

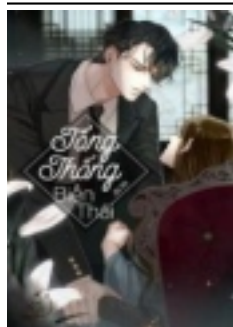
Tổng Thống Biến Thái

Contents

Tổng Thống Biến Thái	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	26
21. Chương 21	27
22. Chương 22	28
23. Chương 23	29
24. Chương 24	30
25. Chương 25	32
26. Chương 26	33
27. Chương 27	34
28. Chương 28	36
29. Chương 29	37
30. Chương 30	39
31. Chương 31	40
32. Chương 32	41
33. Chương 33	43
34. Chương 34	44
35. Chương 35	45
36. Chương 36	46
37. Chương 37	47
38. Chương 38	48
39. Chương 39	50
40. Chương 40	51
41. Chương 41	52

42. Chương 42	53
43. Chương 43	54
44. Chương 44	56
45. Chương 45	57
46. Chương 46	59
47. Chương 47	60
48. Chương 48	62
49. Chương 49	63
50. Chương 50	65

Tổng Thống Biển Thái

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Sủng, HE Câu chuyện tình yêu ngọt ngào dành cho bạn đọc, nam chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-thong-bien-thai>

1. Chương 1

Chân Mạt bước chân ra khỏi cổng trường đại học đã được mời đến làm phiên dịch viên của tổng thống - Viên Thái Bách.

Chân Mạt là phiên dịch viên tiếng anh, làm việc bên cạnh Viên Thái Bách cũng đã được khoảng một thời gian, hôm nay cô mới nhận ra anh hoàn toàn biết tiếng anh, khả năng nghe hiểu đặc biệt tốt, về vấn đề nói cũng chẳng hề kém.

Chân Mạt đương nhiên khó hiểu, tiếng anh rõ ràng biết vậy mà còn mời cô về làm phiên dịch?

Hôm nay Chân Mạt đi theo Viên Thái Bách đến nói chuyện với vị quan chức bên nước Anh. Nhân lúc vị quan chức kia chưa đến, Chân Mạt nhin không được tò mò hỏi.

“ Tổng thống? “.

Viên Thái Bách nghe thấy tiếng cô, anh buông tài liệu đặt xuống trước mặt.

“ Muốn nói gì à? “.

“ Tiếng anh của anh không có vấn đề việc gì phải mời tôi đến làm phiên dịch? “.

Cô vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Viên Thái Bách. Anh tự nhiên cốc đầu cô một cái, ôn hoà hỏi.

“ Phát hiện rồi? “.

Chân Mạt không giấu giếm thật thà gật đầu.

“ Tôi muốn giữ bạn gái kiêm vợ tương lai của tôi bên cạnh không được sao? “.

Chân Mạt không đỏ mặt, đáp lại không chút khách sáo.

“ Tôi không phải bạn gái anh, càng không phải vợ tương lai của anh “.

Viên Thái Bách nhú mày, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng vào gương mặt nhỏ nhắn của Chân Mạt.

“ Em không thích tôi? “.

“ Tôi đối với anh không ghét cũng không thích. Tôi chỉ là muốn có một người bạn trai bình thường. Chức danh tổng thống quá lớn, ở bên cạnh anh có quá nhiều nguy hiểm “.

Viên Thái Bách nhẹ nhàng thở dài, cũng may cô chỉ lo lắng về vấn đề này. Anh nâng gương mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng to tròn của Chân Mạt.

“ Em yên tâm, tôi sẽ bảo vệ em! “.

“ Không cần “.

“ Em đang từ chối tình cảm của tôi? “.

“ Đúng là từ chối đấy! Nước ta đâu có quy định không được từ chối tình cảm của tổng thống “.

Chân Mạt vừa nói xong đã thấy Viên Thái Bách rút điện thoại gọi cho thư ký riêng.

“ Thư ký Lý thêm vào bộ luật hình sự nếu từ chối tình cảm của tổng thống sẽ bị tổng thống khoá môi mười lần sau đó trực tiếp đè xuống giường còn về sau cậu tự hiểu đi. Thêm ngay vào cho tôi “.

Chân Mạt: “ ... “.

2. Chương 2

Cúp điện thoại với thư ký Lý, Viên Thái Bách liền quay đầu nhìn Chân Mạt. Thấy gương mặt cô ửng đỏ trông rất đáng yêu, nhìn chỉ muốn cúi xuống hôn thật sâu nhưng nghĩ kỹ Viên Thái Bách vẫn kiềm chế cái khát vọng này.

“ Cuộc đối thoại này tôi nghĩ em đã nghe rõ ràng rồi. Tôi có thể cho em thay đổi quyết định “.

Trái tim đập rộn ràng như đang nhảy nhót trong lồng ngực, Chân Mạt cũng không hiểu vì sao cô lại có cảm giác vui sướng này.

“ Tổng thống, tôi không từ chối anh mà là cự tuyệt anh “.

Viên Thái Bách mặt không biến dạng, bộ dạng như một thầy giáo bắt đầu giảng bài cho Chân Mạt.

“ Mạt Mạt, từ chối và cự tuyệt trong trường hợp này nghĩa không khác gì nhau. Cả hai từ này đều có nghĩa là em không muốn làm người phụ nữ của tôi không phải sao? “.

Lúc này Chân Mạt quả thực không biết đáp thế nào, đầu óc không ngừng xoay chuyển nghĩ đối sách nhưng thật tiếc não cô bây giờ hoàn toàn như một cô robot đồ chơi hết pin, không thể sử dụng được.

Chân Mạt cảm thấy bản thân mình quá mức vô dụng. Khi còn học đại học năm nào cô cũng giành học bổng hạng nhất nhưng đến khi làm viên dịch viên bên cạnh Viên Thái Bách thì giống hệt như người mất não.

Cũng may cô vẫn được cái ăn ở tốt, vào tình thế cấp bách ngàn cân treo sợi tóc này vị quan chức bên nước Anh cuối cùng đến. Viên Thái cùng vị quan chức kia nói chuyện còn Chân Mạt thì ở bên cạnh hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Kết thúc cuộc trò chuyện chính trị cũng là bảy giờ tối, sau khi tiễn vị quan chức nước Anh lên xe, Viên Thái Bách liền xoay người đi tìm Chân Mạt nhưng không thấy cô đâu, đằng sau anh cũng chỉ có thư ký Lý.

“ Chân Mạt đâu? “.

“ Cô ấy xin phép tối nay không cùng anh đến đại xứ quán “.

“ Lý do? “.

“ Cô ấy có hẹn với bạn “.

“ Nam hay nữ “.

“ Chân tiểu thư không nói “.

Viên Thái Bách nhíu mày, sắc mặt không mấy vui vẻ. Thư ký Lý đứng đối diện anh chân tay đã run rẩy không ngừng, sợ anh câu gắt liền nghĩ đối sách với tốc độ ánh sáng.

“ Hay là tôi sai người đi theo dõi Chân tiểu thư như thế mọi hành động của cô ấy tổng thống đều có thể nắm rõ trong lòng bàn tay “.

Viên Thái Bách nâng mắt nhìn thư ký Lý, giọng nói lạnh đi mấy phần.

“ Chưa có lệnh từ cảnh sát mà lại theo dõi người khác là phạm tội. Tôi thân là tổng thống sao cậu lại có thể nghĩ được cái cách này? “.

Thư ký Lý đã sợ nay lại bị câu nói kia của Viên Thái Bách dọa cho sợ hơn, sắc mặt đã trắng bệch không một tia máu.

” Nhưng không sao, tôi là tổng thống chức lớn quyền cao ai dám bắt tội tôi. Cậu đi nhanh một chút, cô ấy gặp ấy liền báo lại cho tôi “.

Thư ký Lý vui như cá gặp nước, vội vàng chạy đi làm nhiệm vụ được giao. Lúc này, đúng là dọa chết cậu rồi!

Tốc độ làm việc của thư ký Lý tương đối nhanh, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà đến bây giờ cậu vẫn làm việc bên cạnh Viên Thái Bách. Mấy phút sau điện thoại của Viên Thái Bách liền đổ chuông.

“ Tổng thống, cô ấy đi với nam nhân “.

Giọng nói lạnh nhạt của Viên Thái Bách nhanh chóng truyền lại.

“ Gửi tài liệu của cậu ta cho tôi “.

Tài liệu rất nhanh đã được gửi đến email của Viên Thái Bách. Sau khi xem qua một lượt tài liệu nổi lo trong lòng anh cũng thuyên giảm đôi chút.

“ Yên tâm, hần ta xấu trai như này tuyệt đối không thể làm cô ấy ‘rụng trứng’. Bên cạnh cô ấy còn có người đàn ông ưu tú là tôi, hần ta tuyệt đối không xứng làm đối thủ của tôi “.

Nhưng chung quy nhìn Chân Mạt ở bên cạnh nam nhân khác vẫn khiến lòng Viên Thái Bách nóng như lửa đốt, anh lập tức gọi điện thoại cho cô.

“ Chân Mạt “.

“ Tổng thống có chuyện gì “.

“ Về văn phòng của tôi nhanh “.

“ Có chuyện gấp sao? “.

“ Rất gấp, tôi nhớ em rồi! “.

Chân Mạt: “ ... “.

3. Chương 3

Chân Mạt hận không thể giết chết Viên Thái Bách qua điện thoại, cô vội vàng nói lời xin lỗi với người đàn ông trước mặt, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tính từ nhà hàng này đến văn phòng tổng thống quả thực cũng ‘không xa lắm’, đi xe cùng lắm cũng chỉ mất tiếng rưỡi đồng hồ. Chẳng hiểu hôm nay Chân Mạt ăn ở thế nào đến một cái xe cũng gọi không nổi, đành phải lết bộ đến văn phòng của Viên Thái Bách.

Đến đó cũng tròn đúng mười hai giờ đêm. Những tưởng Viên Thái Bách đã trở về biệt thự riêng đi ngủ, ai ngờ anh lại ngồi trên ghế sofa, vừa nhìn thấy cô đến thì nhanh như chớp giữ lấy cô, áp thân thể nhỏ bé của Chân Mạt lên tường.

“ Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi? Tôi gọi cho em lúc nào mà bây giờ em mới đến? “.

Chân Mạt nghiêng tay nhìn đồng hồ, thở hổn hển.

“ Mười hai giờ đêm “.

“ Em làm gì với hân rồi? “.

Chỉ cần nghĩ đến việc Chân Mạt cùng người đàn ông kia âu yếm suốt mấy tiếng đồng hồ là Viên Thái Bách tức đến phát điên.

“ Anh nói bận bạ cái gì, tôi là vì đi bộ từ nhà hàng đến đây nên mới đến trễ “.

Vừa dứt lời Chân Mạt liền cảm thấy có gì không đúng, tại sao Viên Thái Bách lại biết người đi cùng cô là đàn ông? Trừ khi...

“ Anh cho người theo dõi tôi? “.

Viên Thái Bách buông cô ra, theo bản năng vuốt mũi. Nếu nói anh vì nhớ cô mà cho người theo dõi cô thì không phải lộ việc anh phạm pháp ư. Viên Thái Bách một đời thông minh, sao lại có thể tự mình đào hố chôn mình.

“ Linh tinh, tôi đâu rảnh cho người theo dõi em. Là đoán nha, với bản tính mê trai của em nên tôi mới đoán là em đi cùng đàn ông “.

Chân Mạt nghĩ lại cũng đúng, cái bản tính mê trai của mình cô lại còn không biết ư, một khi nhìn thấy trai đẹp dù cho có là đang hôn mê bất tỉnh cô cũng tỉnh dậy bám theo nha!

Đi đến bàn khách rót một cốc đầy, Chân Mạt giữa đầu một hơi uống hết sạch.

“ Viên tổng thống, anh gọi điện bảo tôi qua đây rốt cuộc là có việc gì? “.

“ Tôi nhớ em “.

Chân Mạt âm thầm siết chặt tay, kiềm chế cái cảm xúc muốn đánh người của bản thân, trong lòng không ngừng mắng chửi tổ tông mười tám đời nhà Viên Thái Bách!

“ Tổng thống, nếu không có việc gì tôi xin phép về trước “.

Chân Mạt đặt cốc nước trong tay xuống bàn gỗ. Lời vừa dứt khỏi miệng, toan tính xoay người chào Viên Thái Bách một tiếng thì đã thấy Viên Thái Bách nằm bất động trên nền đất.

Sắc mặt Chân Mạt lập tức trắng bệch.

“ Tổng thống! Tổng thống! Tổng thống! “.

[...]

Vì Viên Thái Bách là người có thân phận hết sức đặc biệt nên không thể đưa anh đến bệnh viện chỉ có cách là gọi bác sĩ riêng đến khám.

Bác sĩ đã vào bên trong khám bệnh gần một tiếng đồng hồ không thấy ra, Chân Mạt đứng bên ngoài đã sốt ruột gần chết. Vốn định đập cửa xông vào thì liền thấy bóng dáng bác sĩ.

“ Bác sĩ, tổng thống ngài ấy không sao chứ? “.

“ Bệnh tình của ngài ấy rất nghiêm trọng nếu cô không hôn ngài ấy e rằng ngài ấy sẽ không tỉnh lại “.

Chân Mạt: “ ... “.

4. Chương 4

Chẳng biết hôm nay nào bộ Chân Mạt hoạt động theo phương thức nào lại đi tin lời bác sĩ. Cô bước chân vào phòng, nhanh chóng đi đến bên giường của Viên Thái Bách.

Chân Mạt đứng nhìn chăm chăm anh hồi lâu, mãi vẫn không có can đảm cúi xuống hôn lên môi Viên Thái Bách.

Vị bác sĩ riêng kia dường như có chút sốt ruột, không ngừng hối thúc Chân Mạt.

“Chân tiểu thư, cô còn không mau lên. Nếu để đám truyền thống đánh hơi được tổng thống bệnh tình nghiêm trọng, không chỉ ngài ấy gặp nguy hiểm mà cả cái đất nước này cũng sẽ gặp nguy hiểm”.

Bên ngoài là nói thể nhưng bên trong thì khác một trời một vực. Vị bác sĩ kia đương nhiên mong muốn Chân Mạt nhanh chóng cúi đầu hôn một cái nhưng thể cái công việc này cũng không có bị mất, dù gì một nụ hôn cũng không thiệt thòi nhiều tới Chân Mạt.

Nghe bác sĩ nói thế, Chân Mạt liền cảm thấy trách nhiệm trên vai mình hết sức nặng nề. Cứu Viên Thái Bách đương nhiên là chuyện phải làm nhưng hôn anh, việc này đối với Chân Mạt có chút khó khăn.

Cô sống đến từng tuổi này ngoại trừ hôn chó với mèo thì chưa từng hôn đàn ông, lần này bắt cô hôn Viên Thái Bách, ây da, ngại chết mất!

Chân Mạt càng chần chừ bao nhiêu thì vị bác sĩ kia lại gấp gáp bấy nhiêu.

“Chân tiểu thư tôi nghe nói là tổng thống đợi cô lâu quá mới dính phong hàn, mà một khi dính phong hàn thì rất khó chữa. Chân tiểu thư vì vận mệnh của đất nước cô không thể không hôn ngài ấy”.

Vị bác sĩ kia lập tức quỳ xuống trước mặt Chân Mạt, dập đầu cầu xin, không ngừng nỗ lực diễn cho tròn vai.

Sự tội lỗi dâng lên trong lòng Chân Mạt nhưng chuyện này hoàn toàn không thể trách cô được, cô cũng đâu có bắt anh ngồi đây đợi đâu cô chứ. Nhưng việc này cũng không phải là cô không có lỗi.

Chân Mạt vò đầu bứt tóc, hét lớn về phía bác sĩ.

“Hôn nửa nụ hôn có được không?”.

Vị bác sĩ kia đau đầu, trên đời này rốt cuộc lại còn có thể loại hôn nửa nụ? Chuyện này cũng không quá quan trọng chỉ cần Chân Mạt hôn đều được dù là nửa nụ hay một nụ đều tùy cô.

“Thế nào cũng được, cô nhanh lên một chút!”.

Chân Mạt siết chặt tay, lấy hết can đảm cúi đầu hôn lên cánh môi dưới của Viên Thái Bách, khoảng khắc môi của hai người chạm vào nhau Viên Thái Bách đột nhiên tỉnh dậy, mỉm cười với Chân Mạt rồi ngất tiếp.

Chân Mạt: “...”.

“Thế này là thế nào?”.

Chân Mạt gấp gáp kéo bác sĩ đến trước mặt Viên Thái Bách. Không phải lúc này cô đã hôn rồi sao, tuy không phải là một nụ hôn nhưng ít nhất môi cô cũng chạm vào môi dưới của anh, đáng lý nên tỉnh lại rồi.

Vị bác sĩ âm thầm rên trong lòng, tổng thống ngài rốt cuộc còn muốn diễn vở kịch nào nữa?

“Cô ra ngoài trước, tôi cần làm kiểm tra cho tổng thống”.

Dứt lời liền xoay người đi lấy dụng cụ làm kiểm tra. Chân Mạt tuy muốn ở lại nhưng lại sợ bản thân làm phiền nên đành lui thủ ra ngoài.

Ước chừng mười lăm phút sau, bác sĩ lại đi ra.

“Tổng thống ngài ấy thế nào rồi?”.

Bác sĩ lắc đầu, chán nản nói.

“ Tổng thống chỉ là sương quá nên ngất thôi. Không cần lo lắng “.

Chân Mạt: “ ... “.

5. Chương 5

Sáng ngày hôm sau khi Viên Thái Bách tỉnh dậy đập vào mắt là gương mặt lạnh như băng của thư ký Lý, đúng là dọa anh một phen hết hồn.

“ Tổng thống, ngài đã tỉnh “.

Viên Thái Bách gật đầu đáp lại, đột nhiên nhớ đến nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước ngày hôm qua của Chân Mạt tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Thư ký Lý thấy Viên Thái Bách cứ cười ngây ngô như một đứa trẻ, sống lưng cậu lạnh buốt, dường như rất lo lắng cho tinh thần của anh. Một Viên Thái Bách như thế này cậu chưa từng nhìn thấy.

“ Thư ký Lý “.

“ Dạ “.

“ Cậu được con gái hôn bao giờ chưa? “.

Thư ký Lý đỏ mặt mím môi lắc đầu.

“ Đúng là ăn ở thất đức mới không được người ta hôn. Học tôi đây này, hôm qua vừa được crush hôn đó nha! “.

Viên Thái Bách vui vẻ kể chiến tích cho thư ký Lý nghe, sau đó liền xuống giường nhảy chân sáo vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Thư ký Lý: “ ... “.

Độ hơn nửa tiếng, Viên Thái Bách ăn mặc chỉnh tề đi ra. Thư ký Lý liền đi đến trước mặt anh, đứng hồi lâu cũng không biết mở lời thế nào.

“ Có chuyện gì sao? “.

Thư ký Lý chân tay run rẩy đưa tờ đơn cho Viên Thái Bách lấp bắp nói.

“ Tổng thống, Chân tiểu thư xin nghỉ việc “.

Viên Thái Bách đen mặt, vò nát tờ đơn thư ký Lý đưa. Không nói một lời rời khỏi phòng ngủ. Thư ký Lý biết anh tức giận nên cũng chẳng dám nhiều lời, an phận đi theo sau sắp xếp lịch trình cho anh.

[...]

Hôm nay Chân Mạt dậy rất sớm, cứ nghĩ đến nụ hôn đầu tiên bị Viên Thái Bách lừa mất cô lại càng tức giận thế nên đã quyết tâm càn quét một vòng trung tâm thương mại để phát tiết.

Làm việc bên cạnh Viên Thái Bách trong một thời gian dài số tiền Chân Mạt tích được cũng không phải là nhỏ. Cô cứ ứng món gì không cần nhìn giá trực tiếp quẹt thẻ. Điều này làm không biết bao nhiêu nhân viên trong trung tâm cảm thấy hưng phấn.

Vốn đang định thử cái váy, đột nhiên có người đàn ông đeo kính đen dùng dụng kéo Chân Mạt vào phòng thử đồ.

Chân Mạt sợ hãi, toan tính nâng chân đá mạnh vào chỗ hiểm của anh ta nhưng người kia dường như đã nhìn thấu suy nghĩ cô, né tránh không quá khó khăn.

“ Cứu... “.

Chân Mạt còn chưa kịp nói hết câu người kia đã đưa tay bịt miệng cô lại.

“ Im miệng “.

“ Tổng thống? “.

Chân Mạt nhận ra giọng nói trời đánh này sừng sốt hồi lâu.

“ Cuối cùng cũng nhận ra tôi rồi “.

Viên Thái Bách tươi cười, tháo kính xuống, đôi mắt đen láy dính chặt trên thân thể nhỏ bé của Chân Mạt.

“ Khi dễ tôi một cái liền bỏ chạy, Chân Mạt em tưởng chạy dễ thế à? “.

“ Ai khi dễ anh? “.

“ Em, hôn tôi một cái sáng sớm liền đưa đơn nghỉ việc. Đối với hành động này của em tôi rất không tán thành “.

Chân Mạt tức giận, cúi kính đáp lại.

“ Là anh lừa tôi “.

Viên Thái Bách vẽ mặt vô tâm vô phể nhéo má cô một cái.

“ Chính vì tôi lừa em nên tôi đành lấy thân bù đắp cho em. Chân Mạt, em thấy tôi tốt biết bao “.

Dứt lời liền lấy ra tờ giấy đưa cho Chân Mạt. Phía bên trên đề rõ năm chữ ‘đơn đăng ký kết hôn’ phía cuối lại còn có cả chữ ký của cô khiến Chân Mạt hoảng hốt thiếu chút nữa ngất đi, cũng may có Viên Thái Bách kịp thời đỡ lấy.

“ Tuy hành động sáng nay của em làm tôi không vui nhưng nhìn thấy biểu tình vui đến phát ngất của em tâm trạng tôi đã được an ủi “.

“ Viên Thái Bách, anh giả chữ ký tôi “.

“ Không có, anh chỉ dùng quyền lực “.

Chân Mạt: “ ... “.

6. Chương 6

Chân Mạt cô ấy vậy lại quên người đàn ông đứng trước mặt cô là người có quyền lực tối cao. Chúc danh của anh là tổng thống đó nha! Chẳng phải muốn gì được nấy hay sao?

“ Anh... vô sỉ “.

Chân Mạt không cãi lại được Viên Thái Bách, tức giận mắng anh một câu, mà người kia thì như một tên ngốc, cười hì hì.

“ Chỉ với em! “.

Chân Mạt chỉ hận không thể đánh chết được Viên Thái Bách, nhiều lần cô cũng muốn mặc kệ tất cả ra tay đánh anh nhưng lại sợ người đàn ông vô sỉ kia lại tận dụng cơ hội chèn ép cô, Chân Mạt này là người thông minh đương nhiên không thể tự đào hố chôn mình.

“ Anh ra ngoài tôi phải thử đồ “.

Dứt lời Viên Thái Bách liền ngồi bệt xuống, đôi mắt long lanh ngược lên nhìn Chân Mạt.

“ Anh thích nhìn em thay đồ “.

“ ... “.

Chân Mạt quả thực phát điên, cô đập tung phòng thay đồ, vút váy cho nhân viên rồi rời đi, Viên Thái Bách thì lảo đảo đi theo sau cô như một cái đuôi.

Rời khỏi trung tâm thương mại, Chân Mạt bị đám người mặc áo đen chặn đường.

“ Tổng thống phu nhân, mời “.

Chân Mạt dừng bước, xoay người trừng mắt với Viên Thái Bách một cái.

“ Các người cút! “.

Nhưng da mặt của đám người này dường như còn dày hơn cả Viên Thái Bách dù Chân Mạt có chữ khó nghe đến mức nào hay có ra tay đánh người, họ vẫn là vẻ mặt lạnh như băng, từ tốn nói.

“ Tổng thống phu nhân, mời lên xe “.

Viên Thái Bách vuốt vuốt sống mũi đi đến chỗ cô, ghé vào tai cô nói nhỏ.

“ Mạt Mạt, còn không lấy xe anh lập tức hôn em ngay tại đây “.

Sắc mặt Chân Mạt liền ửng hồng, Viên Thái Bách sợ cô bỏ chạy lại nhân cơ hội cô không để ý lập tức bế cô lên xe, đám người mặc áo đen cũng nhanh chóng trở về vị trí. Bốn chiếc xe hơi sang trọng lao vút đi

[...]

Viên Thái Bách đưa Chân Mạt trở về biệt thự riêng của tổng thống, tất cả lịch trình ngày hôm nay đã được anh hủy bỏ thế nên công việc chất thành đống.

Viên Thái Bách thấy Chân Mạt không náo loạn nữa nên cũng yên tâm đi giải quyết công việc. Còn về phía Chân Mạt cô dường như bị cách xây dựng của ngôi biệt thự này thu hút.

Cách xây dựng ngôi biệt thự sở hữu kiến trúc bậc nhất. Từ những chỗ chạm khắc cơ bản hay những chỗ phức tạp đều được chạm khắc một cách tỉ mỉ làm nổi bật lên thiết kế sang trọng, xa hoa.

Chân Mạt tắc lưỡi một cái, biệt thự riêng của tổng thống đúng là không thể xem thường.

Đi tham quan một vòng quanh biệt thự, sức lực của Chân Mạt bị tiêu hao không ít. Cô dựa vào ghế sofa trong phòng khách nghỉ ngơi cũng chẳng biết bản thân từ khi nào đã ngủ thiếp đi. Giúp việc trong biệt thự thấy cô ngủ không dám đánh thức, lại sợ Chân Mạt cảm lạnh nên lấy chăn mỏng đắp cho cô.

Viên Thái Bách chuyên tâm làm việc nên đồng văn kiện kia rất nhanh đã được xử lý xong xuôi. Vừa bước xuống phòng khách liền thấy bóng dáng nhỏ bé của Chân Mạt nằm trên ghế sofa, khoẻ môi anh hơi nhếch lên, bước chậm về phía cô.

Viên Thái Bách vốn định bế Chân Mạt lên phòng để cô ngủ được thoải mái, nào ngờ vừa động vào người Chân Mạt cô liền tỉnh giấc.

“ Viên Thái Bách, anh định làm cái gì? “.

Chân Mạt hoảng hốt, vội đẩy Viên Thái Bách ra xa.

“ Không gọi anh là tổng thống nữa rồi? Vậy cũng tốt, nghe em gọi cả họ cả tên của anh cũng là một hạnh phúc “.

“ ... “.

Chân Mạt thật sự không thể nói chuyện quá hai câu với Viên Thái Bách. Nếu Viên Thái Bách không nói cô cũng chẳng để ý cách xưng hô của mình có thay đổi.

“ Mạt Mạt, tôi có quà cho em “.

Dứt lời, nữ giúp việc liền đưa một thùng giấy lớn đến trước mặt Chân Mạt.

“ Mở ra xem đi “.

Chân Mạt tuy đề phòng cảnh giác nhưng nội tâm lại hết sức tò mò, cuối cùng vẫn nhin không được mà bóc ra.

Sau khi xem xong ‘món quà’ Viên Thái Bách tặng Chân Mạt đột nhiên có ý định muốn giết người!

Các bạn có biết món quà này là gì không? Để tôi nói các bạn nghe, món quà này là:

MỘT THÙNG DUREX VỊ DẦU!!!!

“ Nghe nói em thích dầu tây nên tôi mua vị này, Mạt Mạt, em thích chứ? “.

Chân Mạt cúi kính, đáp lại.

“ Thích cái dầu anh “.

“ ... “.

7. Chương 7

Chân Mạt tức giận toan tính chạy đi nhưng lại chợt nhớ bản thân không thông thuộc đường trong biệt thự, hơn nữa trời cũng đã sập tối muốn tìm đường ra là chuyện khó khăn.

“ Viên Thái Bách, tôi muốn về nhà “.

Viên Thái Bách dở khóc dở cười, nhìn bộ dạng đáng yêu của cô khi tức giận nụ cười trên khoé môi càng trở nên nồng đậm.

“ Nhà em ở đây! “.

Chân Mạt không chút khách khí, lập tức phản biện.

“ Là nhà anh! “.

“ Anh với em kết hôn rồi nhà anh hay nhà em đều giống nhau cả “.

Viên Thái Bách ngồi xuống ghế sofa, ngã người ra sau thư giãn, hai mắt vẫn dính chặt không buông trên người Chân Mạt.

“ Đấy không phải kết hôn, là anh dùng quyền lực, không tính! “.

Đang lúc tranh cãi gay gắt, bụng Chân Mạt đột nhiên phát ra tiếng động. Hai má cô đỏ ửng, thật không biết trốn đi đâu! Cả buổi sáng dạo chơi trong trung tâm, buổi trưa bị Viên Thái Bách kéo về biệt thự đến bây giờ bụng cô còn chưa được nhét thứ gì!

“ Lại đây, tôi đưa em đi ăn “.

Viên Thái Bách vẫy tay với cô, giọng nói ôn hoà lại quyến rũ tựa như một ly rượu có thể khiến người ta chìm trong say đắm.

Chân Mạt bấm bụng, nghĩ một hồi lâu. Muốn trốn khỏi biệt thự này thì trước hết phải có sức khoẻ, mà bụng cô bây giờ lại đói meo biết lấy sức đâu mà trốn! Nghĩ qua nghĩ lại Chân Mạt vẫn là tình nguyện đi theo Viên Thái Bách vào phòng ăn.

[...]

Phòng ăn cực kỳ rộng lớn, bàn ăn có sức chứa đến năm mươi người, Viên Thái Bách ngồi ở đầu bên này, Chân Mạt ngồi ở đầu bên kia. Không khí trong phòng có chút lạnh lẽo.

“ Chân Mạt! “.

Chân Mạt vừa cắn được miếng cá, Viên Thái Bách bất thành linh nghiệm tức gọi tên cô khiến Chân Mạt không kịp phản ứng, lại còn hóc xương.

Viên Thái Bách nhìn cô chán nản, anh đứng dậy đưa cốc nước ấm cho cô rồi kéo ghế ngồi xuống gần cô.

“ Chân Mạt “.

“Ừ?”

“Tôi có chuyện nghiêm túc với em”

“Anh nói đi”

Chân Mạt buông đũa, nghiêm túc nhìn lại Viên Thái Bách.

“Chúng ta ký hợp đồng, nếu hai năm sau em vẫn không thích tôi thì chúng ta ly hôn. Trong khoảng thời gian này, mỗi tháng tôi sẽ chuyển tiền đầy đủ cho em, em thích mua gì thì tùy, thích đi làm hay ở nhà cũng là do em, nhưng nếu đi làm em chỉ có thể làm việc bên cạnh tôi”

Chân Mạt nghiêng rằng, đây rốt cuộc là cái điều khoản gì? Dù cô làm gì hay không làm gì đều nằm trong sự kiểm soát của anh hay sao?

“Tôi, ngay bây giờ, muốn ly hôn”

“Tiền sinh hoạt, tiền học cho đứa em trai đang du học nước ngoài của em tôi trả”

“Tôi có tiền!”

“Tiền của em không phải đã đốt hết trong trung tâm thương mại à?”

Chân Mạt lập tức im bật, vội lấy điện thoại kiểm tra tin nhắn, quả nhiên bên ngân hàng có báo tài khoản của cô hiện giờ chẳng còn đồng nào mà hai tuần này là đến thời hạn đóng học phí cho em trai. Nếu đóng không đúng thời hạn, việc học có thể lập tức bị gián đoạn.

“Được, tôi kí”

[..]

Ăn cơm xong, Viên Thái Bách lại quay trở lại phòng làm việc giải quyết mấy văn kiện cấp thiết mà ban nãy thư ký Lý gửi qua email cho anh, còn Chân Mạt thì được giúp việc đưa lên phòng ngủ chính.

Viên Thái Bách làm xong việc cũng đã là đêm khuya, quay trở lại phòng ngủ thì thấy Chân Mạt đã thiếp đi từ lâu, anh nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô. Đặt người xuống giường chưa được một phút đã bị Chân Mạt đã bay xuống giường. Năm lần bảy lượt thử nằm cạnh vợ kết quả đều như một.

Viên Thái Bách xoa xoa phần eo bị cô đập chúng, lấy điện thoại lên mạng tra.

“Cách ngủ trên giường mà không bị vợ đập xuống đất”

8. Chương 8

Học được bao nhiêu cách thì bấy nhiêu cách thất bại. Viên Thái Bách chống tay đứng nhìn Chân Mạt nằm ngủ, hận không thể bóp chết cái tướng ngủ xấu xa này của cô.

Anh chỉ muốn ôm cô một cái, khó khăn đến thế sao?

Nghĩ ngợi một lúc, Viên tổng thống của chúng ta đã quyết định gọi cho thư ký Lý.

“Alo”

“Tổng thống, anh gọi mượn thể này là có việc gì?”

Thư ký Lý gật gà gật gù đáp lại, cậu ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, suýt chút nữa ngất đi! Bây giờ mới có mười hai giờ đêm nha!

“Thư ký Lý bình thường cậu ôm vợ ngủ kiểu gì?”

“Tổng thống, tôi không có vợ”

Thư ký Lý gãi đầu, bất đắc dĩ đáp. Cậu thật sự muốn nói với Viên Thái Bách, nếu muốn tôi có vợ thì tổng thống anh có thể đừng làm phiền tôi bất chấp ngày đêm không?

Viên Thái Bách vốn định cúp máy nhưng lại nhớ đến thư ký Lý là người rất thông minh, bình thường giúp anh làm việc cũng tương đối ổn.

“Ừ... Vậy cậu có cách gì không?”

Thư ký Lý không nghĩ ngợi, buột miệng đáp rất nhanh.

“Muốn ông được cô ấy cũng khá đơn giản, trực tiếp bôi keo dính lên người sau đó nhảy lên giường ôm chặt lấy cô ấy, đảm bảo có làm gì cũng không gỡ được ra.”

Viên Thái Bách ngẫm nghĩ, cảm thấy ý tưởng của thư ký Lý không tồi.

“Rất tốt, tháng này tăng lương cho cậu!”

Cúp máy, Viên Thái Bách liền lục tung cả biệt thự mới kiếm được hai lọ keo. Viên Thái Bách như một tên ngốc, vui vẻ đổ hai lọ keo lên chiếc áo thun đang mặc sau đó nhảy lên giường ôm lấy Chân Mạt.

Đêm hôm ấy cuối cùng cũng trôi qua, mà Viên Thái Bách cuối cùng cũng được ôm Chân Mạt.

[...]

Sáng sớm Chân Mạt tỉnh lại, cả người đau nhức muốn quay sang bên kia cho đỡ mỏi thì phát hiện mình và Viên Thái Bách bị dính chặt lại với nhau, không sao động đậy nổi.

“Viên Thái Bách! Viên Thái Bách!”

Chân Mạt hét toáng lên khiến Viên Thái Bách nằm bên cạnh cô tỉnh dậy. Anh mơ màng.

“Bảo bối, sao thế?”

“Anh làm cái gì thế này? Sao tôi với anh lại dính chặt vào với nhau?”

Viên Thái Bách ngáp ngấn ngáp dài, vùi đầu vào mái tóc cô, tham lam hít hương thơm trên cổ cô, lưu manh cắn Chân Mạt một cái.

“Đêm qua em ngủ hay đập anh, muốn ôm em cũng chỉ có cách này.”

“...”

Chân Mạt quả thực không hiểu nổi người đàn ông này sao có thể làm tổng thống cơ chứ, hơn nữa còn đắc cử với số phiếu cao nhất từ trước đến nay!

“Anh mau gỡ ra cho tôi.”

Viên Thái Bách vươn tay, thẳng thừng xé rách chiếc áo Chân Mạt đang mặc trên người, cả áo lót cũng bị anh xé nát. Bộ ngực đầy đặn cùng làn da trắng ngần cứ thế phơi bày trước mắt anh.

Viên Thái Bách liếm môi, còn chưa kịp động vào người Chân Mạt đã bị cô tát cho một cái.

“Biến thái!”

Vị tổng thống nào đó ngơ ngát lập tức lên mạng tra cứu.

“Vợ tát là yêu hay ghét?”

9. Chương 9

Viên tổng thống mất tận mười phút để đọc thông tin trên mạng nhưng vẫn chẳng thông được nào. Người đàn ông nào đó bắt lục vò tóc, miệng lẩm bẩm:

“Vợ tát rồi cuộc là yêu hay ghét?”

Viên Thái Bách vừa đứng dậy tính lấy đồ đi thay, cửa phòng vệ sinh bị Chân Mạt đập ra mà anh suýt chút nữa bị cánh cửa đập vào mũi.

“ Viên Thái Bách, tí nữa tôi đi họp lớp “.

Viên Thái Bách hí mắt nhìn cô. Chiếc váy đen bó sát cơ thể Chân Mạt làm nổi bật từng đường cong gợi cảm. Anh khẽ liếm môi, cố gắng kiềm chế.

“ Được, anh đưa em đi “.

Thái độ Viên Thái Bách có bao nhiêu chân tình thì Chân Mạt lại có bấy nhiêu lạnh nhạt.

“ Không cần “.

Đúng chín giờ sáng hai người đường ai nấy đi, Viên Thái Bách đến văn phòng tổng thống làm việc, Chân Mạt thì đi dự buổi họp lớp.

[...]

Ngồi xử lý văn kiện cứ chốc chốc trong đầu Viên Thái Bách lại hiện lên hình ảnh Chân Mạt mặc chiếc váy đen quyến rũ kia làm anh không thể nào tập trung.

Thư ký Lý đứng bên cạnh phát giác anh có điều bất thường, sống lưng lập tức căng cứng.

“ Thư ký Lý “.

Thư ký Lý thầm than trong lòng, quả nhiên mỗi lần có cái bộ dạng này là lần nào cũng gọi tên cậu sai việc!

“ Tổng thống, anh có việc muốn dặn dò? “.

“ Bị vợ đánh là yêu hay ghét? “.

Thư ký Lý mím môi, sắc mặt không mấy vui vẻ.

“ Tổng thống, tôi không có vợ “.

“ Vậy cậu nghĩ là yêu hay ghét? “.

Thư ký Lý làm bộ đắm chiêu đưa lưng về phía Viên Thái Bách nghĩ ngợi, độ khoảng mười lăm phút sau mới đưa cho Viên Thái Bách đáp án.

“ Tôi nghĩ là yêu! Vì nếu cô ấy ghét anh làm sao có thể cho tay mình chạm vào người anh? “.

Vị tổng thống nào đó lại cảm thấy lời của cậu thư ký rất hợp tính hợp lý bèn gật đầu lia lịa, vui vẻ tiếp tục hoàn thành công việc đang dang dở.

Nhưng trạng thái này duy trì cũng chẳng được lâu. Một tiếng sau...

“ Thư ký Lý “.

“ Dạ tổng thống “.

“ Điều tra xem hôm nay Chân Mạt đi chơi với những ai, bao năm bao nữ “.

“ Dạ “.

Thư ký Lý nhanh như chớp lập tức chạy khỏi văn phòng tổng thống làm nhiệm vụ, trong phòng chỉ còn lại mình Viên Thái Bách đang sốt ruột gần chết.

Hiệu suất làm việc của thư ký Lý đúng là đáng khen ngợi, rất nhanh tin tức đã truyền đến tai Viên Thái Bách.

“ Tổng thống, Chân tiểu thư đi với mười lăm người trong đó có năm nữ mười trai “.

Đồng văn kiện trên mặt bàn lập tức bay xuống đất. Viên Thái Bách tức giận đến đỏ mặt, ánh mắt giá lạnh quét qua thư ký Lý.

“ Chuẩn bị xe đến đó “.

[...]

Viên Thái Bách đến nhà hàng nơi lớp Chân Mạt tổ chức họp lớp, vừa xuống xe đã nhìn thấy Chân Mạt bộ dạng vui vẻ uống rượu cùng nam nhân khác.

Viên tổng thống tức điên, hùng hồ xông đến chỗ vợ kết quả không nhìn đường mà trượt vồ chuối.

Ai da!

10. Chương 10

Vị tổng thống cao cao tại thượng của toàn bộ nhân dân nước A thành công trao cho sàn nhà một nụ hôn hết sức nồng nàn. Thư ký Lý đi phía sau anh, vội vàng đưa tay che mặt, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“ Thế này cũng nhục quá rồi! “.

Màn trượt vồ chuối của Viên tổng thống thu hút khá nhiều ánh nhìn trong đó có cả Chân Mạt. Chân Mạt nhìn người đàn ông nằm dưới sàn, lại nhìn vồ chuối cách đó không xa trong lòng cảm thấy tội lỗi không thôi. Ấy da, lúc này cô đánh rơi ấy mà!

Viên Thái Bách bình tĩnh đứng dậy, ánh mắt đầy sát khí nhìn thư ký Lý đứng phía sau.

“ Chuyện ngày hôm nay nếu để phóng viên biết được cậu không cần làm trợ lý nữa! “.

“ Dạ tổng thống! “.

Một câu nói vừa rồi của thư ký Lý liền khiến tất cả mọi người trong nhà hàng sùng sờ bao gồm cả Chân Mạt. Chân Mạt vốn đang uống rượu, câu nói kia lọt vào tai liền ho khụ khụ.

Viên Thái Bách nhú mày, bước nhanh đến chỗ cô, đưa tay vỗ nhẹ lưng Chân Mạt.

“ Không cần quá xúc động, anh ở đây với em! “.

Chân Mạt lườm Viên Thái Bách một cái, cố gắng kiềm chế thấp giọng nói với anh.

“ Viên Thái Bách, anh chạy đến đây làm gì? “.

“ Ăn cơm với vợ, không được à? “.

Trả lời Chân Mạt xong, Viên Thái Bách liền đưa mắt nhìn mọi người xung quanh. Anh bình tĩnh ‘đá’ bay nam nhân ngồi bên cạnh Chân Mạt rồi ngồi vào vị trí đó.

“ Tôi ăn ở đây không làm phiền mọi người chứ? “.

Tất cả đều đồng thời lắc đầu không loại trừ nam nhân vừa bị Viên Thái Bách đá ra khỏi ghế.

Tổng thống đến đây ăn, ngồi ở đây làm gì có người nào gan lớn không cho anh ngồi. Mọi người thầm nuốt nước bọt, đánh mắt về phía Chân Mạt, hận không thể lúc này ép cô khai hết mọi chuyện.

Chân Mạt vốn định chuồn đi, lại bị Viên Thái Bách kéo lên lòng anh ngồi. Anh nhìn nam nhân bị anh chiếm ghế, buông một câu nhẹ nhàng.

“ Vợ tôi ngồi trên lòng tôi thế này, các vị không ngại chứ? “.

Mọi người như một cái máy, nhanh chóng lắc đầu. Gò má Chân Mạt đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn, cô lén cầu mạnh vào tay Viên Thái Bách nhưng cũng chẳng ích gì.

Để Chân Mạt ngồi lên đùi, Viên Thái Bách đặc biệt ăn rất ngon miệng. Ăn xong, anh lệnh cho thư ký Lý trả toàn bộ chi phí của buổi họp lớp ngày hôm nay rồi mới dẫn Chân Mạt đi.

Ra đến cổng nhà hàng, Chân Mạt thẳng thừng đi về hướng ngược lại Viên Thái Bách. Vị tổng thống nào đó vì đang mãi tìm chỗ mua keo dính nên không để ý, lúc phát hiện ra bên cạnh đã chẳng có người.

Anh liền lái xe đuổi theo, xe chạy được một đoạn liền nhìn thấy Chân Mạt đang ngồi chờ xe ở chạp xe buýt. Viên Thái Bách cong môi cười mãn nguyện.

Anh bước xuống xe, đi về phía cô, ngang nhiên bế ngang cô ném lên xe. Dù cho Chân Mạt có kháng cự, nhưng sức của cô chung quy vẫn độ không lại Viên Thái Bách.

“ Viên Thái Bách, tuy tôi đồng ý làm vợ anh nhưng không có nghĩa lúc nào cũng phải ở bên cạnh anh “.

Viên Thái Bách cười khẽ, đáp lại.

“ Đúng, nhưng bây giờ em phải đi cùng anh đến một nơi “.

“ Đi đâu? “.

“ Mua áo lót nếu không ngày mai anh xé cái gì! “.

Chân Mạt: “ ... “.

11. Chương 11

Viên Thái Bách đưa Chân Mạt đến cửa hàng đồ lót. Ban đầu Chân Mạt vẫn là ngại không dám xuống nhưng đến khi bước vào bên trong cửa hàng kể cả nhân viên hay khách hàng đến một bóng người cũng không thấy, khi ấy sự kỳ lạ liền lần ất sự ngại ngừng.

Viên Thái Bách thấy cô cứ ngóng nghiêng xung quanh bèn cười, lên tiếng giải thích.

“ Em cứ tự do chọn, cửa hàng này anh mua lại rồi “.

Chân Mạt tuyệt đối im bật. Cô lại quên mất, người đàn ông phía sau lưng mình có bao nhiêu quyền lực, thứ anh muốn lấy về quá dễ dàng huống chi chỉ là cửa hàng đồ lót.

Mà Viên Thái Bách thu mua cửa hàng đồ lót, đúng là chuyện lạ!

“ Mạt Mạt, em chọn đi “.

Viên Thái Bách vắt chéo chân ngồi trên ghế sofa, tiện tay với lấy quyển tạp chí, để mặc Chân Mạt tùy ý chọn. Quanh đi quẩn lại đã trôi qua hai tiếng đồng hồ, Chân Mạt mới chỉ chọn được mười mẫu áo lót khác nhau.

Viên Thái Bách nhìn cô rồi lại nhìn đồng áo lót trên quầy tính tiền, hai hàng lông mày chau lại.

“ Mạt Mạt, có từng này? “.

Chân Mạt gật đầu. Tính sơ sơ một cái áo lót ở đây đã bằng một tháng lương khi đi làm thêm của cô rồi, chọn lựa được mười cái cô day dứt lương tâm lắm.

Viên Thái Bách không nhìn cô nữa, anh xoay người gọi thư ký Lý, dặn dò.

“ Mỗi loại áo lót đều lấy một thùng đưa về biệt thự “.

Chân Mạt mắt chữ A miệng chữ O. Lấy nhiều thế này, là định bắt cô dùng cả đời để mặc áo lót sao?

“ Viên Thái Bách, anh... “.

“ Yên tâm, anh sẽ xé không thừa cái nào! “.

[...]

Trở về biệt thự trời đã sập tối. Viên Thái Bách chỉ có thể ăn cơm tối với cô, thời gian còn lại liền giam mình trong thư phòng giải quyết đống tài liệu.

Ban sáng chạy đi tìm cô, đến trưa lại cùng cô đi mua đồ hiện tại thời gian làm việc của Viên tổng thống cũng chỉ còn lại là buổi tối. Văn kiện tuy nhiều, thời gian lại ngắn những mỗi một tập văn kiện Viên Thái Bách đều chưa từng xem qua loa.

Đồng hồ điểm hai giờ sáng, Viên Thái Bách mới bước chân vào phòng ngủ. Phòng ngủ dường như ngập tràn trong đồng áo lót cùng keo dính. Viên Thái Bách phải đi rất chậm mới đến được chỗ Chân Mạt. Anh thay quần áo ngủ, bôi keo dính cẩn thận rồi trèo lên giường ôm lấy cô.

Một ngày mệt mỏi cứ thế qua đi.

Sáng sớm hôm sau, Viên Thái Bách tỉnh dậy đã chín giờ hơn, người phụ nữ trong lòng vẫn còn say giấc, anh không dám mạnh tay chỉ dám cẩn thận xé nát quần áo trên người cô để tách hai người.

Cơ thể trắng ngần hiện ra trước mắt, Viên Thái Bách nhắm chặt mắt, vợ lấy cái chăn che kín người cô.

[...]

Hôm nay Viên Thái Bách có hẹn với nói chuyện với tổng thống nước S về vấn đề hợp tác giữa hai nước.

Trong khi đợi vị tổng thống kia đến, Viên Thái Bách tranh thủ xem qua văn kiện quan trọng của hôm nay.

Thư ký Lý đứng bên cạnh không ngừng nhìn chăm chăm vào người anh. Kỳ lạ, hôm nay Viên tổng thống ngực sao lại to vậy? Thư ký Lý vốn là người có tính tò mò nên nhịn không được lâu, bèn hỏi.

“ Tổng thống, anh mới đi bơm ngực à? “

Viên Thái Bách liếc xéo cậu một cái, khê quát.

“ Bậy bạ “.

Thư ký Lý nhắc nhở anh mới để ý ngực của mình, quả thật ngực ngày hôm nay to hơn so với ngày hôm qua.

Viên Thái Bách giật mình, đứng hình mấy giây rồi hét lên.

“ A... Mặc nhầm áo lót của vợ rồi! “.

“ ... “.

12. Chương 12

Thư ký Lý nghe xong liền im bật. Tuy cậu đã biết hiện tại Chân Mạt là vợ của Viên Thái Bách nhưng cậu lại không ngờ từ khi có vợ anh sẽ lại có bộ dạng như thế này.

Viên Thái Bách toan tính đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh cởi cái áo kia ra thì cửa phòng họp đã mở, vị tổng thống nước S bước vào, nữ phiên dịch đi phía sau đã cười không khép được miệng.

Viên Thái Bách nhăn mặt.

“ Viên tổng thống, quan hệ giữa anh và vợ anh đúng là rất tốt “.

Người kia đưa tay bắt lấy tay anh, sau đó ngồi xuống cái ghế bên cạnh Viên Thái Bách. Dưới tình huống bấy giờ, anh quả thực không tiện rời đi.

“ Đúng vậy “.

Viên Thái Bách dùng tiếng bên nước S đáp lại, từ cấu trúc câu cho đến cái phát âm đều hoàn toàn chuẩn xác.

Vị tổng thống kia cười hiền hoà, lưng tựa vào thành ghế.

“ Tôi thật sự tò mò về Viên tổng thống phu nhân rốt cuộc là một người thế nào mà Viên tổng thống lại không dám công khai, bảo vệ cô ấy đến như vậy “.

“ Con người một khi biết yêu tự khắc sẽ bảo vệ người mình yêu. Nếu có dịp tôi nhất định sẽ dẫn cô ấy đến gặp ngài còn bây giờ chúng ta nên nói về vấn đề chính rồi “.

Hai nước A và S đang nằm trong top những nước có nền kinh tế phát triển, nếu như liên thủ trợ giúp lẫn nhau về vấn đề kinh tế mà nói sẽ vượt bậc rất lớn, bên cạnh đó về mặt chính trị cũng là một dạng ngầm bảo vệ.

Hai vị tổng thống kết thúc cuộc trò chuyện cũng là năm tiếng sau đó. Viên Thái Bách sai người tiền tổng thống nước S về khách sạn chuyên dụng, còn bản thân vội vàng trở về xem tài liệu.

[...]

Chân Mạt hiện giờ đã nhận công việc làm thêm ở nhà, tuy chỉ là công việc phiên dịch tiểu thuyết nhỏ, tiền lương cũng không nhiều nhưng chỉ ít nó cũng giúp cô giết thời gian.

Dịch đến đoạn nam chủ xé đồ của nữ chủ Chân Mạt lại thấy tức. Sáng nay cô tỉnh dậy phát hiện bản thân không có mặc áo ngủ, đến áo lót cũng không cánh mà bay, thân trên được che bởi cái chăn mỏng. Áo ngủ, áo lót của cô thì bị xé nát rải rác khắp nơi trong phòng lại còn dính đầy kéo dính. Không cần nghĩ cũng biết chuyện ngu xuẩn này chắc hẳn là do Viên Thái Bách làm!

Đến khi trời tối Viên Thái Bách trở về biệt thự thấy Chân Mạt đang một mình uống rượu trong phòng khách, tài liệu thì bay lung tung, máy tính cũng chẳng thém tắt.

Viên Thái Bách mang theo một bụng nghi hoặc tiến đến chỗ cô.

“ Mạt Mạt, sao lại một mình uống rượu? “.

Chân Mạt nghe thấy tiếng nói bèn ngẩng đầu, hai má đỏ ửng vì say, giọng nói cũng trở nên không đứng đắn.

“ Nhận được tin bạn trai cũ kết hôn. Haha! “.

Viên Thái Bách nhú mày, thái độ buồn bực.

“ Em còn thích hẳn? “.

“ Không còn sao phải uống rượu? “.

Chân Mạt khẽ cười, cầm ly rượu vang lảo đảo đến trước mặt Viên Thái Bách. Cô cao có 1m5, còn anh cao tận 1m8, chiều cao chênh lệch cực kì nhiều vì thấy Viên Thái Bách có thể rõ ràng nhìn thấy sâu bên trong đôi đồng tử của cô có biết bao nhiêu đau khổ. Anh cuộn chặt tay, kiềm chế tức giận.

Chân Mạt kiễng chân, đưa rượu lên môi anh.

“ Uống, uống đi “.

“ Không uống! “.

Có lẽ vì uống quá say não bộ Chân Mạt liền không hoạt động nữa. Cô tự mình uống một ngụm rượu lớn, sau đó hôn lên môi Viên Thái Bách, đem số rượu vừa uống đưa qua cho anh.

Viên Thái Bách thất kinh, không ngờ Chân Mạt lại lớn mật đến vậy. Cả cơ thể anh không biết dính chường gì mà nóng bừng.

Chân Mạt cười hì hì, dùng lực kéo Viên Thái Bách ngã xuống sofa.

“ Hẳn có người mới, tôi cũng có! “.

Dứt lời, lại hôn lên môi Viên Thái Bách. Lần này anh không để cô chủ động nữa nhanh chóng lật người đem cô nhét dưới thân. Chân Mạt càng lúc càng to gan, đưa tay cởi áo sơ mi của Viên Thái Bách.

Anh nhú mày, chê đồng đồ trên người cô quá phiền phức liền dùng sức xé nát đi. Mà sau khi đem quần áo của Chân Mạt trút bỏ, Viên tổng thống lại ngơ ngác nhìn cô.

“ Mạt Mạt, phải làm gì tiếp theo? “.

“ ... “.

13. Chương 13

Cởi quần áo xong rồi lại làm gì? Viên Thái Bách buông cô ra đứng ngẩn ngơ. Anh xem phim tình cảm đều đến đoạn này thì dừng lại làm anh thật sự không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Viên tổng thống xoay người tìm quần, lấy điện thoại gọi thư ký Lý.

“ Thư ký Lý! “.

Người đầu bên kia đến nhà còn chưa về được, uể oải bắt điện thoại.

“ Tổng thống, anh cần gì sao? “.

Thư ký Lý nhìn dòng xe cộ tắc đầu, xe ô tô nọ xe ô tô kia đều không thể lách lên được một chút.

“ Muốn ăn thịt thỏ phải làm gì? “.

“ Vặt lông, đun nước, vớt vào nồi nấu “.

Viên Thái Bách quay đầu nhìn Chân Mạt đang trần trụi trên sofa, cảm thấy lời lẽ của thư ký Lý hôm nay cứ là lạ. Anh trực tiếp hỏi thẳng.

“ Không, ý tôi là trong quan hệ tình dục, cởi quần áo xong sẽ làm gì? “.

Thư ký Lý mặt đỏ như trái cà chua. Cậu sống đến bây giờ nắm tay còn chưa nắm nói chỉ là quan hệ tình dục! Viên Thái Bách là đang sỉ nhục cậu đấy à?

“ Tổng thống, tôi là trai zin “.

Viên Thái Bách im bật, vốn định cúp máy lại nhớ đến thứ cần nói, chất giọng lạnh lùng truyền thẳng đến tai thư ký Lý khiến cậu rung mình một cái.

“ Máy bộ phim tình cảm đang chiếu hay đang sản xuất lập tức huỷ đi cho tôi “.

Chỉ dạy anh bước cởi quần áo chứ không dạy anh bước tiếp theo, anh đây ghim!

Cúp điện thoại, Viên Thái Bách mặc lại quần áo cho mình và Chân Mạt rồi bế cô lên phòng ngủ. Hôm nay anh không ngủ lại với cô vì ngày mai anh phải rời biệt thự sớm, lúc đi sợ sẽ làm phiền đến giấc ngủ của cô.

[...]

Mười một giờ trưa ngày hôm sau, Chân Mạt ăn mặc gọn gàng ngồi trước mặt nam nhân ngoại hình anh tuấn.

Chuyện kết hôn hợp đồng với Viên Thái Bách cô còn chưa dám nói cho mẹ, nên mẹ cô hiện tại vẫn coi cô như gái chưa chồng không ngừng sắp xếp xem mắt cho cô mà vị ngồi trước mặt là người đầu tiên.

Chân Mạt nghe nói anh ta là tiến sĩ chuyên ngành vật lí. Ngoài việc học anh ta chưa từng hứng thú về vấn đề gì.

“ Cô Chân, tôi là Mạc Phong “.

Nam nhân kia chuyển ly nước ấm cho Chân Mạt, ôn hoà chào hỏi. Chân Mạt đón lấy, mỉm cười cũng bắt đầu hỏi mọi thứ xung quanh cuộc sống của anh ta.

Hai người nói chuyện đôi ba câu cảm thấy cũng rất hợp. Chân Mạt nghĩ nếu chồng tương lai của cô là tiến sĩ ắt hẳn con cô sau này tiền đồ sẽ rộng mở, người đàn ông trước mặt cũng đáng để xem xét.

Cuộc hôn nhân giữa cô và Viên Thái Bách cũng chỉ vụn vụn có hai năm, hai năm sau anh và cô đường ai nấy đi, hiện tại cô cũng nên suy tính cho cuộc sống tương lai của bản thân.

Hai người đang trò chuyện, không biết từ đâu có người mang ghế ngồi xuống bên cạnh cô. Chân Mạt theo phản xạ ngẩng lên nhìn, là Viên Thái Bách!

Người kia vẽ mặt nghi hoặc hỏi.

“ Cô Chân, đây là? “.

Chân Mạt sợ Viên Thái Bách nói linh tinh, liền tranh lời.

“ À, là anh trai tôi “.

Viên Thái Bách nhú mày.

“ Anh trai? “.

“ Đúng vậy tôi là anh trai của Chân Mạt “.

“ Nhà cậu cũng có anh trai chứ? “.

Viên Thái Bách không quan tâm tới cô, trực tiếp bắt chuyện với người kia.

“ Tôi có hai người anh trai “.

Viên Thái Bách lắc đầu, làm vẻ mặt thương cảm.

“ Vậy là xong rồi! “.

“ Anh có biết Mạt Mạt nhà tôi có sở thích gì không? “.

“ Cô ấy có sở thích gì thế? “.

“ Cô ấy thích quan hệ tình dục với anh trai, thường ngày ở nhà đều ép tôi trên giường làm tình với cô ấy, nếu anh cưới cô ấy về thì nên bảo hai người anh của anh cẩn thận một chút, nếu không sẽ khổ đấy “.

Dứt lời Viên Thái Bách liền chuyển ánh mắt lên người Chân Mạt.

“ Em gái chúng ta về nhà loạn luân “.

“ ... “.

14. Chương 14

Người kia vì câu nói của Viên Thái Bách sợ hãi đến mức ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Trên bàn ăn lúc này chỉ còn lại mình anh và Chân Mạt.

“ Viên Thái Bách, anh muốn gì? “.

Chân Mạt nhin không nổi nữa, lập tức quát tháo, gương mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà trở nên vằn vện.

“ Em có thể giải thích chuyện ngày hôm nay “.

Thái độ Viên Thái Bách trước sau không đổi, anh di chuyển đến vị trí của người vừa rời đi rồi ngồi xuống, hai người đối diện nhau.

“ Giải thích cái con khỉ! Viên Thái Bách, anh làm đối tượng xem mắt của tôi bỏ chạy còn muốn tôi giải thích? “.

Chân Mạt thật sự hiểu không nổi quá trình hoạt động não bộ của Viên Thái Bách, rõ ràng người cần giải thích là anh cơ mà!

“ Một người phụ nữ có chồng lại còn dám đi xem mắt, Chân Mạt là em sai hay anh sai? “.

Viên Thái Bách vẫn nhẩn nhện, hoàn toàn không nổi nóng với cô. Cô dĩ nhiên không biết khi anh nhận được tin cô cùng nam nhân khác đi xem mắt anh có biết bao nhiêu tức giận, đến họ tên, ngày tháng năm sinh, điện thoại, địa chỉ nhà,... của người đó anh đều thuộc trong lòng.

“ Cuộc hôn nhân giữa anh và tôi chỉ có hai năm. Tôi không thể chuẩn bị trước được sao? “.

Chân Mạt vừa dứt lời, sắc mặt người đối diện đã thay đổi. Viên Thái Bách im bật, lẳng lặng quan sát gương mặt cô.

Thời gian hai năm mới chỉ bắt đầu cô đã nghĩ đến chuyện kết thúc, những gì anh làm cho cô vừa qua không đủ để làm lay động trái tim cô ư?

Hôm qua vì người yêu cũ kết hôn mà đau lòng uống rượu, hôm nay vì tương lai mà đi xem mắt, Chân Mạt, em có coi anh là người không? Em có biết anh cũng có lúc đau lòng?

“ Tối nay anh có việc không trở lại biệt thự, ăn cơm đúng giờ, nghỉ ngơi cho tốt! “.

Nói xong, Viên Thái Bách liền đứng dậy rời đi. Chân Mạt nhìn bóng lưng anh có chút ngơ ngác.

“ Thế là giận rồi? “.

[...]

Viên Thái Bách quả nhiên là nam tử hán nói được làm được. Tối nay, anh đích thực không trở lại biệt thự tự đem mình nhốt trong văn phòng tổng thống.

Tất cả văn kiện hôm nay chưa xử lý hết hay văn kiện của ngày mai Viên Thái Bách đều điên cuồng lôi ra xem một lượt.

Thư ký Lý đứng bên cạnh anh, bộ dáng có chút đáng thương. Cậu vốn định tan ca trở về nhà nào ngờ bị Viên Thái Bách kéo lại, làm việc một mạch đến tận mười hai giờ đêm.

Sáng thức dậy sớm, trưa lại không nghỉ ngơi thư ký Lý giờ đang có chút buồn ngủ.

“ Tổng thống “.

“ Có việc gì? “.

Viên Thái Bách không ngẩng đầu, lạnh nhạt đáp lại.

“ Tôi có thể trở về nhà ngủ không? “.

“ Không thể “.

“ Vì sao? “.

“ Không có cậu, tôi thấy cô đơn! “.

“ ... “.

15. Chương 15

Một câu nói kia của Viên Thái Bách hoàn toàn khiến thư ký Lý im bật. Cậu lẳng lặng đứng im, ánh mắt đau thương nhìn Viên Thái Bách đang bận bịu xem văn kiện.

Không gian bốn bề đều chìm trong tĩnh lặng, bỗng điện thoại của Viên Thái Bách vang lên, nhạc chuông mà anh chỉ cài riêng khi Chân Mạt gọi đến.

Người nào đó vì vui sướng mà luống cuống, năm lần bảy lượt cầm điện thoại đều làm rơi, thư ký Lý đứng bên cạnh nhìn không nổi nữa, với lấy điện thoại áp sát vào tai Viên Thái Bách.

“ Alo, Mạt Mạt “.

Đầu bên kia, gương mặt Chân Mạt hết sức khó coi, sắc mặt cô tái nhợt, đau bụng đến mức rơi nước mắt. Kỳ thực cô gọi cho Viên Thái Bách cũng là bất đắc dĩ vì trong điện thoại của cô chẳng biết từ khi nào chỉ lưu mỗi số anh.

Viên Thái Bách thấy cô không nói đâm ra lo lắng, anh gọi tên cô.

“ Mạt Mạt “.

“ Viên... Đau quá... “.

Bên kia Chân Mạt chưa nói hết câu đã bị cơn đau làm cho ngắt đi. Bên này Viên Thái Bách sắc mặt nặng nề, anh lệnh cho thư ký Lý chuẩn bị xe lái về biệt thự.

[...]

Về đến biệt thự, Viên Thái Bách liền lao thẳng lên phòng ngủ. Trong phòng, Chân Mạt mặt không hột máu nằm trên giường mà trên drap giường trắng tinh một vùng bị máu nhuộm đỏ.

Một khắc nhìn thấy máu, chân tay Viên Thái Bách vô cớ run rẩy. Anh sợ khi anh không ở biệt thự cô xảy ra chuyện. Viên Thái Bách gắt gao ôm Chân Mạt lên xe, trong lòng gánh nặng càng thêm lớn.

Thư ký Lý cũng nhận ra việc bất thường, không dám hỏi nhiều yên lặng lái xe đến bệnh viện.

Ghế sau, Viên Thái Bách ôm lấy Chân Mạt, cả người cơ hồ lạnh buốt. Anh nhìn gương mặt nhỏ nhắn của người con gái, trái tim thất lại. Mạt Mạt, anh không nên để em ở lại biệt thự. Mạt Mạt, anh sai rồi, em nhất định đừng xảy ra chuyện.

[...]

Bác sĩ cấp cứu độ khoảng nửa tiếng thì đi ra. Ông nhìn gương mặt lo lắng đến biến sắc của Viên Thái Bách không khỏi bật cười.

“ Tiểu Viên, con bé không sao. Con gái đến kì sẽ đau bụng, chảy máu. Nó chỉ là đau quá nên ngắt thôi “.

Viên Thái Bách ngây người, khó hiểu hỏi.

“ Đến kì? Kì cái gì chứ? “.

“ Cái đấy cháu tự tìm hiểu, à, đi mua băng vệ sinh cho con bé đi, sẽ dùng đến “.

Bác sĩ như cười lại như không quan sát nét mặt Viên Thái Bách. Ông làm bác sĩ của nhà họ Viên bao năm qua, là bác sĩ chăm Viên Thái Bách từ nhỏ đến giờ, lần đầu nhìn thấy anh lo lắng vì con gái đích thật có chút hài hước.

Viên Thái Bách nghe vậy, định nhờ thư ký Lý đi mua mà chẳng biết người chạy đi đâu mất thế nên Viên tổng thống đành tự nhờ chính bản thân mình.

Người nào đó tưởng băng vệ sinh là loại thịt tẩm bổ cho phụ nữ lập tức lái xe ra chợ.

Anh nhìn cô bán thịt, nói.

“ Cho cháu một cân băng vệ sinh “.

“ ... “.

16. Chương 16

Cô bán thịt ngẩn ngơ, đại não không ngừng hoạt động để tiếp thu câu nói vừa rồi của Viên Thái Bách, nhưng rất tiếc, đường truyền lại bị gián đoạn!

“ Cậu... muốn mua gì cơ? “.

Viên Thái Bách tưởng mình mua ít quá nên không bán, đành phải tăng thêm.

“ Cháu mười cân bằng vệ sinh “.

Lần này cô bán thịt nghe thủng, cười đến không thấy trời đất, Viên Thái Bách đen mặt, thật sự không hiểu nổi. Anh lập tức rút điện thoại gọi cho thư ký Lý.

“ Tổng thống “.

“ Tôi đến chợ mua không được bằng vệ sinh “.

Đầu bên kia, thư ký Lý đánh rơi điện thoại, cười không khép nổi miệng. Mãi một hồi sau, cậu mới có thể bình tĩnh trả lời Viên Thái Bách.

“ Tổng thống, bằng vệ sinh là một loại bím, phải mua ở cửa hàng tạp hoá! “.

Viên tổng thống sắc mặt nặng nề trực tiếp cúp điện thoại, lẩm bẩm chửi một câu.

“ Bằng vệ sinh không phải là thịt, thật chẳng có logic! “.

[...]

Viên Thái Bách vừa đi được một hồi, Chân Mạt liền tỉnh lại. Cô nhìn xung quanh mới phát hiện bản thân đang ở bệnh viện, Chân Mạt ôm cái bụng đau bước xuống giường.

Thăm hỏi tình hình, cô mới biết bản thân mình đang ở phòng bệnh chuyên dụng của tổng thống và Viên Thái Bách thì đang đi mua bằng vệ sinh cho cô. Khi nghe về thứ hai gương mặt cô có chút ửng đỏ.

Chân Mạt vừa định quay về phòng bệnh chờ Viên Thái Bách thì bị giọng nói quen thuộc gọi lại.

“ Tiểu Mạt “.

Cả cơ thể nhỏ bé của cô run lên, Chân Mạt quay đầu, là Giản Tổ, bạn trai cũ của cô.

“ Sao anh lại ở đây? “.

Người đàn ông mặc áo chuyên dụng của bác sĩ bước đến, ôn hoà đáp.

“ Nghe nói trên này có bệnh nhân nên anh lên xem sao. Tiểu Mạt, người đó không phải em chứ? “.

Chân Mạt ngượng ngùng gật đầu.

“ Sao thế? Em không khoẻ à? “.

Giản Tổ nhìn cô, sâu trong đôi đồng tử ẩn chứa loại tình cảm khá phức tạp.

“ Hiện tại em đỡ rồi “.

Chân Mạt tinh ý phát hiện tay hấn không đeo nhẫn có chút giật mình, chẳng phải mấy hôm trước hấn đã kết hôn ư?

“ Anh... Sao lại không đeo nhẫn thế? “.

“ Đám cưới huỷ rồi. Đột nhiên lại không muốn cùng cô ấy kết hôn nữa “.

Hai người đang nói chuyện bỗng từ đâu một người phụ nữ trung niên lao đến, tát Chân Mạt một cái, lớn giọng quát.

“ Năm xưa tiền tôi cho cô không đủ phải không? Thế nên bây giờ cô mới lại tiếp cận con trai tôi? “.

Một bên má Chân Mạt bỗng rát, cô từng người nhìn người kia còn Giản Tổ thì hoàn toàn vì câu nói ấy mà á khẩu.

Người phụ nữ trung niên vốn định đánh Chân Mạt một cái nữa nhưng cổ tay bà tay lại bị Viên Thái Bách giữ lấy. Sắc mặt Viên Thái Bách trầm xuống.

Anh hơi cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang hoảng sợ trong lòng không thoải mái. Dám đánh vợ anh, chửi vợ anh hám tiền, đúng là chán sống!

Viên Thái Bách lấy điện thoại, gọi thư ký Lý.

“ Cậu lập tức mang một tấn thẻ tín dụng đen, cái thẻ dùng vô hạn ý đến bệnh viện, tôi cần dùng để đánh người “.

“ ... “.

17. Chương 17

Viên Thái Bách cúp điện thoại độ khoảng mười lăm phút sau một loạt xe đẩy lần lượt chở thẻ tín dụng đến phòng bệnh của Chân Mạt.

Thư ký Lý nhìn đồng thẻ tín dụng chất thành núi, lại quay đầu nhìn Viên Thái Bách, cúi thấp đầu.

“ Xin lỗi tổng thống, tôi đã không làm theo lời anh dặn. Chỗ này là mười tấn thẻ tín dụng đen! “.

Viên tổng thống khá hài lòng nhìn thư ký Lý, ngày thường anh thấy cậu có chút ngốc nghếch, hôm nay đúng là khiến anh trầm trồ một phen.

Chân Mạt bị anh ép nằm trên giường cũng bị cái núi đen đen kia làm cho sững sốt, thái độ của hai người kia cũng chẳng khác cô là mấy, thậm chí còn khoa trương hơn!

Chân Mạt nhìn đồng thẻ thềm thường đến mức nhỏ rãi!

Viên Thái Bách đi đến chỗ cô, cẩn thận đỡ cô ngồi dậy. Ánh mắt lạnh nhạt quét qua người đàn bà trung niên cùng vị bác sĩ trẻ tuổi đứng bên cạnh.

“ Mạt Mạt, thẻ đến rồi, em muốn đánh người thế nào? “.

Chân Mạt tuyệt nhiên không nói lên lời. Dùng đồng thẻ này đánh người có hơi lãng phí không? Trong lúc cô còn đang lưỡng lự, Viên Thái Bách đã ghé vào tai cô.

“ Mười tấn này vẫn chỉ là con số nhỏ. Biệt thự của chúng ta có tới hai tầng chỉ dùng để chứa thẻ “.

“ ... “.

Quả nhiên là tổng thống, độ giàu có không ai độ nổi.

“ Năm xưa bà đưa cô ấy bao nhiêu tiền? “.

Viên Thái Bách đột nhiên lạnh giọng hỏi.

“ 500 vạn “.

“ Ô? Hoá ra con trai bà đáng giá có năm trăm vạn? Rẻ rách đến như thế! Số thẻ kia là của bà đấy, ăn sạch cho tôi! À, người đứng bên cạnh bà, đừng mong bước chân vào ngành y. Động đến tổng thống phu nhân, đây chính là cái giá! “.

Về mặt Viên Thái Bách rất nghiêm túc, hiển nhiên cho thấy anh không nói đùa.

Thư ký Lý một giây thương xót cho người đàn bà trung niên. Đúng là động vào ai cũng không nên động đến bảo bối của tổng thống - Chân tiểu thư!

Khi hai người kia chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh nhận hình phạt, Viên Thái Bách bắt ngờ buông một câu.

“ Nếu ăn không được thì mổ bụng ra nhét thẻ vào. Khi nào muốn mua đồ lại đến bệnh viện mổ bụng lấy thẻ! “.

“ ... “.

[...]

Phòng bệnh bây giờ chỉ còn lại mình Viên Thái Bách và Chân Mạt, anh đưa cái túi đen đen cho cô.

“ Của em! “.

Chân Mạt nhận lấy, mở túi ra xem hai má lập tức đỏ hồng, bên trong là băng vệ sinh!

Người đi rồi, Chân Mạt cũng nên nói những lời cần thiết.

“ Viên Thái Bách! “.

“ Sao thế? “.

“ Anh thật sự bắt bà ta ăn hết chỗ thẽ kia à? “.

Viên Thái Bách nhìn cô, gật đầu, ánh mắt có phần phức tạp. Là cô đang thương xót cho mẹ của người yêu cũ hay là đang thương xót cho anh?

“ Như vậy quá tốn tiền rồi, lần sau đừng làm thế! “.

Viên Thái Bách nhận được câu trả lời vừa ý, khoé miệng hơi nhếch lên.

“ Tiền không quan trọng, bảo vệ em là chuyện quan trọng nhất! “.

18. Chương 18

Sáng sớm Chân Mạt tỉnh lại không thấy Viên Thái Bách đâu, bên kia giường vẫn lưu lại hơi ấm của anh, chính tổ anh rời giường chưa lâu.

Chân Mạt nghĩ Viên Thái Bách chưa rời khỏi bệnh viện vì bình thường chín giờ sáng anh mới đến văn phòng tổng thống. Cô bước xuống giường, chạy đi tìm anh.

Cuối hành lang, Viên Thái Bách đứng nói chuyện cùng người phụ nữ trung niên, khí chất của bà hết sức cao quý, còn nét mặt của Viên Thái Bách lại chẳng có biểu hiện gì.

“ Mẹ đến đây làm gì? “

Mới sáng sớm, mặt trời còn chưa tỉnh giấc mẹ anh đã chạy đến bệnh viện, ngồi nhìn anh ôm Chân Mạt ngủ hơn một tiếng đồng hồ khiến anh vừa tỉnh dậy thiếu chút nữa giật mình lên cơn đau tim.

“ Viên Thái Bách, mẹ có phải là mẹ của con không? “.

Bà Viên đột nhiên nổi giận, cau kính hỏi Viên Thái Bách một câu.

“ Mẹ không phải mẹ của con thì là mẹ của ai? “.

“ Ô, biết rõ còn có người mẹ này mà đến lấy vợ cũng giấu? “.

Bà Viên lạnh mặt, rõ ràng tâm trạng không vui vẻ.

“ Ai nói mẹ biết chuyện này? Thư ký Lý? “.

“ Con không cần biết là ai nói. Nếu đã kết hôn rồi sao lại không nói một câu với mẹ? “.

“ Con chỉ muốn bảo vệ cô ấy, chuyện cô ấy là vợ con ít người biết càng tốt như thế cô ấy mới an toàn. Với thân phận địa vị của con bây giờ một khi công bố cô ấy ắt sẽ gặp nguy hiểm “.

Viên Thái Bách nhú mày, lạnh nhạt đáp lại bà Viên. Chuyện anh và Chân Mạt kết hôn không phải anh không muốn công khai, mà là anh muốn cô được an toàn vì thế mới đem chuyện này giấu kín.

“ Dù có thế nào cũng phải nói với mẹ, mẹ đâu con ngăn cản con. Con bé ấy rất được “.

Viên Thái Bách nhếch khoé môi, hài lòng về câu nói của bà Viên.

“ À, mười xe tải chở durex đang đổ dưới bệnh viện, xuống lấy đi, đây là quà mẹ tặng hai đứa “.

“ ... “.

19. Chương 19

“ Ba con còn định mua nguyên cả cái công ty durex đấy, mẹ khuyên mãi mới khiến ba con thay đổi lấy có mỗi mười xe tải “.

Bà Viên vỗ vai anh, bắt đầu kể lại quá trình gian nan khi khuyên nhủ chồng.

“ Mẹ, con phải chơi trần mới có được cháu cho ba mẹ chứ, mẹ đưa nhiều durex đến đây làm cái gì? “.

Bà Viên nét mặt buồn bã, đưa mắt nhìn con trai, chân thành nói.

“ Mẹ sợ con chơi trần làm không được nên cứ đeo durex vào, không có con mới không bị nhục “.

“ ... “.

Viên Thái Bách thường ngày đi đối ngoại, dù có bị mấy nhà chính trị gia chặn họng anh cũng có thể tìm được lối thoát nhưng nay đứng trước mặt bà Viên, anh hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

“ Chăm sóc con dâu cho tốt, mẹ đi trước, ba con vừa gọi điện nói nhớ mẹ rồi! “.

“ ... “.

Mỗi lần xuất hiện trước mặt anh là lại rắc rối lương. Không nói thì người ta không biết tình cảm hai người tốt lắm sao?

[...]

Chân Mạt không biết làm thế nào quay lại giường bệnh, não bộ cô đến bây giờ vẫn chưa tiêu hoá nổi lời nói của bà Viên.

Đùa gì chứ mười xe tải chở durex? Lần trước Viên Thái Bách tặng cô một thùng cô đã sợ thiếu chút nữa ngất đi, nhưng lần này là mười xe tải đó!

Chân Mạt cô nhất định phải trốn thoát khỏi nơi này! Hợp đồng hôn nhân hai năm gì đó, tiền học của em trai gì đó cô vốn không còn quan tâm nhiều nữa. Nhưng nếu bây giờ mà ngang nhiên đi cửa chính chắc chắn sẽ bị Viên Thái Bách bắt lại, thôi thì trèo cửa sổ!

Bệnh viện này là bệnh viện chuyên dụng của tổng thống, chỉ có tổng thống mới có đặc quyền sử dụng nên cũng không cần quá nhiều tầng. Chân Mạt thở phào, cũng may bệnh viện này chỉ có hai tầng.

Cô đang biến tấu chần thành sợi dây thì Viên Thái Bách đột nhiên mở cửa bước vào, Chân Mạt nhanh trí vờ như đang ngủ mê, nhắm chặt hai mắt.

Viên Thái Bách đi đến, lắc đầu bất lực. Anh kéo chăn khỏi tay cô, sau đó bế cô lên rời khỏi phòng bệnh, thiết nghĩ cô ngủ ở đây không thoải mái nên đưa cô về biệt thự.

Mà Chân Mạt nằm trong lòng anh đã ngủ thiếp đi, hoàn toàn quên kế hoạch bỏ trốn của mình.

[...]

Về đến biệt thự, một cô gái xinh xắn tóc vàng chạy đến, khi nhìn thấy Chân Mạt nằm trong lòng Viên Thái Bách, không vui hết lên.

“ Bách, cô ta là ai? “.

Viên Thái Bách sững người, không ngờ trong nhà lại có người khác bèn hỏi giúp việc.

“ Cô ta là ai? “.

“ Tổng thống, cô ấy là công chúa nước M “.

Viên Thái Bách ‘à’ một cái, lách mình tránh cô gái kia bế Chân Mạt vào trong. Nhưng cô gái kia mặt vẫn rất dày, nhanh chóng đuổi theo anh.

“ Bách, anh yêu cô ta sao? Không được! Chỉ có em mới xứng là tổng thống phu nhân “.

Viên Thái Bách quả thật thiếu kiên nhẫn, dùng chân đá cô ta xuống bể bơi bên cạnh, quát.

“ Có im cho vợ tôi ngủ không? “.

20. Chương 20

Dòng nước lạnh đột ngột xâm nhập vào cơ thể, ả ta hét lên một tiếng thê lương. Viên Thái Bách nhú mào, Chân Mạt nằm trong lòng anh động đậy, không vui nói.

“ Ngủ cũng không yên “.

Viên Thái Bách thấy cô tỉnh lại, lo sợ tâm trạng Chân Mạt không tốt liền vội vàng ru cô ngủ như thể đang ru em bé, nhưng anh vốn không biết Chân Mạt một khi bị người ta đánh thức thì không thể ngủ lại nổi. Cô thoát khỏi vòng tay Viên Thái Bách, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô gái đang ở dưới bể bơi.

Ả ta bị Viên Thái Bách đẩy xuống, phần nộ hét lên.

“ Viên Thái Bách, anh không biết thương hoa tiếc ngọc à? “.

Chân Mạt vốn định lên tiếng ai ngờ Viên Thái Bách lại nhanh hơn cô một bước. Anh cau mày, gần từng tiếng.

“ Cô là ngọc à? Cô là phân chó cơ mà! “.

Chân Mạt nghe xong cười đến không thấy trời đất. Tính cách Viên Thái Bách đúng thật là thẳng thắn, nghĩ gì nói đấy.

Viên Thái Bách thấy cô cười sự lo lắng dần dần được buông lỏng. Anh xoay người, đỡ cô vào bên trong biệt thự

Một khắc ấy, ả ta không biết từ khi nào đã leo lên bờ, với lấy cái kéo tĩa cây cảnh chạy vụt về phía Chân Mạt đâm thẳng vào bụng cô. Viên Thái Bách sững sờ, hành động của ả nhanh đến mức anh không thể khống chế.

“ Bách, anh yêu cô ta thì em phải giết cô ta “.

Anh ôm lấy Chân Mạt, dùng một tay bịt kín miệng vết thương, một tay vỗ nhẹ gương mặt Chân Mạt để giúp cô tỉnh táo.

“ Viên Thái Bách, tôi sắp chết rồi sao? “.

Cơn đau như đũa tre không yên phận náo loạn cơ thể Chân Mạt. Hốc mắt cô đỏ hoe, nghẹn ngào nói.

“ Không đâu, không đâu, có anh ở đây em sẽ không chết! “.

Thư ký Lý vừa an bài xong chỗ để cho mười xe tải chở dorex bước vào biệt thự thì nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng. Công chúa nước M tay cầm cái kéo dính đầy máu, Viên Thái Bách ôm Chân Mạt ý thức yếu ớt. Thư ký Lý hoảng hốt không quá một giây, vội vàng chuẩn bị xe lái đến bệnh viện.

[...]

Bệnh viện.

Bác sĩ cấp cứu hơn một tiếng thì đi ra, ông nhìn Viên Thái Bách, khẽ thở dài.

“ Tiểu Viên, con bé không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là mất máu quá nhiều không biết khi nào tỉnh “.

Viên Thái Bách siết chặt tay, kiềm chế cơn tức giận, anh đường đường là tổng thống của nước A này nhưng đến vợ mình cũng bảo vệ không nổi. Viên Thái Bách nhìn ba mẹ mình đang vội chạy để đây chỉ buông một câu rồi rời đi cùng thư ký Lý.

“ Phiền mẹ chăm sóc cô ấy, con giải quyết công việc rồi về “.

[...]

Nước M là nước có vùng lãnh thổ rộng lớn, nhưng nền kinh tế và chính trị lại chưa được phát triển. Chính vì lãnh thổ rộng lớn, khoáng sản tài nguyên nhiều vô biên nên nước M luôn là nước nằm trong tầm ngắm của nhiều quốc gia, mà nước A luôn hỗ trợ, đứng ra bảo vệ nước M. Quan hệ giữa hai nước mật thiết như thế nhưng hôm nay, mới sáng sớm phóng viên đã đưa tin Viên Thái Bách đem quân sang nước M, chỉ vón vẹn một đêm đã biến nước M trở thành lãnh thổ của nước mình.

Việc này không chỉ là việc của một nước mà còn là việc của cả thế giới, vô số các phóng viên trong nước cũng như quốc tế đều tò mò, không ngừng vây lấy Viên Thái Bách để phỏng vấn, nhưng đứng trước việc này, anh chỉ buông một câu.

“ Động vào vợ tôi, tôi lột xác mấy người! “.

21. Chương 21

Đứng trước câu trả lời của Viên Thái Bách, các phóng viên càng thêm hứng phấn, tranh nhau hỏi.

Phóng viên A: Tổng thống, ngài kết hôn từ khi nào sao lại không công bố?

Phóng viên B: Tổng thống, hôn nhân của ngài là chuyện quan trọng của một nước vì sao lại giấu giếm?

Phóng viên C: Tổng thống, xin ngài hay trả lời câu hỏi của chúng tôi.

Viên Thái Bách từ đầu đến cuối đều giữ thái độ bình tĩnh, gương mặt anh lạnh băng, ánh mắt sâu như đáy biển chẳng dò xét được tâm tư.

“ Tôi đương nhiên biết bản thân mình là tổng thống, cũng biết chuyện hôn nhân của tôi là chuyện đại sự. Tôi yêu cô ấy, lấy cô ấy về làm vợ phải có nghĩa vụ chăm sóc bảo vệ cô ấy. Không muốn công khai là vì muốn cô ấy yên ổn sống qua ngày. Nhưng chuyện ngày hôm nay, nước M khiến cô ấy bị thương nhập viện, không biết bao giờ mới tỉnh lại, tôi nhất định sẽ không tha cho họ. Tuyên bố chủ quyền lãnh thổ mới là bước đầu tiên! Viên Thái Bách tôi là tổng thống, đến vợ mình bảo vệ không nổi thì làm sao bảo vệ nhân dân, đối với nước M, tôi sẽ truy cứu đến cùng “.

Dứt lời, anh liền xoay người rời khỏi hiện trường nhốn nháo, thư ký Lý cũng nhanh chóng phối hợp với anh kêu bảo an bảo vệ Viên Thái Bách để anh được rời đi an toàn.

Trên xe.

“ Tổng thống, về bệnh viện sao? “.

Thư ký Lý nhìn anh qua gương chiếu hậu, thấp giọng hỏi. Đêm qua chứng kiến cơn giận của Viên Thái Bách, đúng là dọa chết cậu rồi!

“ Nhốt cô ta ở đâu? “.

“ Nhà giam trong biệt thự “.

“ Về đó “.

Chiếc xe nhanh chóng lao vút trên đường. Từ hội trường phỏng vấn đến biệt thự cũng không tính là quá xa, khoảng mười phút sau xe dừng lại, Viên Thái Bách lệnh cho thư ký Lý ngồi trên xe, một mình anh bước vào biệt thự.

Đường vào biệt thự vẫn chưa được dọn dẹp sạch sẽ, bên cạnh bể bơi vẫn còn lưu lại vũng máu đỏ tươi của Chân Mạt. Trái tim Viên Thái Bách thất lại, anh cuộn chặt tay, đi xuống nhà giam trong biệt thự.

Nhà giam.

Công chúa nước M không ngừng gào thét muốn ra ngoài, âm thanh dữ dội lọt vào tai Viên Thái Bách càng khiến anh thêm chán ghét. Anh vẫy tay, ra hiệu cho người đứng canh rời đi.

“ Công chúa liệu muốn biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì không? Đất nước M yêu dấu của cô đã thành lãnh thổ của đất nước A rồi đấy. Phụ thân, mẫu thân, huynh trưởng của cô đều sắp chết vì hành động ngu ngốc của cô rồi “.

Viên Thái Bách khẽ cười, nhưng ánh mắt lại chẳng có chút ấm áp. Anh nhìn ả qua song sắt, gần từng tiếng.

“ Anh nói dối! “.

Ả ta hét lên một tiếng thê lương. Trên thế giới, nước M là nước duy nhất vẫn vận hành chế độ phong kiến tàn bạo. Phụ thân, mẫu thân, huynh trưởng của ả làm sao có thể để đất nước rơi vào tay Viên Thái Bách.

Viên Thái Bách ném cho ả một tờ báo, nói rồi rời đi ngay.

“ Từ từ mà xem, rồi nói cho tôi nên để họ chết thế nào “.

[...]

Bệnh viện.

Viên Thái Bách vừa bước chân vào phòng bệnh của Chân Mạt đã ăn ngay bạt tai của bà Viên, sắc mặt ông Viên cũng khó coi không kém.

“ Mà bảo vệ con bé kiểu gì thế hả? “.

Anh bất giác nhìn Chân Mạt gương mặt tái nhợt đang nằm trên giường bệnh rồi lại nhìn mẹ mình, khó khăn hỏi.

“ Cô ấy... Sao rồi? “.

“ Con bé sảy thai rồi “.

22. Chương 22

Viên Thái Bách sững người, hoàn toàn như tượng đá chôn chân tại chỗ. Cô sao lại sảy thai? Anh vốn còn chưa đụng vào cô cơ mà hơn nữa Chân Mạt còn đang trong kỳ kinh nguyệt.

Bác sĩ đứng một bên thở dài, thấp giọng nói.

“ Tiểu Viên, hôm cháu đưa con bé vào đây thật ra không phải đau bụng kinh. Con bé không biết mình mang thai, làm việc quá sức suýt nữa thì sảy cũng may cháu đưa nó đến kịp thời. Ta nói con bé trong giai đoạn kinh nguyệt vì con bé cầu xin ta không được nói cho cháu. Tiểu Viên, chuyện ngày hôm nay một phần là do ta “.

Viên Thái Bách lại thêm lần nữa kinh ngạc. Anh ngàn vạn không ngờ người bác sĩ chăm sóc anh từ nhỏ tới lớn, được anh xem như người nhà lại lừa dối anh, càng không ngờ đến Chân Mạt mang thai lại lựa chọn giấu giếm anh.

Nhưng rốt cuộc cái thai ở đâu ra? Đứa bé là của ai? Là con anh ư? Không thể nào!

“ Thư ký Lý có phải cậu đã động vào cô ấy? “.

Viên Thái Bách hoài nghi, quay đầu nhìn thư ký Lý. Ngoại trừ anh ra thư ký Lý cũng được xem như là người thân với Chân Mạt nhất.

Thư ký Lý bị điểm danh, cả người lập tức lạnh buốt, cậu vội vàng phủ nhận. Người của tổng thống dù cho cậu trăm lá gan cậu cũng nào dám động.

“ Không phải tôi. Tổng thống, tôi biết anh thích Chân tiểu thư nên làm gì dám có ý với cô ấy, đến một sợi tóc của cô ấy tôi còn chẳng dám nhìn “.

Viên Thái Bách quả thật phát điên. Anh không quan tâm tới ai là ba của đứa nhỏ nhưng thứ anh quan tâm là sự trong sạch của cô đã bị kẻ nào cướp mất, là nỗi đau của cô khi bị kẻ đó hãm hiếp.

“ Rốt cuộc là kẻ nào dám đối xử với cô ấy nhẫn tâm thế này? Thư ký Lý cậu nhanh chóng đi tìm người về cho tôi. Tôi lột từng tắc da tắc thịt trên người hắn “.

Thư ký Lý gãi đầu, có chút khó khăn mở lời.

“ Tổng thống, anh lột da thịt của mình mọi người sẽ rất đau lòng “.

Cậu nói kia lọt vào tai tất cả mọi người khiến sắc mặt họ đều thay đổi không ngoại trừ Viên Thái Bách.

“ Cậu nói thế là có ý gì? “.

“ Chân tiểu thư đúng là không nói dối tôi, cô ấy nói anh không nhớ thì đúng thật là không nhớ. Sinh nhật cô ấy vào hai tháng trước, anh không chỉ tổ chức sinh nhật cho người ta mà còn mượn rượu ăn sạch Chân Mạt. Sáng cô ấy tỉnh dậy vội vàng bỏ đi còn căn dặn tôi không được cho anh biết, phải làm như không có chuyện gì “.

Bà Viên vừa nghe xong tức giận lao ra đánh Viên Thái Bách cũng may ông Viên kịp thời ngăn cản nếu không anh cũng chẳng còn mạng đứng đây.

Ban nãy anh còn nói sẽ lột xác cái người khiến cô đau khổ, nhưng hiện tại chính anh không ngờ người đó lại là anh. Anh cướp đi lần đầu tiên của cô rồi còn quên bẵng đi. Viên Thái Bách này đúng thật là kẻ đáng chết!

Bà Viên hừ lạnh, cảnh cáo anh một câu rồi rời khỏi phòng bệnh về chuẩn bị đồ dinh dưỡng cho Chân Mạt bồi bổ.

“ Mày không chăm con bé cho cẩn thận, tao thật sự sẽ cắt cu mày đấy! “.

Viên Thái Bách gật đầu. Mọi người đi hết, thư ký Lý cũng phải đi giải quyết mấy công việc cần thiết, phòng bệnh chỉ còn lại mình anh với Chân Mạt.

Viên Thái Bách đi đến gần cô, cúi đầu hôn lên đôi môi cô, ai ngờ lại bị Chân Mạt véo một cái rõ mạnh.

“ Miệng thối thê! “.

“ ... “.

23. Chương 23

Viên Thái Bách thấy cô tỉnh lại nét mặt mừng rỡ, vội ôm lấy cô những lại chợt nhớ xung quanh Chân Mạt đều là ống truyền nước đành kiểm chế.

“ Mạt Mạt, em tỉnh rồi “.

Chân Mạt nhìn anh, khẽ cười.

“ Hôm nay anh không đánh răng đấy à? “.

“ Ừ “.

Đêm qua đem quân đánh chiếm nước M, sáng về lập tức mở cuộc phỏng vấn, rồi quay trở lại biệt thự, sau đó lại đến bệnh viện, cả một ngày bận rộn như thế anh đích thực không có thời gian đánh răng.

“ ... “.

Chân Mạt không biết nào anh hoạt động như thế nào đến chuyện này mà cũng đáp thành thật. Vị tổng thống này có phải quá ngu ngốc không?

“ Mạt Mạt, em sao rồi? Trong người có khó chịu không? “.

Viên Thái Bách cẩn thận đỡ cô ngồi dậy, chạy đi lấy cốc nước ấm đưa Chân Mạt.

“ Tôi không sao. Anh đừng tự trách mình “.

Chân Mạt nhận lấy cốc nước từ tay anh nhưng lại không uống ngay. Ánh mắt cô có chút phức tạp quan sát Viên Thái Bách. Kỳ thực khi tỉnh lại cô đã biết đứa bé trong bụng mình không thể giữ được, cô cũng không trách anh. Khi nghe Viên Thái Bách nói chuyện với vị công chúa ấy cô đã biết anh chỉ bảo vệ một mình cô. Đứa bé mất chẳng phải là điều ai mong muốn vì sao phải trách người khác để thêm đau khổ?

Lời kia lọt vào tai Viên Thái Bách, nỗi đau trong lòng lại như một cơn thủy triều quật đánh lung tung.

“ Mạt Mạt, anh sẽ bảo vệ em “.

“ Được “.

Chân Mạt nâng cốc nước, ngửa đầu uống một hơi, phát hiện trên bàn tay cô xuất hiện một chiếc nhẫn được thiết kết không quá cầu kỳ nhưng lại mang vẻ quý phái, sang trọng.

“ Viên Thái Bách, nhẫn ở đâu ra? “.

“ Chúng ta kết hôn rồi thì phải có nhẫn chứ “.

Chân Mạt không nói gì nữa, lặng lẽ nhìn chiếc nhẫn thật lâu. Phía bên trong chiếc nhẫn còn khắc một dòng chữ rất nhỏ: Mạt Mạt, suốt đời yêu em. Trái tim Chân Mạt đập càng lúc càng nhanh, gương mặt ửng đỏ trông đáng yêu vô cùng. À hình như... Đối với Viên Thái Bách, cô động lòng rồi!

Khi Viên Thái Bách ra ngoài gọi bác sĩ, phòng bệnh của Chân Mạt xuất hiện một nam nhân đẹp trai vô cùng, hai người nói chuyện tương đối ăn ý.

Chẳng bao lâu sau, Viên tổng thống trở về bắt gặp người kia chọc Chân Mạt cười khanh khách thì dùng dùng nổi giận.

“ Cậu kia! “.

Thanh âm bất ngờ vang lên, cả Chân Mạt và người kia đều đồng thời nhìn Viên Thái Bách.

“ Có nhìn thấy nhẫn trên ngón áp út của tôi không? Thế nào, còn không tránh xa cô ấy! “.

Viên Thái Bách nâng bàn tay trái đặc ý khoe nhẫn.

Người kia nín cười, giới thiệu:

“ Anh rể, em là em trai của chị Mạt Mạt “.

“ ... “.

24. Chương 24

Câu nói kia chẳng khác nào vả vào mặt Viên Thái Bách một cái. Anh chết sững nhìn vị nam nhân gương mặt tuấn tú, quả thực có nét giống Chân Mạt như đúc.

“ Hiểu nhầm, hiểu nhầm, chào mừng em về nước “.

Viên Thái Bách tiến đến, vỗ nhẹ vào vai vị nam nhân, ánh mắt dường như không vui vẻ khi thấy Chân Mạt cười đến mức rơi cả dây chuyền nước. Hai hàng lông mày anh nhíu chặt, chồng bị nhục mặt, người vợ như cô nên cười thế này sao?

Chân Mạt phải mất một lúc lâu để bình tĩnh. Cô nhìn vị nam nhân kia, ôn hoà nói.

“ Tiểu Bắc, chuyện chị lấy chồng ngàn vạn lần đừng nói cho mẹ “.

Chân Bắc nghi hoặc, đảo mắt nhìn Viên Thái Bách, tâm tư thâm sâu khó lường.

“ Sao lại không cho mẹ biết? “.

“ Người chị lấy là tổng thống, bây giờ nói mẹ biết mẹ sẽ ngắt mất nên cứ từ từ, chuyện này chị sẽ nói sau “.

Chân Bắc cảm thấy phân tích của Chân Mạt khá hợp lý. Mẹ hấn tính tình khoa trương, lại nghe con gái mình là vợ tổng thống nhất định sẽ đem chuyện này rêu rao khắp làng xóm khi ấy người mẹ nhất chính là chị hấn rồi.

“ Em phải lên máy bay rồi, lần sau có chuyện đừng giấu em “.

Chân Bắc chào tạm biệt hai người rồi rời khỏi phòng bệnh. Hôm qua hấn gọi điện thoại muốn tám chuyện với Chân Mạt một lúc ai ngờ người nghe là một vị thư ký nói Chân Mạt bị thương nhập viện, hấn lo lắng cho an nguy của chị liền hấp tấp chạy về, cũng may chị hấn không làm sao.

Chân Bắc rời đi, phòng bệnh còn lại Chân Mạt và Viên Thái Bách, anh chỉnh lại dây truyền nước cho cô, hỏi.

“ Bác sĩ nói em không sao rồi, có thể về nhà. Mạt Mạt, em có muốn về không, hay là ở đây vài hôm dưỡng thương? “.

Viên Thái Bách sợ cô ở đây không thoải mái, lại càng sợ đám phóng viên tìm đến quấy nhiễu cô, chuyện của nước M dù sao cũng rất loạn.

“ Tôi muốn về nhà, ở đây bí bách quá “.

“ Vậy được, anh gọi thư ký Lý chuẩn bị một chút “.

[...]

Thư ký Lý an bài mọi chuyện ổn thỏa, Viên Thái Bách dìu Chân Mạt rời khỏi bệnh viện. Ai ngờ chuẩn bị lên xe, đám phóng viên không biết từ đâu chạy đến vây lấy Viên Thái Bách, Chân Mạt nhìn thấy họ vô thức buông anh ra.

Phóng viên A: Tổng thống, có phải ngài đến bệnh viện thăm vợ không?

Phóng viên B: Tổng thống, tổng thống phu nhân không làm sao chứ?

Phóng viên C: Tổng thống, chuyện bên nước M ngài tính giải quyết ra sao?

...

Vô số phóng viên nhào tới giành bằng được quyền phóng vấn Viên Thái Bách. Có cậu phóng viên vô tình va vào người Chân Mạt khiến cô không đứng vững mà ngã xuống, Viên Thái Bách nhú mày.

“ Cậu là người của toà soạn nào? “.

Viên Thái Bách ánh mắt bưng bưng lửa giận nhìn vào người vừa khiến Chân Mạt ngã, hỏi.

“ Tổng thống, tôi là người của toà soạn Á Đông “.

Người kia vẫn chẳng hay biết bản thân sắp gặp hoạ lớn, chỉ quan tâm đến việc được tổng thống hỏi mà hưng phấn.

“ Thư ký Lý, đáp sập toà soạn Á Đông “.

Viên Thái Bách cúi người, hơi dùng sức bế ngang Chân Mạt lên.

Người kia giật mình, vội vàng hỏi.

“ Tổng thống, ngài vì sao lại làm thế? “.

Viên Thái Bách ôm chặt cô, anh sợ cô bị đám phóng viên kia làm cho sợ hãi bèn xoa đầu an ủi.

“ Cậu vừa khiến vợ tôi ngã “.

25. Chương 25

Đám phóng viên kia ngơ ngác nhìn Chân Mạt đang ngoan ngoãn nằm trong lòng Viên Thái Bách. Đây không phải là cô phiên dịch nhỏ hay đi bên cạnh tổng thống sao? Sao bây giờ lại biến thành tổng thống phu nhân rồi? Câu chuyện tình cảm của tổng thống đúng là có chút khác người.

Viên Thái Bách ôm chặt lấy Chân Mạt như thể sợ một khắc buông lỏng anh sẽ vĩnh viễn đánh mất cô. Chân Mạt là bảo bối của anh, là tâm can của anh.

“ Cô ấy chính là vợ của tôi, là tổng thống phu nhân. Tôi đã từng nói người nào động vào vợ tôi, tôi lấy mạng của người đó! Viên Thái Bách tôi đội vợ lên đầu mà sống “.

Dứt lời, anh ôm Chân Mạt lên xe, bảo an đứng phía sau nhanh chóng dàn ra hai bên ngăn cản phóng viên. Chiếc xe hơi sang trọng phóng nhanh trên đường lớn.

“ Viên Thái Bách, anh thật sự thích em sao? “.

Chân Mạt hơi ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuần tú của Viên Thái Bách, khẽ hỏi.

Viên Thái Bách có chút bất ngờ, lại nhận ra cách xưng hô của cô có thay đổi, không còn lại tôi - anh nữa mà đã là anh - em, trong lòng anh vui đến muốn nhảy múa.

“ Phải. Mạt Mạt, em có tình cảm với anh rồi phải không? Mạt Mạt, em thật sự đã động lòng rồi? “.

Viên Thái Bách không kiềm chế được kích động, gấp gáp hỏi cô.

Cô vùi mặt mình vào lòng anh, e thẹn đáp.

“ Ừ, một chút “.

Chiếc xe đi tầm nửa tiếng thì dừng lại, Viên Thái Bách sợ cô vừa xuất viện đi không nổi nên bế cô vào biệt thự.

“ Sao lại đổi biệt thự rồi? “.

Chân Mạt nhìn ngôi biệt thự mới to lớn nói. Tuy nó không to như biệt thự lần trước cô ở nhưng lại đặc biệt ấm áp.

“ Nơi này gần văn phòng hơn “.

Viên Thái Bách đáp qua loa. Anh đưa cô sang nơi này sống vì sợ ký ức ở ngôi biệt thự kia khiến cô bị ám ảnh.

Về đến biệt thự, Viên Thái Bách lại bận rộn với một đống công việc, Chân Mạt thì được anh đưa về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Trời sắp tối, cả biệt thự rơi vào yên tĩnh. Phòng ngủ chính đột nhiên mở cửa, bóng lưng cao to nhẹ nhàng tiến đến chỗ Chân Mạt, người kia đưa bàn tay chậm rãi vuốt ve gương mặt cô.

“ Mạt Nhi, tôi về rồi “.

Chân Mạt bị giọng nói quen thuộc làm cho thức giấc. Cô vừa tỉnh dậy, lập tức hét lên. Người kia đối với tiếng hét của cô chỉ mỉm cười.

“ Mạt Nhi, tiếng hét của em đúng là vẫn mê người “.

“ Anh... Cút! Nơi này là biệt thự của tổng thống anh còn dám vào? “.

Chân Mạt run sợ, nói năng có chút hỗn loạn. Kỳ thực, đối với người đàn ông trước mặt cô vốn không quen biết nhưng kể từ khi cô lên đại học hẳn đã bắt đầu theo dõi cô, nhưng cũng chỉ được một thời gian, cô cứ tưởng hẳn sẽ không còn xuất hiện nữa, nhưng, không!

“ Mạt Nhi, Viên Thái Bách tôi còn dám giết, vào đây đã làm gì “.

“ Sơ Dục, đừng làm hại anh ấy “.

Sơ Dục nhíu mày, đưa tay bóp mạnh cằm cô.

“ Có phải em yêu hắn rồi? Mạt Nhi, tôi nói rồi cả đời này em chỉ được yêu một mình Sơ Dục tôi. Em không nghe lời, Mạt Nhi, em không ngoan “.

Sơ Dục cúi xuống ngậm lấy đôi môi cô mà cắn xé như thể đang trút cơn tức giận trong người hắn. Chân Mạt cố gắng chống cự không biết bao nhiêu lần nhưng cũng chẳng thể đẩy được hắn ra.

[...]

Viên Thái Bách trở về phòng ngủ cũng đã hơn hai giờ sáng. Anh lo cô tỉnh giấc nên mở cửa rất cẩn thận, nhẹ nhàng mò đến gần kéo tủ lấy lọ keo bôi lên người rồi mới đi về phía cô. Chỉ là trên giường đã trống không, người đột nhiên biến mất, Viên Thái Bách hoảng loạn gọi tên cô.

“ Mạt Mạt “.

26. Chương 26

Ngay lập tức anh lệnh người đi khắp nơi tìm kiếm tung tích cô. Thứ anh lo lắng nhất bây giờ chính là sức khoẻ của Chân Mạt, cô vừa mới xuất viện vết thương còn chưa hoàn toàn hồi phục, nhờ đâu người kia muốn...? Viên Thái Bách không dám nghĩ đến nữa.

Trên giường lưu lại một tấm vải khá lớn, vừa nhìn qua đã biết tấm vải này được xé từ bộ váy Chân Mạt mặc. Anh siết chặt tay, hận không thể giết chết người đưa cô đi, dám xé váy vợ anh, đúng là không thấy quan tài không đổ lệ!

Phía trên tấm vải còn có dòng chữ được ghi bằng máu hết sức cẩn thận: Môi của Chân Mạt là của tôi, cơ thể cô ấy là của tôi, trái tim cô ấy cũng thuộc về tôi. Muốn giành lại cô ấy tự mình đến ngôi biệt thự ở đường X.

Viên Thái Bách nhú mày, tâm trạng rõ ràng không mấy vui vẻ. Anh gọi điện bảo thư ký Lý ngừng việc tìm kiếm, rồi an bài ổn thỏa mọi việc mới lái xe đến địa chỉ người kia đưa.

[...]

“ Mạt Nhi, em nhìn xem thiết kế của ngôi biệt thự này có đẹp không? Là anh cố tình cho người vì em mà thiết kế “.

Sơ Dục nhìn người phụ nữ bị hắn chói chặt trên giường, vui vẻ nói. Chỉ cần ngôi biệt thự này có cô, dù có gặp chuyện bi thương đều có thể hoá thành hạnh phúc.

“ Thả tôi ra đi! Sơ Dục, anh quen tôi từ khi nào? Yêu tôi từ khi nào? “.

Chân Mạt cố gắng chấn tĩnh bản thân, mỗi lần nhìn người đàn ông trước mặt cô đều cảm thấy ghê tởm. Nếu năm xưa không phải tại hắn ba cô sẽ không mất mạng, gia đình cô cũng chẳng phải khổ cực.

Năm cô học đại học năm nhất, hắn vì muốn ép cô trở thành người phụ nữ của hắn đã thẳng tay giết chết ba cô, một mình đối diện với hắn, cô nhớ cách hắn nhả tấn giết ba cô, nhớ đến cách hắn hung hăng ép cô ở bên cạnh hắn. Sơ Dục, người khiến cô cảm thấy sợ hãi.

“ Mạt Nhi, em chỉ cần biết là anh yêu em, mọi thứ khác em không cần quan tâm. Viên Thái Bách dám làm lung lay trái tim em, đợi hắn đến anh nhất định sẽ giết chết hắn, giết ngay trước mặt em “.

“ Đừng... “.

Chân Mạt yếu ớt, lời nói của hắn khiến sắc mặt cô trắng bệch. Viên Thái Bách, nhất định anh không được tới... không được tới...

Sơ Dục vừa dứt lời, cửa phòng liền mở ra, hai người đàn ông đưa Viên Thái Bách vào rồi rời đi ngay.

“ Tôi đến đưa cô ấy về “.

Viên Thái Bách nhìn Chân Mạt, ánh mắt không chút xao động. Giọng nói lạnh lẽo hướng thẳng về phía Sơ Dục.

“Đưa về? Cô ấy là người phụ nữ của tôi, đây là nhà của cô ấy, anh muốn đưa người đi đâu? “

Sơ Dục nhếch môi cười khểnh, bàn tay thuần thục vuốt ve gương mặt Chân Mạt. Cảnh tượng trước mắt chính là muốn khiêu chiến tinh thần của Viên Thái Bách, nhưng anh vốn chẳng có chút biểu hiện khiến người khác hài lòng.

Lấy từ trong túi áo quần sổ nhỏ nhỏ màu đỏ, Viên Thái Bách vứt xuống đất.

“Cái này là thứ để chứng minh Chân Mạt là người phụ nữ của tôi, là vợ của tôi, là tổng thống phu nhân của nước A này. Nếu không biết đọc chữ, tôi đọc giúp anh, đây là giấy đăng ký kết hôn “

Sơ Dục quả nhiên bị anh kích động, hấn tay nhặt quần sổ kia lên tức giận xé nát thành trăm mảnh.

“Cứ tiếp tục xé, Viên Thái Bách tôi có chức có quyền muốn làm lại bao nhiêu thì làm lại bất nhiêu. Mất một quần, không tiếc! “

Viên Thái Bách lại kích hấn thêm một câu, ánh mắt anh khế di chuyển lên người Chân Mạt, cũng may cô không sao chỉ là có chút sợ hãi nên sắc mặt hơi kém.

“Viên Thái Bách, anh im miệng cho tôi! “

Sơ Dục hét lên, Viên Thái Bách dùng lời nói đả kích hấn khiến hấn nhận ra Chân Mạt không phải là người phụ nữ của hấn, là cô phản bội hấn. Sơ Dục rút khẩu súng bên hông, nhắm vào Chân Mạt

“Thứ tôi không có được, anh cũng đừng hòng! “

Đoàng!

Chân Mạt nhìn thấy viên đạn hướng thẳng về phía cô mà chạy, rồi lại nhìn thấy có bóng hình quen thuộc chạy vụt về phía cô, đứng chắn trước mặt cô, mỉm cười nói.

“Mạt Mạt, đừng sợ, anh đưa em đi “

Máu của Viên Thái Bách rơi xuống người cô, chảy càng lúc càng nhiều. Nhưng hình như anh không quan tâm, chỉ để tâm đến việc gỡ trói cho cô.

Đoàng! Sơ Dục lại tiếp tục nổ súng. Viên đạn lần này khiến bả vai anh bị thương, nhưng động tác gỡ trói cho cô không hề dừng lại. Anh lại ngẩng đầu nhìn cô, ôn hoà đáp.

“Mạt Mạt, ngoan, nhắm mắt lại, một lát nữa anh sẽ đưa em về nhà. Đợi anh nhé “

27. Chương 27

Vết thương trên cơ thể cũng không làm giảm đi tốc độ của Viên Thái Bách, rất nhanh toàn bộ sợi dây trói Chân Mạt đã bị anh gỡ bỏ.

Máu chảy càng lúc càng nhiều, rơi trên cả gương mặt nhỏ nhắn của cô. Tâm trạng Chân Mạt bây giờ vừa hoảng hốt lại vừa sợ hãi. Cô biết, anh rất đau chỉ là không dám biểu hiện ra ngoài. Một Viên Thái Bách can tâm tình nguyện vì cô như thế, Chân Mạt lại càng thương xót.

“Không sao rồi, anh đưa em đi “

Viên Thái Bách thấy sắc mặt cô trắng bệch liền mỉm cười trấn an cô, anh toan đưa bàn tay xoa đầu cô nhưng lại sợ máu dính lên mái tóc đẹp đẽ kia.

“Đừng. Em tự đi “

Viên Thái Bách mặc kệ câu nói vừa rồi của cô. Anh hơi dùng sức, bế ngang Chân Mạt lên, một khắc vừa xoay người liền đụng phải ánh mắt chứa đầy lửa giận của Sơ Dục. Hấn giơ súng nhắm thẳng vào anh.

Lúc này, Viên Thái Bách cũng từ bên hông rút ra khẩu súng lục, chuẩn xác nhắm về phía hắn. Hai người đàn ông mắt đối mắt, khí thế đều bức người, không khí thoáng chốc nồng nặc mùi thuốc súng.

Đoàng!

Cửa phòng bị đập tung, Sơ Dục trúng đạn của thư ký Lý đau đớn rên lên một tiếng. Viên Thái Bách nhân cơ hội vội đưa Chân Mạt rời khỏi nơi này, anh buông một câu giao nhiệm vụ cho thư ký Lý.

“ Giết! “.

Đưa Chân Mạt lên xe, Viên Thái Bách quả thực đã hết sức lực. Anh dựa vào người cô, vẫn cố gắng giữ vững giọng nói.

“ Mạt Mạt, đừng sợ, chúng ta sẽ về nhà thôi “.

Chân Mạt bỗng muốn khóc, nước mắt chuẩn bị lăn xuống gò má xinh đẹp liền bị cô kìm lại. Hiện tại, cô không muốn Viên Thái Bách lo lắng cho cô nữa. Cô ra sức ấn chặt tay lên vết thương của anh để không chế lượng máu chảy ra.

“ Lái xe đến bệnh viện ngay! “.

Chân Mạt ra lệnh cho tài xế.

Viên Thái Bách thấy cô lo lắng, bật cười hạnh phúc.

“ Em cuối cùng cũng động lòng rồi “.

“ Thái Bách... “.

“ Mạt Mạt, anh hơi mệt, ngủ một chút khi nào đến bệnh viện em gọi anh dậy được không? “.

“ Thái Bách, đừng ngủ, nói chuyện với em đi “.

Cô sợ anh ngủ sẽ không tỉnh dậy nữa, giống như ba cô vậy, ông từng nói với cô chỉ ngủ một lúc cho đỡ mệt, nhưng rồi ông vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Cô không muốn Viên Thái Bách cũng giống như ông rời xa mình.

[...]

Bệnh viện.

Viên Thái Bách được đưa vào phòng phẫu thuật, đội ngũ bác sĩ nhanh chóng tiến vào bên trong. Chân Mạt đứng ở bên ngoài sợ hãi đến mức đứng không vững, nếu bà Viên không kịp thời đến chắc cô đã ngã từ lâu.

“ Chân Mạt, rốt cuộc là có chuyện gì thế? “.

Bà Viên cẩn thận nhìn con dâu từ đầu đến cuối toàn thân cô đều là máu tươi.

“ Anh ấy vì cứu con... bị người ta bắn “.

Một câu này đại khái đã cho bà biết chuyện đã xảy ra. Bà đỡ Chân Mạt ngồi xuống ghế, cố gắng trấn an cô.

“ Không sao. Nó phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ qua được cửa ải này “.

“ Anh ấy chảy rất nhiều máu... rất nhiều “.

[...]

Thư ký Lý được bác sĩ đưa vào phòng phẫu thuật bằng cửa khác. Bên trong, Viên Thái Bách nằm trên bàn giải phẫu, không ngừng lấy hai tay làm quạt để hạ nhiệt cơ thể. Anh vừa nhìn thấy thư ký Lý đến liền nói.

“ Mau đến giúp tôi tháo cái áo chống đạn này ra, cả mấy túi phẩm màu nữa “.

Thư ký Lý ngơ ngác, ban nãy không phải anh bị trúng hai viên đạn ư? Một viên đạn nơi bả vai, một viên đạn ở vị trí gần tim mà sao bây giờ lại thế này?

“ Tổng thống, anh không trúng đạn sao? “.

“ Trúng cái đầu cậu. Tôi mặc áo chống đạn chuyên dụng rồi “.

“ Thế còn máu? “.

“ Là máu giả chuyên dùng để đóng phim đấy “.

“ Sao anh lại làm thế? “.

“ Bắt vợ, mà có nói một người chưa vợ chưa người yêu như cậu thì hiểu cái gì! “.

“ ... “.

28. Chương 28

Thư ký Lý ngỡ ngác một lúc mới có thể tiếp thu toàn bộ lời nói của Viên Thái Bách. Không ngờ tổng thống của cậu cũng có chút thông minh nha, vì muốn Chân Mạt ở bên cạnh mình mà dùng cả kế sách!

Thư ký Lý vốn định đi ra ngoài xử lý công việc nhưng lại chợt nhận ra có chuyện cậu quên chưa nói với anh, mới bước được một bước liền xoay người quay trở lại.

” Tổng thống, phó tổng thống đã bí mật về nước từ sáng sớm nay ”.

Viên Thái Bách nhú mày, có thể nhận thấy ba chữ ‘phó tổng thống’ khiến anh không được vui.

” Cho người âm thầm điều tra hắn, còn nữa, phải thêm người bảo vệ Chân Mạt tôi sợ lần này hắn trở về là muốn trả thù tôi, tôi không muốn Chân Mạt gặp bất cứ nguy hiểm gì ”.

Thư ký Lý đương nhiên hiểu Viên Thái Bách hiện giờ đang lo lắng thứ gì. Cậu gật đầu nhận nhiệm vụ.

Kể từ khi Viên Thái Bách nhận chức tổng thống thì cái người giữ chức phó tổng thống kia đã đứng về phe đối địch với anh, đất nước cũng từ đó âm thầm vạch ra ranh giới rõ ràng, kẻ theo phe anh, kẻ theo phe hắn. Hai tháng trước hắn cho người tuyên bố bị bệnh nặng, phải điều dưỡng trong vòng hai tháng thế nên toàn bộ công viên đều đổ về phía Viên Thái Bách. Lần này hắn trở về e là đã có kế hoạch muốn lật đổ anh.

” Người kia đã xử lý chưa? ”.

Viên Thái Bách bất thành linh hỏi một câu.

” Đã xử lý ổn thỏa rồi ”.

Thư ký Lý cẩn thận đáp lại. Tuy anh không chỉ đích danh nhưng cậu cũng có thể đoán người kia trong miệng Viên Thái Bách là Sơ Dục. Dám động đến tổng thống phu nhân, mấy chục viên đạn bắt vào người hắn vẫn được xem là nhẹ.

[...]

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, bác sĩ mới xuất hiện, Viên Thái Bách đã được đẩy vào phòng bệnh.

Chân Mạt phản ứng nhanh, lập tức chạy tới hỏi thăm.

” Bác sĩ, anh ấy không sao chứ? ”.

” Phu nhân, tổng thống hiện giờ không sao. Tầm khoảng nửa tiếng nữa sẽ tỉnh lại, cô có thể vào thăm ngài ấy được rồi ”.

Dứt lời, bác sĩ liền cúi đầu chào Chân Mạt và bà Viên.

Hai người họ nhanh chóng tìm đến phòng bệnh của Viên Thái Bách. Cánh cửa mở ra, Chân Mạt nhìn thấy anh nằm trên giường bệnh, gương mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc.

Nhìn thấy một Viên Thái Bách yếu ớt, trái tim Chân Mạt tựa hồ như bị ai dày xéo, đau đớn vô cùng.

Cô nắm lấy bàn tay anh, một giọt nước mắt thoát khỏi sự khống chế mà rơi xuống.

” Thái Bách, anh nhất định phải nhanh chóng khoẻ lại. Xin lỗi... Thật sự xin lỗi ”.

Bà Viên không tiến lại gần, chỉ nhẹ nhàng đứng từ xa quan sát trong lòng quả nhiên đã có phán đoán. Bà gọi Chân Mạt.

” Tiểu Mạt, nó sẽ không sao đâu. Con đừng khóc nữa, thân thể lại chịu không nổi. Con tạm thời cứ ở đây, mẹ về làm chút đồ tắm bổ ”.

Bà Viên nhìn con dâu khóc mà lòng cũng đau theo. Cô vừa mới xuất viện, lại chưa được nghỉ ngơi nhờ cơ thể trụ không nổi thì sao? Bà phải về làm đồ tắm bổ cho cô.

Bà Viên đi rồi, phòng bệnh chỉ còn lại một mình Chân Mạt. Cô ngồi với anh thêm một chút nữa, sợ anh tỉnh dậy sẽ cảm thấy khát nên vội đi lấy nước.

Chân Mạt đi một tí liền trở về, nhưng người đã không còn nằm trên giường bệnh nữa. Khi cô còn đứng hoảng hốt, Viên Thái Bách đã bò như một đứa trẻ từ phòng vệ sinh ra ngoài.

” Mama, mama... ”.

Anh nhìn thấy cô thì cười ngây ngốc, bập bẹ gọi.

Chân Mạt chết sững, bộ dạng Viên Thái Bách bây giờ quả thực dọa cô không ít.

” Thái Bách, anh gọi em là gì? ”.

Viên Thái Bách tưởng cô đang đùa với mình liền hưng phấn gọi thêm mấy tiếng.

” Mama... Mama... ”.

” Thái Bách ngoan, anh ở đây chờ em đi tìm bác sĩ được không? ”.

Chân Mạt nhẹ nhàng xoa đầu anh, trước khi rời đi còn cẩn thận khoá cửa phòng.

Chân Mạt vừa đi, thư ký Lý nấp sau tấm rèm liền đi ra, mệt đến mức thở gấp.

” Tổng thống, anh vì một cô gái mà không cần mặt mũi nữa sao? ”.

” Không biết yêu như cậu thì hiểu cái gì ”.

Viên Thái Bách khinh bỉ, ném cho thư ký Lý một câu.

” Nhưng bộ dạng hiện giờ của anh rất giống cho nha! ”.

” Tôi vốn nguyện cả đời làm chó của cô ấy ”.

Thư ký Lý lắc đầu bất lực. Thật không hiểu Chân tiểu thư đã cho anh uống thuốc gì khiến anh vì cô đến thể diện cũng không cần.

” Tổng thống... ”.

Viên Thái Bách nghiêm giọng, quát.

” Cậu rút ra để tôi tiếp tục làm chó! ”.

“ ... ”.

29. Chương 29

Bác sĩ nói Viên Thái Bách do mất quá nhiều máu nên não bộ có chút vấn đề, một đoạn ký ức của anh bị mất đi hiện giờ anh chỉ còn nhớ ký ức khi còn bé, nói một cách dễ hiểu Viên Thái Bách bây giờ biến thành một đứa trẻ ba tuổi không hiểu chuyện.

“ Bác sĩ, liệu anh ấy có thể hồi phục không? ”.

Chân Mạt nhìn người đàn ông đang nằm trên giường bệnh ngủ say, khó khăn hỏi. Nếu không phải tại cô, một vị tổng thống cao ngạo đâu có thể xảy ra chuyện như ngày hôm nay.

“ Phu nhân, cô cứ yên tâm tình trạng hiện giờ của tổng thống chỉ là tạm thời, khoảng một thời gian nữa sẽ tự hồi phục thôi “.

Vị bác sĩ kia nói dối không chớp mắt. Khi cùng Chân Mạt bước vào phòng bệnh ông của thực bị hành động của anh dọa cho mất hồn mất vía nhưng cũng may ông suy nghĩ nhanh, có cách giải quyết.

Chân Mạt yên tâm gật đầu, nhưng sự lo lắng trong lòng vẫn chưa hề thuyên giảm. Viên Thái Bách thân là tổng thống, một khi bị đám phóng viên phát hiện tình trạng bây giờ của anh họ nhất định sẽ biến thành đám chó săn mặc sức cắn xé con mồi.

Vị bác sĩ rời đi, bà Viên liền bước vào phòng bệnh, đoạn đối thoại kia bà cũng nghe hiểu. Bà nhìn cậu con trai do chính mình sinh ra nằm trên giường bệnh, gương mặt cũng không có quá nhiều cảm xúc.

“ Tiểu Mạt, có thể ra ngoài nói chuyện không? “.

“ Dạ được “.

Chân Mạt và bà Viên xuống hoa viên của bệnh viện, ngồi dưới gốc cây. Bà Viên đưa túi thức ăn cho cô.

Không khí dưới này rõ ràng trong lành như thế nhưng Chân Mạt lại hít thở không thông. Trong đầu cô bây giờ mỗi giây mỗi phút đều nghĩ đến Viên Thái Bách, trái tim như thể bị ai dày xéo đau đớn vô cùng.

“ Tiểu Mạt, con có yêu Tiểu Bách không? “.

Bà Viên đột nhiên hỏi cô câu này khiến Chân Mạt có chút giật mình.

“ Dạ có “.

Chân Mạt thẳng thắn hồi đáp. Trải qua một khoảng thời gian chung sống cùng anh cô không thể không phủ nhận bản thân đã động lòng, cũng không thể phủ nhận trái tim cô hiện giờ đang ở chỗ anh.

“ Mẹ biết con và Tiểu Bách là kết hôn hợp đồng trong vào hai năm, cũng biết chuyện con mang thai và xảy thai đều là chuyện không ai dự tính. Tiểu Mạt, hôm nay mẹ hẹn con ra đây là muốn hỏi nếu như lần này Tiểu Bách hồi phục có con nguyện ý huỷ hợp đồng hôn ước kia rồi kết hôn chân chính với nó không? Có nguyện ý vì nó mà sinh cho Viên gia mà đưa con nối dõi tông đường? “.

Chân Mạt hiển nhiên không ngờ bà Viên lại biết chuyện cô và anh kết hôn hợp đồng, gương mặt có chút ngậy ra.

“ Mẹ... “.

“ Mẹ muốn con trả lời câu hỏi này, rốt cuộc là có hay không? “.

“ Con nguyện ý “.

Bà Viên hài lòng mỉm cười, đứa con trai này của bà cũng không ngờ đến mức không bắt nổi vợ về, lần này dùng chiêu hiểm quả nhiên thành công.

“ Con ngồi dưới này ăn cho hết đi rồi hãy lên phòng bệnh chứ đừng để phòng bệnh có mùi đồ ăn như thế đối với sức khoẻ của Tiểu Bách sẽ không tốt. Cứ yên tâm mà ăn, mẹ lên chăm sóc nó “.

“ Con biết rồi “.

[...]

Phòng bệnh.

Viên Thái Bách nhân lúc Chân Mạt rời đi liền gấp gấp xử lý công việc, ai ngờ bà Viên lại bất thành linh xuất hiện.

“ Mẹ “.

Viên Thái Bách thầm than trong lòng. Bị mẹ anh phát hiện rồi! Bà Viên thương nhất là con dâu liệu có nói cho cô biết không? Anh thật sự rất lo lắng.

“ Chuyện con giả ngốc mẹ cũng biết rồi, chuyện này mẹ chưa nói cho con bé biết “.

Viên Thái Bách thở hắt ra, cũng may.

“ Tiểu tử thôi, hành con dâu mẹ ít thôi, mẹ mà thấy nó mệt lập tức xéo ‘chim’ mày! “.

“ “. Hoá ra là lên đây để cảnh cáo anh!

30. Chương 30

“ Tiểu Bách, hai tháng nữa diễn ra cuộc bầu cử tổng thống mới, bản thân con bốn tháng nữa sẽ kết thúc nhiệm kỳ. Lần này bầu cử, con có tham gia không? “.

Nét bà Viên đặc biệt nghiêm túc, phàm là chuyện chính trị bà chưa từng lơ là, thân là mẹ của Viên Thái Bách cũng là người hậu thuẫn phía sau cho anh bà càng phải thận trọng.

“ Con đương nhiên sẽ tham gia “.

“ Tổng thống nhiệm kỳ tới Bắc Triệt cũng sẽ tham gia, hai đứa là bạn bè từ nhỏ dù lần này ai thắng ai thua, mẹ mong hai đứa sẽ không đấu nhau đến sứt đầu mẻ trán “.

Viên Thái Bách gật đầu cho bà yên tâm nhưng bản thân anh cực kỳ rõ ràng nếu như lần bầu cử này có Bắc Triệt tham gia làm gì có chuyện hai người cùng sống sót.

[...]

Màn đêm buông xuống, bệnh viện được phủ lên một màn tĩnh lặng. Chân Mạt vất vả lắm mới khiến Viên Thái Bách đi ngủ, cô kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh yên lặng nhìn anh.

Viên Thái Bách khi ngủ trông rất ngoan ngoãn hoàn toàn khác với buổi chiều, nghịch ngợm khiến cô phát điên. Một Viên Thái Bách an phận nằm trên giường bệnh lại càng khiến trái tim Chân Mạt đau đớn vô cùng.

Chắc chắn rằng anh đã ngủ say, Chân Mạt mới rời khỏi phòng bệnh men theo ánh sáng yếu ớt của vầng trăng chậm chậm đi xuống phía cuối hành lang.

“ Cô đến rồi “.

Người mặc áo đen không quay đầu, trên người được lắp đặt thiết bị biến đổi giọng làm cho giọng nói hẳn có phần kỳ dị.

“ Phải “.

“ Ông chủ có chuyển lời nếu không hoàn thành nhiệm vụ em trai cô nhất định sẽ chết “.

Câu nói kia chẳng khác gì một chậu nước lạnh dội thẳng vào người Chân Mạt, toàn thân cô căng cứng, hai tay âm thầm siết chặt.

“ Tôi biết rồi, làm phiền anh nói với ông chủ nhiệm vụ sẽ được hoàn thành trong vòng mười ngày tới “.

Người kia hài lòng gật đầu một cái.

“ Tôi tin tưởng cô lần này, về phía ông chủ tôi sẽ cố gắng kéo dài thời gian cho cô “.

“ Cảm ơn “.

Chân Mạt không biết bản thân cô làm thế nào để quay lại được phòng bệnh, dường như mỗi bước chân đều vác theo một cục đá lớn cực kỳ nặng nề. Chân Mạt bước vào phòng bệnh, Viên Thái Bách đã ngồi sẵn trên giường đợi cô, cô quả thực có chút sững sờ.

“ Thái Bách, anh khó chịu ư? “.

“ Mạt Mạt “.

Viên Thái Bách bỗng gọi tên cô. Ánh mắt anh bây giờ không còn đáng vẻ ngây thơ của một đứa trẻ ba tuổi, đôi đồng tử to tròn ngập tràn sự chiều chuộng.

“ Thái Bách, anh... “.

“ Mạt Mạt, nhiệm vụ em phải hoàn thành là giết anh đúng không? “.

Chân Mạt hoàn toàn chết đứng, cô không ngờ đoạn đối thoại giữa cô và người thần bí anh đều nghe thấy hết. Tuy người kia không nhắc đến nhiệm vụ cô cần làm, nhưng Viên Thái Bách chỉ cần tùy ý buông một câu liền đoán trúng.

“ Phải “.

Viên Thái Bách đột nhiên cười, tâm trạng dường như rất vui vẻ. Lần đầu tiên cô không gạt anh, lần đầu tiên Chân Mạt đối với anh thẳng thắn như thế. Đến bây giờ anh không cần biết cô có thật sự yêu anh không, anh chỉ cần biết bản thân anh vô cùng yêu cô. Vì yêu cô, anh nguyện lấy mạng anh đổi lấy mạng em trai cô, vì yêu cô anh mong cô có một gia đình hạnh phúc.

Viên Thái Bách lấy con dao gọt trái cây để trong giỏ hoa quả đặt trên cái tủ gỗ bên cạnh giường, từng bước từng bước đi về phía cô, ánh mắt hoàn toàn không mang theo một chút hận ý.

“ Mạt Mạt, em chỉ cần đâm sâu ba tấc như vậy em trai em sẽ không sao rồi “.

Chân Mạt nhìn con dao trong tay Viên Thái Bách, cuối cùng cũng không thể kiềm chế mà rơi nước mắt. Một là em trai cô, một là nam nhân cô yêu, cô nên lựa chọn thứ gì? Người đứng trước mặt từng vì cô chịu hai viên đạn, cô đâu thể nhẫn tâm giết chết anh.

Trong đêm tối, cô lấy nụ cười che đi sự đau thương.

“ Vậy em sẽ không khách khí “.

Chân Mạt giật lấy con dao trong tay anh, không chần chừ đâm thẳng vào lồng ngực mình.

31. Chương 31

Chân Mạt biết rõ Viên Thái Bách đối với cô rất tốt, tình yêu của anh dành cho cô cũng là thật lòng. Khi cô bị Sơ Dục bắt đi, người đàn ông ấy không ngại nguy hiểm, một mình chạy tới cứu cô, người đàn ông ấy lo lắng cho cô đến mức dù trên người bị thương vẫn cố gắng mỉm cười, người đàn ông ấy chưa từng lừa gạt cô...

Chân Mạt mỉm cười, nhanh tay đoạt lấy con dao trong tay anh, một nhát đâm thật mạnh vào lồng ngực mình, máu đỏ bắt đầu chảy dọc xuống.

“ Thái Bách... “.

Anh sững sốt, vội vàng đỡ lấy cô. Trong đêm tối, gương mặt Chân Mạt đặc biệt nhợt nhạt, đôi môi cũng không còn hồng hào như trước, trắng bệch đến dọa người. Anh ngàn vạn lần không ngờ, Chân Mạt sẽ làm ra hành động như thế này!

“ Mạt Mạt, em đang làm cái gì thế? “.

Viên Thái Bách hét lên, trong lòng quặn thắt. Trái tim anh hiện giờ như thể bị người ta đâm lén một nhét, đau đến mức thở không nổi, đau đến mức không thiết sống.

“ Thái Bách... Em mệt quá rồi, không thể ở cạnh anh nữa. Em trai là cả cuộc đời của em, anh là mạng sống của em, để em phải lựa chọn giết một trong hai em không làm được. Thái Bách... Để giữ mạng của hai người thà rằng đổi lấy mạng của em “.

Chân Mạt nén đau, gồng gượng đưa tay vuốt ve gương mặt anh, thều thào nói. Quả nhiên nằm trong lòng ngực anh vẫn làm ấm áp nhất.

“ Mạt Mạt, em bị ngốc ư? Lấy mạng em làm cái quái gì? Ai cho em chết? Ai cho em chết? “.

Viên Thái Bách bây giờ như thể phát điên, nhìn hơi thở Chân Mạt ngày càng yếu ớt, anh sợ bản thân chịu không nổi, anh sợ cô sẽ rời xa anh.

“ Tha thứ cho em vì suốt thời gian qua đã lừa gạt anh. Thái Bách... Anh làm được không? “.

Ánh mắt Chân Mạt bây giờ chẳng khác gì vàng trắng ngoài cửa sổ là bao, đều dịu dàng ôn hoà như thể chỉ là vầng trời có thể mãi mãi đứng trên bầu trời cao kia, còn anh có thể mãi mãi mất cô.

“ Chỉ cần em còn sống, dù em có giấu anh chuyện động trời gì anh nhất định sẽ tha thứ. Anh sẽ tha thứ cho em, Mạt Mạt, điều kiện của anh chỉ có một, chỉ cần em sống “.

Viên Thái Bách cảm nhận được mí mắt cô nặng trĩu liền cố gắng nói chuyện với Chân Mạt. Anh không muốn cô ngủ, không muốn...

“ Đừng như vậy... Em phải chết như thế hai người em bảo vệ mới có thể bình an “.

“ Anh cần em bảo vệ sao? Mạt Mạt, ai khiến em làm như thế? “.

Khoé mắt Viên Thái Bách ửng đỏ, đôi đồng tử kia đã chứa đầy nước, một giọt nước mắt thoát khỏi sự khống chế của anh rơi ra ngoài.

“ Giúp em chăm sóc mẹ và em trai... “.

“ Em... “.

“ Yêu anh... “.

Chân Mạt dùng một chút sức lực cuối cùng rút con dao đang cắm trên lồng ngực ra, máu tươi bắn tứ tung, rơi trên gương mặt tuần tú của Viên Thái Bách.

“ Mạt Mạt! “.

[...]

Chân Mạt được đưa vào phòng phẫu thuật, Viên Thái Bách một thân dính máu ngồi ở góc tường, ông bà Viên nhận được tin cũng kịp thời chạy đến.

“ Tiểu Bách... Chuyện này là thế nào? “.

Bà Viên nhìn bộ dạng đờ đẫn như người không hồn của con trai không khỏi hoảng hốt, cũng nhờ có ông Viên đứng bên cạnh đỡ bà. Ban sáng không phải vẫn nói cười vui vẻ ư? Giờ sao lại nằm trong kia rồi?

Cấp cứu độ mười lăm phút, Chân Mạt được bác sĩ đẩy ra, về mặt bác sĩ hết sức nặng nề.

“ Xin lỗi. Chúng tôi đã cố hết sức “.

32. Chương 32

Viên Thái Bách sống người, bà Viên chịu không nổi dả kích liền ngắt đi. Câu nói kia chẳng khác gì một con dao găm sâu vào trái tim của từng thành viên trong Viên gia, cô con dâu bảo bối của họ cứ như vậy mà ra đi.

Viên Thái Bách ôm chặt lấy Chân Mạt mặc cho mọi lời khuyên ngăn từ bác sĩ. Giọt nước mắt nóng hổi từ từ rơi xuống gò má xinh đẹp của cô, anh nắm lấy bàn tay giá lạnh kia, cố gắng truyền hơi ấm cho nó.

“ Mạt Mạt, đừng đùa nữa, tỉnh dậy đi “.

Thư ký Lý đứng một bên chỉ biết lặng thinh mặc cho Viên Thái Bách phát tiết. Trạng thái này duy trì trong vòng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng anh cũng buông cô ra, nhìn thư ký Lý hốc mắt ửng đỏ.

“ Lo hậu sự cho cô ấy, cứ âm thầm mà làm, chuyện Chân Mạt mất đừng công bố ra bên ngoài sắp tới là thời gian tranh cử, tôi không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn “.

Thư ký Lý gật đầu nhìn theo bóng lưng to lớn của Viên Thái Bách, làm bên cạnh anh bao năm nay cậu chưa từng thấy một Viên Thái Bách cô độc như bây giờ.

[...]

Trong căn phòng nhỏ, một người đàn ông ngũ quan tuấn tú đang yên lặng xem hết đoạn video, mà đoạn video kia lại chính là cảnh tượng Chân Mạt giật lấy con dao từ tay Viên Thái Bách đâm vào chính mình.

Ném điện thoại lên mặt bàn, người đàn ông hồ hững nhìn người trước mặt, ánh mắt có phần khó dò xét.

“ Cô ta chết thật rồi? “.

“ Vâng, bên phía tổng thống cũng đã âm thầm lo hậu sự “.

“ Trước ngày tranh cử một tuần, tung tin đồn Viên Thái Bách ngược đãi vợ đến chết vì sợ chuyện bại lộ nên chỉ dám âm thầm hoả táng. Còn về phần video này cho người chỉnh sửa đi “.

Người đàn ông nhếch môi, bạc môi mỏng cong lên thành một đường cong hoàn mỹ. Muốn đấu với tôi, Viên Thái Bách anh vẫn chưa đủ tư cách?

[...]

Giải quyết mọi việc xong xuôi, Viên Thái Bách một mình lái xe trở về biệt thự.

“ Mạt Mạt “.

Anh nhanh chóng chạy lên phòng ngủ, vừa nhìn thấy Chân Mạt phần khích ôm chặt lấy cô. Kỳ thực, cảnh tượng ban nãy đều là diễn kịch. Khi Chân Mạt quay trở lại phòng bệnh, anh đã cùng cô dựng lên vở kịch này, con dao cùng số máu kia đều là dụng cụ đóng phim, vì bất đắc dĩ nên mới làm việc này để sẵn dịch.

Viên Thái Bách không nói cho bà Viên phần lớn vì bà là mẹ nuôi của Bắc Triệt, từ khi anh hiểu chuyện anh đã nhìn thấy sự quan tâm lo lắng của bà dành cho hắn thể nên vở kịch lần này tuyệt nhiên không thể cho bà biết.

“ Khó thở quá... Buông ra “.

“ Mạt Mạt, xin lỗi “.

Chân Mạt nhìn bộ dáng gấp gáp của người đàn ông gốc gác kia thì bật cười. Lúc được người làm đưa về ngôi biệt thự này, cô cảm thấy rất lạ, Viên Thái Bách vốn đang gốc gác, trên người lại bị trọng thương làm sao có thể phối hợp ăn ý với cô như thế cơ chứ?

Ban nãy chuyên tâm nhập vai nên vấn đề cô không mấy quan tâm nhưng bây giờ thì khác rồi.

“ Viên Thái Bách, em hỏi anh chuyện này, anh phải thành thật trả lời “.

“ Được “.

“ Anh không bị mất trí nhớ đúng không? “.

“ ... “.

“ Trả lời em “.

Viên Thái Bách cả người căng cứng, lúc trước chỉ vì muốn nhanh chóng bắt dịch lại quên mất bản thân cũng đang diễn vai gốc để bắt vợ. Nhưng bây giờ không nói thật thì biết làm thế nào?

“ Mạt Mạt, anh không bị mất trí nhớ, cũng không trúng đạn. Trước khi cứu em, anh đã mặc áo chống đạn an toàn, còn máu là phẩm màu. Mạt Mạt, đừng giận anh có được không? “.

Phản ứng của Chân Mạt khác xa trong tưởng tượng của Viên Thái Bách. Cô nhìn anh ôn nhu cười.

“ Anh không sao là chuyện tốt, sao em có thể giận được. Đi theo em, em có thứ này cho anh xem “.

Chân Mạt dẫn Viên Thái Bách xuống hoa viên. Đến trước chuồng chó thì dừng lại. Viên tổng thống trong lòng còn đang trầm nghĩ tí nữa phải sai thư ký Lý đi tìm một chú chó nhỏ cho cô.

“ Anh có thấy cái chuồng này đẹp không? “.

“ Rất đẹp “.

Viên Thái Bách tấm tắc khen.

“ Ừ vậy thì tốt rồi. Tối nay ngủ ở đây đi “.

“ ... “.

33. Chương 33

Đến khi Viên Thái Bách bình tĩnh lại người đã đi vào trong biệt thự, cẩn thận khoá chặt cửa, trong đêm đen thanh tịnh chỉ còn lại mình anh.

Viên Thái Bách nhìn chuồng chó bé xíu kia, toàn thân lập tức run rẩy, bé tí thế này anh làm sao có thể chui vào?

Vị tổng thống họ Viên càng không dám trốn cô lén chạy về văn phòng tổng thống ngủ tạm, sợ nửa đêm cô tỉnh dậy không thấy anh lại càng trở nên giận dữ hơn. Ngủ không được, đi không được, bắt đắc dĩ Viên Thái Bách gọi điện thoại buồn chuyện cùng thư ký Lý.

“ Tổng thống, anh không ngủ được sao? “.

Đầu bên kia truyền đến chất giọng uể oải của thư ký Lý.

“ Tôi mà ngủ thì ai gọi điện thoại cho cậu, ma chắc? “.

Viên Thái Bách cúi kính đáp. Anh thân là người đàn ông có vợ nhưng lại chẳng thể ôm vợ đi ngủ, hơn nữa còn bị ép ngủ trong cái chuồng chó bé tí còn cậu thư ký thì là được ngủ ngon lành, đây là cái đạo lý gì?

“ Tổng thống, anh rốt cuộc có chuyện gì? “.

“ Muốn tìm cậu nói chuyện phiếm “.

“ ... “.

Phía trên đầu thư ký Lý nổi rõ ba vạch đen. Đêm hôm không ngủ lại còn đi làm phiền cậu, vị tổng thống này thật sự quá đáng lắm rồi. Thư ký Lý lấy hết can đảm, trực tiếp cúp điện thoại sau đó tắt nguồn máy.

“ Mẹ kiếp! Thư ký Lý cậu thật giỏi! “.

Đầu bên này Viên Thái Bách tức giận chửi mửi mười tám đời tổ tông nhà thư ký Lý. Nói chuyện phiếm với anh một lúc thì chết người chắc?

Viên Thái Bách tính đi tính lại vẫn thấy bản thân ngủ không nổi trong cái chuồng chó chật hẹp, nhưng cửa biệt thự cả chính cả phụ đều bị Chân Mạt khoá kín vào không nổi, hết cách anh chỉ có thể trèo cửa sổ.

Cũng may bản thân Viên Thái Bách anh thông minh, chọn biệt thự không quá cao lại dễ trèo, chẳng mấy chốc anh đã leo được lên phòng ngủ chính.

Phòng ngủ không bật đèn, ánh sáng yếu ớt của trăng hắt lên tấm lưng của Chân Mạt, Viên Thái Bách đi về phía cô, yên lặng nhìn cô ngủ, trong lòng cảm thấy cực kỳ yên bình.

Trước khi có cô cuộc sống của anh không xem văn kiện cũng là đi giao lưu chính trị, nhưng bây giờ có cô rồi cuộc sống của anh chỉ toàn là hai chữ ‘Chân Mạt’, anh muốn cho cô một mái nhà, một cảm giác an toàn, hạnh phúc khi ở bên cạnh anh.

Viên Thái Bách chợt nhớ chưa chuyển hết đồng keo về biệt thự này nên không dám nằm trên giường dành ôm ‘nỗi đau’ mang chôn gói xuống dưới đất.

[...]

Sáng sớm, ánh nắng vàng nhạt phủ lên ngôi biệt thự cổ kính làm cho không gian bốn bề đều trở nên yên tĩnh, đẹp đẽ đến kỳ lạ.

Chân Mạt hiếm khi dậy sớm, một mình ngồi trong hoa viên thưởng thức trà.

“ Thái Bách “.

Cô khẽ gọi.

“ Ôi, anh đây “.

Viên Thái Bách lập tức mang bộ dạng ngái ngủ chạy ra, ôm lấy Chân Mạt, nhưng tiếc là lại bị Chân Mạt phũ phàng đẩy ra xa.

“ Em không gọi anh, em gọi con chó! “.

Chú chó nhỏ nghe thấy Chân Mạt gọi liền từ khóm hoa hồng chạy tới nhảy lên lòng cô, vui vẻ vẫy cái đuôi nhỏ xinh.

Viên Thái Bách dần mặt, mẹ kiếp, cô dám lấy cái tên cao sang của anh đặt tên chó!

34. Chương 34

Hai tháng ngắn ngủi nhanh chóng qua đi, cuộc sống của Chân Mạt và Viên Thái Bách cũng không có quá nhiều đặc sắc, ngày này sang ngày khác đều trôi qua một cách hạnh phúc.

Chuyện Chân Mạt còn sống, ngoại trừ Viên Thái Bách và thư ký Lý còn lại không một ai hay biết. Tâm trạng bà Viên không tốt nên ông Viên đưa bà ra nước ngoài dạo chơi. Cuộc bầu cử lần này một mình Viên Thái Bách ra ứng chiến.

Hôm nay là ngày đầu tiên bắt đầu cuộc bầu cử, hàng loạt các phóng viên của các toà soạn lớn nhỏ đều đã tập trung ở địa điểm tổ chức cuộc họp báo.

Lần này chỉ có hai người đứng ra tranh cử là Viên Thái Bách và Bắc Triệt. Một người hiện là tổng thống, một người hiện là phó tổng thống, cả hai người đều sở hữu một thế lực riêng, âm thầm đấu đá lẫn nhau, giới chính trị lần này dường như có một vở kịch hết sức đặc sắc.

“ Thái Bách, cậu kết hôn cũng không nói cho mình biết, thật không đúng nghĩa bạn bè “.

Bắc Triệt như cười như không buông một câu sau đó ngẩng đầu uống một hớp trà.

“ Mình hay cậu là chủ rể? “.

Viên Thái Bách đáp lại không chút nể nang, ý tứ trong câu này chính là hôn nhân của anh việc gì phải báo với người khác?

“ Hôm nay là ngày bầu cử đầu tiên, sao lại không đưa cô ấy đến? “.

Bắc Triệt đặt cốc xuống bàn kính, yên lặng quan sát thái độ của Viên Thái Bách, ánh mắt hần có phần khó dò xét.

“ Cô ấy mệt “.

Viên Thái Bách hờ hững đáp, tâm tình xẹt qua tia bi thương. Trong mắt Bắc Triệt, Chân Mạt đã chết từ hai tháng trước nếu đã quyết định diễn vở kịch này đương nhiên anh sẽ diễn đến cùng. Viên Thái Bách cảm thấy lần này anh không đắc cử tổng thống cũng có thể chuyển sang làm diễn viên kiếm tiền nuôi Chân Mạt.

Đến giờ diễn ra cuộc họp báo, Bắc Triệt cùng Viên Thái Bách đồng thời bước lên sân khấu, hai người trò chuyện giao lưu một chút với người dân.

“ Thái Bách, hôm qua mình mới đọc được bài báo nói cậu đánh đập vợ đến chết, vì sợ chuyện bại lộ nên không dám công bố ra bên ngoài nên âm thầm chôn cất cô ấy. Đây có phải lý do hôm nay cậu không đưa phu nhân của mình đến không? “.

Bắc Triệt đột nhiên chĩa mũi nhọn về phía Viên Thái Bách, đem cả thùng nước bắn hắt thẳng lên người anh. Đám phóng viên ở dưới đã bắt đầu công kích, màn hình phía sau lưng anh cũng thể hiện số người ủng hộ anh càng ngày càng giảm.

Từ khi kết thúc chuyện của nước M, có rất nhiều người ủng hộ Viên Thái Bách làm tổng thống nhiệm kỳ tiếp theo, nhưng hôm nay tin tức được phát ra từ miệng phó tổng thống khiến số phiếu hiện tại của anh giảm đáng kể.

“ Tổng thống, xin ngài cho biết đây có phải sự thật hay không? “.

“ Tổng thống, vụ việc nước M xảy ra cách đây mấy tháng trước chẳng qua chỉ là diễn trò tình cảm cho dân chúng xem sao? “.

“ Tổng thống, phu nhân của ngài hiện giờ không còn nữa đúng không? “.

“ Tổng thống, những lời phó tổng thống nói là hoàn toàn đúng ư? “.

Đám phóng viên như một con hổ nhìn thấy mồi, một khi đã cắn nhát quyết không buông, họ ra sức bám chặt lấy Viên Thái Bách.

Một người phụ nữ vận chiếc đầm đen, dáng vẻ cao quý vô cùng từ từ bước lên, đi đến bên cạnh Viên Thái Bách, cực kỳ tự nhiên nắm lấy tay anh.

“ Phó tổng thống hình như rất muốn tốt chết thì phải? Vậy thì thật đáng tiếc, Chân Mạt tôi sống rất tốt, không những thể tình cảm của vợ chồng tôi lại càng đặc biệt tốt “.

35. Chương 35

“ Không thể nào... “.

Bắc Triệt miệng lẩm bẩm, hai tay tức giận đến mức cuộn chặt thành quyền. Người của hắn không phải cũng đã nói Chân Mạt chết rồi sao? Đoạn video ấy hắn cũng cẩn thận xem thật kỹ nhưng bây giờ thì sao? Người không phải vẫn đứng trước mặt châm biếm hắn ư?

“ Không phải cái gì? Ý phó tổng thống nói chuyện tôi còn sống là không phải sự thật? Lời nói ban nãy của ngài quả thật khiến tôi hiểu nhầm ngài muốn tôi chết đó “.

Chân Mạt ăn nói đặc biệt không nể nang, dù cho có đứng trước mặt bao nhiêu phóng viên đi nữa thái độ của cô vẫn chỉ có một, dùng toàn lực chĩa mũi nhọn về phía Bắc Triệt.

Viên Thái Bách nhìn một mảng trống không có tí vải phía sau lưng cô, lông mày nhíu thật chặt. Anh cởi áo vest ra khoác lên người Chân Mạt.

“ Làm gì thế? “.

Chân Mạt khó hiểu, thời tiết hôm nay vốn đã rất nóng Viên Thái Bách tự dưng lại còn khoác thêm cái áo vest dày cộp này cho cô, anh muốn cô nóng chết hay sao?

“ Mặc vào “.

Viên Thái Bách nhất quyết đem cái áo vest kia khoác lên người Chân Mạt. Đám phóng viên phía dưới tùm tùm cười, hiếm khi được thấy Viên tổng thống tức giận vì một người phụ nữ.

Chân Mạt ngậm đắng nuốt cay khoác nó vào. Cô không để ý Viên Thái Bách nữa, âm thầm quan sát biểu hiện của Bắc Triệt mà Viên Thái Bách kể từ khi cô đến đã tự giác nhường vị trí chính giữa cho cô.

“ Phó tổng thống sao không nói nữa rồi, chẳng nhẽ lời nói của tôi là thành hiện thực? “.

Một câu nói của Chân Mạt liền khiến ánh mắt của đám phóng viên hướng về phía Bắc Triệt. Màn hình lớn phía sau lưng hắn cũng thể hiện số người ủng hộ hắn đang giảm, còn bên phía Viên Thái Bách ngày một tăng.

Sự xuất hiện của Chân Mạt ngày hôm nay chẳng khác nào vả vào mặt Bắc Triệt một cái thật đau. Giấy trước hắn nói cô không còn, tình cảm hai người họ có dấu hiện rạn nứt, giấy sau Chân Mạt liền xuất hiện, cùng Viên Thái Bách đem một phần cầu lương rắc xuống.

Tuy chưa hẳn là kết thúc, nhưng cuộc chiến đầu tiên này Bắc Triệt đã thua triệt để.

“ Sao lại có thể. Không phải chỉ là ‘nghe nói’ thôi sao “.

Bắc Triệt như cười như không phản bác một câu. Tầm mắt rơi trên người Chân Mạt, đôi đồng tử nhanh chóng khoá chặt trên người cô. Hắn dường như đã quá coi thường người phụ nữ bên cạnh Viên Thái Bách rồi, hôm nay đối đầu mới biết cô không đơn giản.

“ Hoá ra phó tổng thống là loại người thế này, tin đồn nhảm cũng có thể tin “.

Bắc Triệt không tiếp tục chủ đề này nữa, bởi vì hắn biết dù có nói tới nói lui người thua cuộc vẫn là hắn. Lần này Viên Thái Bách dùng chiêu tung hoả mù, hắn nhất định sẽ báo đáp thật long trọng.

Viên Thái Bách đã lùi về sau sân khấu, anh đứng từ xa nhìn Chân Mạt đang vui vẻ nói chuyện phiếm cùng người dân, sự lo âu dần dần vơi đi. Ban nãy khi cô xuất hiện anh còn lo cô đâu không lại Bắc Triệt.

“ Cô ấy đứng trên kia bao lâu rồi? “.

Viên Thái Bách đột nhiên hỏi thư ký Lý.

“ Tổng thống phu nhân đã đứng hai tiếng rồi “.

Viên Thái Bách không nói thêm gì nữa, anh đi nhanh lên chỗ Chân Mạt, đứng trước mặt cô rồi gập người xuống.

“ Ngồi lên vai anh rồi nói tiếp. Đừng để bản thân mệt anh sẽ lo lắng! “.

36. Chương 36

Gương mặt Chân Mạt đỏ ửng, cô đứng bất động tại chỗ. Viên Thái Bách thân là tổng thống của một nước, hiện lại đang tranh cử cho nhiệm kỳ mới bây giờ lại đứng trước mặt nhiều người cúi đầu với vợ, anh không còn để tâm đến thể diện nữa sao?

Viên Thái Bách không thấy cô di chuyển, mi tâm khẽ nhíu lại.

“ Em vẫn còn đang cảm mạo đấy, thân thể thì mệt mỏi đứng lâu như thế không biết mệt chân à? Mạt Mạt, em có trèo lên vai anh không hả? “.

Đám phóng viên bên dưới đã nhanh chóng gõ máy cho ra bài báo nóng hổi với tiêu đề ‘Viên Thái Bách - tổng thống sủng vợ đến tận trời xanh’ mà Bắc Triệt đứng bên cạnh hận không thể dùng một khẩu súng giết chết hai người. Ở nơi công cộng show ân ái rất cuộc có còn lương tâm không?

Chân Mạt tiếp tục bất động như một pho tượng gỗ, Viên Thái Bách lo lắng cho cô đến luống cuống tay chân, anh dứt khoát bế ngang cô lên.

Chân Mạt: “... “.

Kết thúc cuộc họp báo, Viên Thái Bách phải về văn phòng giải quyết công văn đang chờ anh phê duyệt, Chân Mạt được thư ký Lý đưa về.

Khi Chân Mạt chuẩn bị lên xe thì một người đàn ông mặc vest đen xuất hiện trước mặt cô, cung kính cúi đầu.

“ Tổng thống phu nhân, phó tổng thống đang chờ cô trên xe “.

Chân Mạt theo bản năng nhìn chiếc xe hơi đỗ phía sau xe của thư ký Lý, đại não nhanh chóng vận hành, suy nghĩ một hồi cô xoay người nói.

“ Đứng chờ tôi một chút. Chuyện tôi gặp phó tổng thống, tôi tự khắc sẽ nói với Thái Bách “.

Chân Mạt cùng người đàn ông kia lên xe của Bắc Triệt.

“ Tổng thống phu nhân đúng thật không đơn giản “.

Bắc Triệt như cười lại như không lạnh nhạt buông một câu, hất tay rót cho cô ly rượu vang.

“ Bớt nói nhảm. Có chuyện gì thì nói nhanh lên “.

Chân Mạt không nhận lấy ly rượu kia, thái độ rõ ràng không có thiện ý. Người đàn ông ngồi bên cạnh cô đường đường chính chính nhắm vào chồng cô, cô sao phải cho hắn chút thể diện.

“ Có biết tại sao tôi với Viên Thái Bách từ bạn bè mà phải đi đến như ngày hôm nay không? “.

Chân Mạt im lặng, không nói gì cả. Quan hệ giữa Viên Thái Bách và Bắc Triệt cô không biết nhiều lắm, chỉ nghe từ mẹ chồng trước khi đấu đá lẫn nhau họ từng có quan hệ rất tốt.

“ Viên Thái Bách từng yêu một người con gái, nhưng cô ấy là không yêu hắn, người cô ấy yêu là tôi. Viên Thái Bách không có được cô ấy bèn sai người đi giết cô ấy “.

Ánh mắt Chân Mạt chợt lạnh lẽo, cô không kiên nhẫn nhìn thẳng vào mắt Bắc Triệt, gần từng tiếng.

“ Anh muốn gì? “.

“ Tôi muốn cô rời xa Viên Thái Bách, nếu như cô không làm tôi sẽ đưa bằng chứng này cho giới truyền thông đến khi ấy Viên Thái Bách chỉ có nước thân bại danh liệt “.

Bắc Triệt đưa tập tài liệu dày cộp cho Chân Mạt, hắn âm thầm quan sát biểu hiện của cô. Chỉ qua vài tiếng ngắn ngủi ngày hôm nay hắn có thể nhận thấy tình cảm của Viên Thái Bách giành cho Chân Mạt. Nếu như hiện giờ hắn ép Chân Mạt rời đi, Viên Thái Bách làm gì còn tâm trí tham gia tranh cử.

Nhưng Bắc Triệt ngàn vạn cũng không ngờ...

Chân Mạt ném tập tài liệu kia vào mặt hắn, cười khẩy.

“ Dăm ba cái bằng chứng giả này anh nghĩ chia rẽ được tình cảm vợ chồng tôi? “.

37. Chương 37

“ Viên phu nhân đối với lão công của mình hình như rất có lòng tin? “.

Bắc Triệt không nóng cũng chẳng lạnh, nhẹ nhàng buông một câu. Dù trước đó đã bị Chân Mạt vạch trần sự thật nhưng sắc mặt cũng không có quá nhiều biến hoá.

“ Phải. Tôi đối với lão công của mình rất có lòng tin nên mong sau nay phó tổng thống đừng lấy mấy trò đùa trẻ con nhằm chia rẽ tình cảm vợ chồng của chúng tôi “.

Chân Mạt không hề khách khí thẳng thắn cảnh cáo hắn. Tuy kiến thức chính trị của cô không nhiều nhưng cô có thể chắc chắn một điều người đàn ông này nhất định không dễ dàng mà buông tha cho Viên Thái Bách. Mặc kệ quá khứ hai người họ đã xảy ra chuyện gì, hiện tại cô là vợ của anh phải vì anh mà suy nghĩ.

Chân Mạt toan mở cửa bước xuống xe, cổ tay lại bị Bắc Triệt giữ chặt.

“ Vẫn là câu nói đó nếu như cô không rời xa Viên Thái Bách tôi sẽ khiến hấn thân bại danh liệt “.

Chân Mạt xoay người, cô hơi dịch chuyển cơ thể của mình một chút, đem gương mặt nhỏ nhắn lại gần gương mặt cương nghị của Bắc Triệt, nói rõ từng chữ.

“ Vậy anh cứ thử xem “.

Dứt lời, Chân Mạt nhanh chóng bước xuống xe, một mình Bắc Triệt ngồi lại trên đó dõi theo bóng lưng của cô cho đến khi Chân Mạt trở lại xe của thư ký Lý.

“ Điều tra cô ấy một chút đi “.

Bắc Triệt thu lại ánh mắt, đem rượu vang trong ly một hơi uống hết sạch. Đối với người phụ nữ này hấn dường như có chút cảm giác hứng thú.

[...]

Trời sắp tối, toà biệt thự to lớn kia liền rơi vào một mảng tĩnh lặng. Vì nơi đây cách xa thành phố phồn hoa nên về đêm đặc biệt yên tĩnh.

Chân Mạt vừa về đến biệt thự liền nhận được điện thoại của bà Viên, có lẽ vì xem cuộc họp báo ngày hôm nay nên mới phát hiện bản thân mình bị chính con trai lừa gạt.

Bà Viên oán trách Viên Thái Bách một hồi, rồi hỏi thăm cô đủ thứ, bà hỏi cô có mệt không, Tiểu Bách dạo này có ức hiếp cô không. Hai người nói chuyện một hồi, bà Viên mới an tâm tắt máy.

Chân Mạt định vào phòng bếp bên ngoài liền truyền đến tiếng xe, cô ngỡ tưởng Viên Thái Bách trở về liền vui vẻ chạy ra đón. Nhưng không! Người đến lại là một người phụ nữ rất xinh đẹp, khí chất đặc biệt cao quý.

“ Cô là Chân Mạt? “.

Cô ta nhìn Chân Mạt, từ ánh mắt có thể thấy rõ sự khinh bỉ.

“ Phải, là tôi “.

“ Tôi muốn mua lại Viên Thái Bách, ra giá đi “.

38. Chương 38

Chân Mạt quan sát người phụ nữ kia, gương mặt cô ta nhỏ nhắn, ngũ quan cực kỳ tinh xảo nhưng lời được thốt ra lại trái ngược với ngoại hình, dễ tiện, bẩn thỉu.

“ Cô cảm thấy cô mua nổi anh ấy? “.

Chân Mạt xoay người, đi đến chiếc ghế đá trong hoa viên rồi ngồi xuống. Ngũ khí không có một chút tức giận, bình thản đến mức người khác đoán không nổi tâm tư. Chung sống với Viên Thái Bách một thời gian Chân Mạt cuối cùng cũng học được loại khí chất của một bậc đế quân.

“ Mua không được, vậy thì cướp! “.

Mặt hồ phản chiếu bóng hình của cô ta, gió nhẹ thổi qua, mặt hồ nổi lên những gợn sóng lăn tăn mà bóng hình kia cũng bị làm cho biến dạng. Chân Mạt nhìn cảnh tượng này cực kỳ hài lòng.

“ Cướp? Cô thấy bản thân mình có khả năng cướp được Viên Thái Bách từ tay tôi? Anh ấy đứng trước mặt giới truyền thống công khai tình cảm của chúng tôi thì cô cũng nên tự hiểu vị trí của tôi trong lòng anh ấy có bao nhiêu quan trọng “.

Cô ta đương nhiên không ngờ Chân Mạt lại nói lời thế này. Trước khi về nước, cô ta cẩn thận xem qua tư liệu cá nhân của Chân Mạt, chỉ cảm thấy người phụ nữ này quá đổi bình thường, nhưng trăm tính vạn tính lại không phát hiện Chân Mạt khó đối phó.

Chân Mạt toan rời đi, phía đằng xa thư ký Lý đã chạy đến, gương mặt cậu tái nhợt, mồ hôi từ trán chảy dọc xuống.

“ Phu nhân “.

“ Chuyện gì? “.

“ Tổng thống nhập viện rồi “.

[...]

Trên đường đưa Chân Mạt đến bệnh viện thư ký Lý đem mọi chuyện kể lại cho cô nghe. Viên Thái Bách kêu cậu trở về biệt thự đưa Chân Mạt đến nhà hàng X, khi anh xong việc sẽ tự mình đến đó, chỉ là không ngờ khi xe vừa đỗ trước cổng biệt thự cậu lại nhận được tin Viên tổng thống gặp tai nạn.

Chân Mạt đứng trước cửa phòng phẫu thuật, tâm tư nặng trĩu.

“ Cậu đi giải quyết vấn đề bên truyền thông trước đi. Anh ấy đang ở trong kỳ tranh cử để lộ chuyện này rất bất lợi. Có tôi ở đây là được rồi “.

“ Vâng phu nhân “.

Thư ký Lý vừa rời đi, người đàn ông đứng trong góc khuất không nhanh không chậm bước tới chỗ Chân Mạt. Hắn ngồi xuống ghế chờ sát tường, nhìn thẳng vào Chân Mạt.

“ Em có thể suy nghĩ lại “.

Chân Mạt bị giọng nói kia làm cho giật mình, cô theo bản năng nhìn người vừa mới tới, sững sốt hồi lâu. Là Bắc Triệt!

“ Rời xa Viên Thái Bách đi, em ở bên cạnh hắn ta sẽ khiến hắn thân bại danh liệt, lần này chẳng qua chỉ là một tai nạn nhỏ “.

Ánh mắt Chân Mạt trở nên lạnh buốt. Người đàn ông kia tựa như tử thần độc ác đang nuốt dần sinh mạng cô. Cô thật sự không hiểu nổi, hắn vì thứ gì cứ nhất quyết ép cô rời xa Viên Thái Bách.

“ Nếu tôi nhất quyết không làm thì sao? “.

“ Em thật sự muốn Viên Thái Bách chết ư? Người đang nằm trong phòng phẫu thuật, tôi chỉ cần tùy tiện gọi một cuộc điện thoại, ca phẫu thuật đơn giản ắt sẽ hoá thành phức tạp “.

“ Anh... “.

Bắc Triệt đột nhiên đứng dậy, đi tới chỗ Chân Mạt, dồn cô vào góc tường. Hai người lúc này chỉ cách nhau có một lớp vải. Ở khoảng cách này hắn đã có thể xác định rõ cảm xúc của mình, đối với Chân Mạt hắn có hứng thú mà phàm là đồ của Viên Thái Bách, hắn đều có hứng thú!

“ Rời xa hắn, rồi cùng tôi kết hôn “.

“ Anh bị điên rồi phải không? Cả nước này đều biết tôi là vợ của anh ấy, là phu nhân tổng thống. Bắc Triệt, anh đừng ép người quá đáng “.

Chân Mạt quát lớn, dùng toàn bộ sức lực đẩy Bắc Triệt ra, cô cảm thấy chỉ cần ở cạnh người đàn ông này cô đều có cảm giác không an toàn, hít thở cũng đặc biệt khó khăn.

“ Em không đồng ý? “.

Bắc Triệt rút điện thoại, ấn vào một dãy số.

“ Đừng “.

Chân Mạt hoảng hốt hét lên, vội giật lấy điện thoại từ tay hắn.

Cô nhìn về hướng phòng phẫu thuật, nước mắt bỗng rơi xuống.

Thái Bách, em ở bên cạnh anh khó khăn đến thế sao?

Thái Bách, nếu em thật sự rời xa anh cuộc sống của anh sẽ tốt hơn đúng không?

Thái Bách, em thật sự không còn cách nào khác.

Chân Mạt gạt nước mắt, nhìn thẳng vào Bắc Triệt.

“ Tôi đồng ý! “.

39. Chương 39

Bắc Triệt cực kỳ hài lòng với câu trả lời của cô, hắn đưa tay phác hoạ trên gương mặt nhỏ nhắn của Chân Mạt, từ tốn buông ra từng chữ một.

“ Ngay từ đầu em đồng ý tôi sẽ không phải mệt mỏi thế này “.

Chân Mạt để mặc bàn tay bẩn thỉu của hắn di chuyển trên gương mặt cô, một khắc này cô quả thực muốn đâm chết hắn, đâm đến khi hắn không còn sức nói chuyện, đâm đến khi hắn cầu xin cô dừng lại.

“ Tôi muốn gặp anh ấy lần cuối “.

Nhìn về hướng phòng phẫu thuật, tâm tư nặng trĩu chung quy vẫn không thể buông xuống. Bác sĩ đã vào gần hai tiếng đồng hồ, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có nổi một chút tin tức.

“ Được “.

[...]

Phẫu thuật kết thúc, Viên Thái Bách được đẩy đến phòng bệnh VIP, Chân Mạt cũng theo vào bên trong còn về phần Bắc Triệt, hắn chỉ lẳng lặng đứng bên ngoài theo dõi.

Chân Mạt ngồi bên cạnh giường bệnh, đôi tay nhỏ nhắn nắm lấy bàn tay to lớn của Viên Thái Bách, nước mắt nhẹ nhàng rơi trên gò má. Đôi tay luôn mang lại hơi ấm cho cô giờ lại lạnh lẽo đến như thế. Chân Mạt nắm chặt lấy bàn tay ấy, đem hơi ấm truyền cho anh.

Nhớ lần trước Viên Thái Bách cũng nằm ở đây, nhưng lần đó anh chỉ vì muốn lấy lòng cô mà diễn kịch. Cô của hiện tại chỉ mong Viên Thái Bách lại quậy phá, dùng cách ấy để trêu đùa cô.

“ Thái Bách... “.

Chân Mạt nhẹ nhàng gọi tên anh, giọng nói do khóc mà trở nên lạc đi không rõ ràng.

“ Anh tỉnh lại được không? Thái Bách, em sắp phải đi rồi... “.

Bắc Triệt đứng ngoài kia nhìn Chân Mạt nắm lấy tay Viên Thái Bách khóc nức nở không hiểu sao bản thân hắn lại thấy khó chịu. Hắn chỉ vì nảy sinh một chút hứng thú với cô, lại thêm cô là người phụ nữ Viên Thái Bách yêu thương mà dùng mọi thủ đoạn ép cô về bên cạnh hắn. Nhưng khi nhìn thấy cô khóc, trái tim hắn tại sao lại quặn đau?

Bên trong kia, Chân Mạt cuối cùng cũng ổn định lại tâm trạng. Cô lau khô nước mắt, buông tay Viên Thái Bách ra, cố gắng ép bản thân phải trở nên mạnh mẽ.

“ Thái Bách, xin lỗi “.

“ Chúng ta phải chia xa rồi “.

Chân Mạt nhanh chóng xoay người đi bởi bản thân cô biết rõ chỉ cần nhìn thêm một giây nữa cô không có cách nào đem mình tách xa anh.

Chân Mạt toan rời khỏi, Viên Thái Bách đột nhiên nắm lấy bàn tay cô, tuy không phải giữ lấy thật chặt nhưng lại khiến Chân Mạt sửng sốt.

“ Mạt Mạt, đừng đi “.

Giọng nói Viên Thái Bách yếu ớt vô cùng, lọt vào tai Chân Mạt lại tựa như một sợi dây buộc chặt lấy trái tim cô.

Lúc này Bắc Triệt đột nhiên mở cửa bước vào, hần đi tới đem hai người tách xa ra, lại nhìn Viên Thái Bách rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê tâm trạng cực kỳ hứng phấn. Chẳng biết anh có thể nghe thấy hay không, hần vẫn lạnh nhạt nói.

“ Cô ấy từ giờ là người của tôi “.

[...]

Bên trong xe rơi vào một mảng tĩnh lặng, Bắc Triệt không nói gì hết để Chân Mạt từ mình sắp xếp cảm xúc, đến khi xe khởi động, cô lại mở lời.

“ Tôi muốn mở hộp báo vạch rõ tình cảm với Viên Thái Bách “

40. Chương 40

Bắc Triệt nhíu mày, nghiêm mặt nhìn Chân Mạt. Người phụ nữ này ban nãy còn nhất quyết không đồng ý giờ đột nhiên lại yêu cầu muốn mở cuộc họp báo vạch rõ tình cảm với Viên Thái Bách, cô rốt cuộc muốn làm gì?

“ Em nói thật? “.

“ Ừ. Tôi muốn mở cuộc họp báo “.

Chân Mạt rời mắt khỏi ánh đèn đường bên ngoài xe, xoay người nhìn thẳng vào đôi đồng tử kia của Bắc Triệt, cương quyết nói.

“ Tại sao? “.

“ Không phải anh muốn tôi chấm dứt tình cảm với Viên Thái Bách à? Mở cuộc họp báo chính là để công khai vạch rõ, Bắc Triệt, hay là anh thay đổi suy nghĩ rồi? “.

Bắc Triệt bắt lấy cảm cô, đột nhiên tăng thêm sức khiến Chân Mạt nhất thời đau đớn, gương mặt cô trắng bệch nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh.

“ Em có suy nghĩ này tôi đương nhiên rất vui. Em muốn mở họp báo, được thôi “.

Hần đem gương mặt gần như dính sát lại gương mặt của Chân Mạt, cô bỗng cảm thấy khó thở, hô hấp ngày càng trở nên khó khăn, quả nhiên không khí xung quanh người đàn ông này không có thứ gì tốt cả.

[...]

Đúng tám giờ sáng Chân Mạt đã có mặt tại nơi tổ chức cuộc họp báo, lần này số phóng viên tham dự đặc biệt đông. Tổng thống đang trong thời kỳ tranh cử, phu nhân tổng thống lại mở cuộc họp báo, nói không có tin tức thú vị chính là lừa người.

Bắc Triệt cũng đến theo dõi, hần ngồi ngay hàng đầu tiên nhìn Chân Mạt đứng trên bục, quần áo chỉnh tề.

“ Xin chào, tôi là Chân Mạt, phu nhân của Viên tổng thống “.

Chân Mạt nâng mic, giới thiệu đơn giản. Như đùa như không liếc về hướng Bắc Triệt một cái.

“ Ngày hôm nay tôi mở cuộc họp báo là có chuyện quan trọng muốn nói với các vị “

Một phóng viên bên dưới đột nhiên đứng dậy, bắt đầu công kích.

“ Phu nhân, hôm nay cô đứng đây mở hộp báo tại sao Viên tổng thống lại không tham gia? Chẳng nhẽ tình cảm hai người xảy ra vấn đề? “.

Phóng viên kia vừa dứt lời, vô số phóng viên khác cũng nhận ra điểm bất thường, đem mũi nhọn chĩa về hướng Chân Mạt.

“ Xin các vị bình tĩnh, điều này tí nữa các bạn sẽ rõ. Sau đây mời mọi người nhìn lên màn hình, xem kỹ đoạn video tôi trình chiếu “.

Chân Mạt bình tĩnh đáp lại. Phía bên dưới Bắc Triệt đột nhiên có dự cảm không lành, ánh mắt sắc bén dán chặt trên người cô, mà Chân Mạt lại làm ngơ đi.

Đoạn video Chân Mạt trình chiếu chính là cảnh cô và Bắc Triệt đứng trước cửa phòng phẫu thuật, hình ảnh cùng giọng nói rõ ràng vô cùng.

[Bắc Triệt: “ Rời xa Viên Thái Bách đi, em ở bên cạnh hắn ta sẽ khiến hắn thân bại danh liệt, lần này chẳng qua chỉ là một tai nạn nhỏ “.

Chân Mạt: “ Nếu tôi nhất quyết không làm thì sao? “.

Bắc Triệt: “ Em thật sự muốn Viên Thái Bách chết ư? Người đang nằm trong phòng phẫu thuật, tôi chỉ cần tùy tiện gọi một cuộc điện thoại, ca phẫu thuật đơn giản ắt sẽ hoá thành phức tạp “.

Chân Mạt: “ Anh... “.

....]

“ Viên tổng thống hiện tại đang nằm trong bệnh viện. Dựa vào đoạn video các bạn vừa xem cũng có thể đoán được người đứng sau vụ tai nạn này là ai. Hôm nay tôi tổ chức cuộc họp báo này nhằm vạch trần tội ác của phó tổng thống - Bắc Triệt “.

Chân Mạt vừa dứt lời, đám phóng viên bên dưới liền xì xào bàn tán không ngừng. Tin tức ngày hôm nay quả nhiên động trời! Phó tổng thống vì muốn giành người phụ nữ bên cạnh tổng thống mà không từ thủ đoạn, đến giết người cũng dám làm.

“ Bắc Triệt, chứng cứ rõ ràng, tôi cũng đã nói với cảnh sát, mong anh tự mình nhận lỗi, như vậy sẽ được khoan hồng “.

Chân Mạt đi đến trước mặt Bắc Triệt như cười như không nói. Cô nhìn nhin hắn, chính là để có ngày hôm nay. Dám chia rẽ tình cảm của vợ chồng cô, cô khiến hắn thân bại danh liệt.

Kỳ thực, khi cô bảo thư ký Lý rời đi cô đã biết hắn có mặt ở đó. Mà thư ký Lý cũng rất thông minh, phối hợp cực kỳ ăn ý với cô ngoài mặt là giải quyết phía bên truyền thông nhưng thực chất là nấp sau một góc quay lại toàn bộ.

Bắc Triệt không ngờ Chân Mạt lại dùng chiêu này, hận đến mức chỉ muốn giết cô.

“ Chân Mạt, cô giỏi lắm! “.

41. Chương 41

Gương mặt Bắc Triệt vì tức giận mà trở nên vằn vẹo, đôi đồng tử hằn lên những tia máu trông đáng sợ vô cùng.

Bản thân hắn nghĩ chỉ cần cô trở thành vợ hắn nhất định sẽ không bạc đãi cô, nhưng còn Chân Mạt thì sao? Năm lần bảy lượt tính kế hắn, lần này cô quá thực khiến hắn thân bại danh liệt.

“ Chân Mạt, người phụ nữ độc ác! “.

Chân Mạt khẽ cười, hai bàn tay để dọc theo thân người nhẹ nhàng siết chặt. Hắn nói cô độc ác? Ai rốt cuộc mới là người ác nhất đây? Viên Thái Bách chưa động đậy hẳn, cô cũng chưa có làm gì mà người này trầm tính vạn tính chỉ muốn cô rời xa anh. Nói cô độc ác chính là chuyện nực cười.

“Bắc phó tổng thống, cảnh sát hiện đang trên đường tới đây, làm phiền anh ngoan ngoãn ở đây đợi một chút, đừng chạy trốn nhé.”

Dứt lời, Chân Mạt đưa mắt nhìn xung quanh hội trường, chầm biểm nói tiếp.

“À đúng rồi, vô số phóng viên như thế này anh sao mà chạy được? Đến cục cảnh sát chờ có nói tôi đưa bằng chứng giả bởi vì các bác sĩ có mặt trong bệnh viện khi ấy đã chứng kiến hết rồi.”

Nói xong, bảo an liền nhanh chóng đi đến chỗ Chân Mạt, tự động ngăn cản phóng viên để mở đường cho cô đi. Một mình Bắc Triệt đứng trước biển người, lặng lặng nhìn Chân Mạt được thư ký Lý đưa rời khỏi hiện trường cuộc họp báo gương mặt càng trở nên khó coi.

Người phụ nữ này nhìn có vẻ rất lương thiện, đơn thuần nhưng bên trong lòng dạ không khác gì một con rắn độc.

Chân Mạt đi rồi, đám phóng viên như con hổ đói nhìn thấy mồi liền cắn thật chặt lấy Bắc Triệt, đến khi cảnh sát đến phải mất thêm nửa tiếng đồng hồ mới có thể đưa người đi.

[...]

“Phu nhân, cô thật thông minh.”

Thư ký Lý chuyên tâm lái xe nhưng cũng không quên tán thưởng Chân Mạt.

Chân Mạt mỉm cười, không nói gì cả. Không một ai hay biết khoảng khắc cô đứng trên sân khấu tố cáo tội danh của Bắc Triệt cô có bao nhiêu sợ hãi. Sợ vì lo hắn có thể dễ dàng phản bác, sợ vì lo hắn vì chuyện này càng thêm hận Thái Bách...

Chân Mạt nhìn cảnh vật bên ngoài xe cố gắng áp chế sự sợ hãi trong lòng.

Cô đến bệnh viện, Viên Thái Bách đã tỉnh lại. Anh ngồi dựa lưng vào thành giường bệnh, ôm lấy máy tính, có lẽ là xem tin tức sau buổi họp báo.

“Thái Bách, anh thấy sao rồi? Có khó chịu không?”

Chân Mạt đi đến hỏi thăm anh. Cô ngồi xuống cái ghế bên cạnh anh, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh.

Viên Thái Bách buông máy tính xuống, tầm mắt rơi trên gương mặt tiêu tụy của Chân Mạt, mới hơn một ngày không gặp, cô gầy đi rồi, lòng Viên Thái Bách quặn thắt.

“Một lăm phải không?”

Tin tức anh cũng đã xem hết đến anh cũng không ngờ cô có thể dùng kế hoạch thế này. Một Chân Mạt như mạnh mẽ anh cực kỳ yên tâm, dù anh không ở bên cạnh cô, ít nhất cô có thể bảo vệ chính mình.

“Một chút.”

Viên Thái Bách đột nhiên dịch người, anh chỉ vào khoảng trống trên giường bệnh, ôn hoà nói.

“Có muốn một cái ôm nạp năng lượng không?”

42. Chương 42

Chân Mạt nằm lên khoảng trống bên cạnh Viên Thái Bách, vùi đầu vào vòm ngực rắn chắc của anh, cảm giác sự hãi ban nãy cũng được cái ôm ấm áp này xóa sạch.

Viên Thái Bách tham lam ôm chặt lấy cô, cầm anh tựa lên đầu cô, một khắc này anh chỉ hận không thể đem cô dính chặt vào người anh, có như vậy Chân Mạt sẽ không gặp nguy hiểm, anh cũng sẽ không phải lo lắng.

Hôm nay qua màn hình màn tính anh nhìn cô mạnh mẽ đứng trên sân khấu, đem mọi chuyện xấu của Bắc Triệt phanh phui, khi ấy cô không biết trái tim anh đau đớn ra sao, nó giống như bị chiếc xe tải lớn nghiền nát. Cô càng mạnh mẽ, lại càng chứng minh anh không cho cô được cảm giác an toàn.

“ Mạt Mạt, anh nhất định sẽ bảo vệ em “.

Giọng nói trầm thấp của Viên Thái Bách lọt vào tai Chân Mạt tựa như một sợi dây lớn cột chặt lấy trái tim cô. Cô không nói gì, nhẹ nhàng nở nụ cười mãn nguyện.

Nếu như có thể cô thật sự muốn thời gian ngừng trôi để cô mãi mãi được nằm trong lồng ngực vững chắc này, để cô mãi mãi có được cái ôm ấm áp cùng giọng nói mê người của Viên Thái Bách.

Trên phòng bệnh, Chân Mạt và Viên Thái Bách yên lặng ôm lấy nhau, cả căn phòng đều chìm trong hơi thở hạnh phúc. Trái ngược hoàn toàn, bên dưới một mình thư ký Lý đang đau khổ giải quyết đám phóng viên đứng trước cổng lớn bệnh viện.

[...]

Đêm đến, ngoại trừ tiếng lá cây va vào nhau thì khu rừng ngoài thành phố A chẳng nghe ra một chút âm thanh nào khác.

Người đàn ông mặc vest đen đứng bên sông, mặt nước phản chiếu ngũ quan tuấn tú.

Trên tay hắn cầm một tấm ảnh, là ảnh chụp Chân Mạt và Viên Thái Bách trong phòng bệnh, hắn nhíu mày, tâm trạng dường như bị tấm ảnh kia làm cho không vui.

Người đàn ông xoay người, ánh mắt chạm vào gương mặt xinh đẹp của nữ nhân. Cô ta từ từ tiến đến trước mặt hắn.

“ Tôi đến rồi. Chuyện của hai người họ anh tính giải quyết thế nào? “.

“ Cô muốn trả thù Viên Thái Bách thế nào là chuyện của cô, còn Chân Mạt thì đừng động vào. Nếu cô dám làm trái lời tôi, không quản thân phận công chúa của cô tôi nhất định sẽ giết chết cô “.

Người đàn ông bắt lên cầm nữ nhân, ánh mắt cùng giọng nói đều đặc biệt nghiêm túc.

“ Khuyên anh một câu, Chân Mạt là người phụ nữ không đơn giản, không nên dây vào cô ta. Anh cũng thấy đấy đến Bắc Triệt còn bị cô ta giải quyết “.

Đứng trước lời cảnh cáo của người đàn ông kia, nữ nhân quả thật có chút sợ hãi nhưng bên ngoài vì muốn giữ thể diện nên càng phải tỏ ra bình tĩnh.

Người đàn ông khẽ cười, tâm trạng dường như có chút vui vẻ.

“ Chân Mạt sinh ra đang mang dòng máu ác độc. Đã như vậy cô ấy càng hợp với tôi. Nơi này vốn dĩ không hợp với cô ấy, chỉ có địa ngục mới thích hợp “.

43. Chương 43

Nữ nhân bị dáng vẻ cùng giọng nói của người đàn ông kia làm cho sợ hãi, cả người cơ hồ trở nên lạnh buốt. Khí chất của người đàn ông này tuyệt đối có thể áp bức người khác.

“ Anh rốt cuộc là gì của Chân Mạt? “.

Thiệu Cẩm Noãn nhìn không được tò mò hỏi. Từ lời nói của hắn cũng có thể thấy Chân Mạt đối với hắn có bao nhiêu quan trọng. Cô ta đột nhiên cảm thấy ghen tị, trên thế giới này tại sao tất cả nam nhân ưu tú

đều chỉ quan tâm đến Chân Mạt? Thiệu Cẩm Noãn này cũng xinh đẹp, có khí chất vì sao lại không được để tâm?

“ Tôi là chồng của cô ấy “.

Lộ Chí Tiêu bình thản đáp. Chân Mạt sinh ra đã thuộc về thế giới như địa ngục, mà trong thế giới ấy chỉ có hắn - Lộ Chí Tiêu mới thích hợp là chồng của cô, người đàn ông tên Viên Thái Bách, hắn nhất định khiến Chân Mạt tự tay giết anh ta, có như vậy cô mới hoàn toàn thuộc về hắn.

“ Nhưng cô ta đã là phu nhân tổng thống... “.

“ Im miệng! “.

Lộ Chí Tiêu tức giận, bắt lấy cằm Thiệu Cẩm Noãn, hắn hơi dùng lực khiến gương mặt Thiệu Cẩm Noãn đau đớn đến mức trở nên vặn vẹo.

“ Tôi mới là chồng của cô ấy! “.

Phía đằng xa thư ký của Lộ Chí Tiêu bước xuống xe, hướng về phía hắn mà hét lên.

“ Chủ thượng, đã đến giờ, mời người về tổ chức “.

[...]

Để tránh Viên Thái Bách bị làm phiền, Chân Mạt đã làm thủ tục để anh xuất viện. Đám phóng viên bên dưới thư ký Lý mất gần một tiếng đồng hồ mới có thể giải quyết nên việc đi từ bệnh viện trở về nhà cũng không mấy khó khăn.

Trong xe.

“ Việc của Bắc Triệt bên chính phủ cũng đã nhúng tay vào rồi, em đừng lo lắng nữa. Hắn bị cắt chức, hơn nữa cuộc bầu cử đợt này cũng tạm thời hoãn lại “.

Viên Thái Bách ôm lấy Chân Mạt, bàn tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô.

Anh với Bắc Triệt là bạn từ nhỏ, hắn đi đến ngày hôm nay cũng không phải là điều anh mong muốn, mẹ anh hiện tại ở bên nước ngoài nếu như biết tin này nhất định sẽ trụ không nổi, dù gì Bắc Triệt cũng là một tay bà nuôi lớn.

“ Nghe nói luật sư lấy cơ hắn bị bệnh nên đã bảo lãnh được hắn ra ngoài? “.

Chân Mạt nằm trong lòng anh, lên tiếng hỏi.

“ Phải. Anh sẽ không để xảy ra chuyện gì “.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng lại chiếc cổng biệt thự, Chân Mạt và Viên Thái Bách vừa mới bước vào trong đã nhìn thấy Thiệu Cẩm Noãn ngồi trong hoa viên.

Viên Thái Bách nhíu mày, tâm trạng cực kỳ không vui vẻ. Anh theo phản xạ kéo Chân Mạt ra sau lưng để bảo vệ cô.

Người phụ nữ này chính là công chúa nước M, lần trước hại chết đứa con còn chưa ra đời của anh, anh tốt bụng tha cho cô ta một mạng, nếu lần này cô ta đụng đến Chân Mạt, anh nhất định không nương tay.

Thiệu Cẩm Noãn đi đến trước mặt hai người, như cười lại như không nói.

“ Đã lâu không gặp. Chân Mạt cô không nhớ tôi sao? “.

“ Không nhớ “.

Chân Mạt thẳng thắn đáp, đối với loại người hay tìm cách phá hoại hạnh phúc của người khác như cô ta cô việc gì phải nhớ nhưng?

“ Tôi là người khiến cô xảy thai, à còn là người muốn mua Viên Thái Bách “.

Lời này lọt vào tai Chân Mạt khiến cả người cô căng cứng, một đoạn ký ức như thước phim chậm chậm chạy trong đầu cô. Phải, đứa con đầu tiên của cô bị cô ta hại chết! Cả người Chân Mạt lạnh buốt.

Cảm nhận được sự sợ hãi của Chân Mạt, Viên Thái Bách siết chặt lấy tay cô, dùng hơi ấm của mình để trấn an tâm trạng cô.

“ Đừng đụng vào vợ tôi “.

“ Viên Thái Bách, tôi yêu anh là sai sao? “.

Thiệu Cẩm Noãn đột nhiên hét lớn, ánh mắt cô ta lúc này đặc biệt bi thương.

“ Phải. Biết tôi đã có vợ mà còn đem lòng yêu tôi thì cô sai. Thiệu Cẩm Noãn, cô có thể mang nào khi nói chuyện với tôi không? “.

44. Chương 44

Thiệu Cẩm Noãn đương nhiên không ngờ Viên Thái Bách lại thẳng thừng đáp, lời nói chẳng chút nể tình khiến gương mặt cô ta vì giận mà đỏ ửng lên.

“ Viên Thái Bách, anh đối xử nhẫn tâm với tôi anh sẽ hối hận “.

Thiệu Cẩm Noãn hét lớn, giọng nói đầy phẫn nộ. Người đàn ông này vì sao lại đối xử với cô ta tuyệt tình như thế? Cô ta yêu anh là sai sao? Dù cho anh có nhẫn tâm khiến nước M biến mất trên bản đồ thế giới, cô ta vẫn một lòng yêu anh, nhưng đổi lại cô ta được thứ gì? Được sự lạnh nhạt, vô tâm từ anh!

Viên Thái Bách, anh dám coi thường tình yêu của tôi, tôi nhất định sẽ khiến anh cảm thấy hối hận, sẽ khiến anh nhận ra ngoài Thiệu Cẩm Noãn này không ai thích hợp với anh!

Rời khỏi biệt thự của Viên Thái Bách, Thiệu Cẩm Noãn liền lấy điện thoại, nhanh chóng ấn một dãy số.

“ Muốn hợp tác không? “.

“ Cô là ai? “.

“ Không cần biết tôi là anh, anh chỉ cần biết người giúp anh trả thù Chân Mạt và Viên Thái Bách, chỉ có thể là tôi, nếu anh muốn hợp tác, trước 10 giờ tối nay gọi điện vào số này “.

Thiệu Cẩm Noãn nói xong thì cúp máy, tầm mắt rơi trên ngôi biệt thự trước mặt. Cô ta cuộn chặt tay, ánh mắt không giấu nổi thù hận.

Viên Thái Bách, Chân Mạt có trách thì nên trách hai người đã đắc tội quá nhiều người, tùy tiện tìm một người để hợp tác cũng không quá khó khăn.

[...]

Một ngày của Viên Thái Bách và Chân Mạt trôi qua như bao ngày bình thường khác. Viên Thái Bách như một thói quen, cứ đến khi đi ngủ sẽ tự giác bồi nguyên một lọ keo lên người rồi mới lên giường ôm lấy Chân Mạt, đối với hành động này Chân Mạt đã không ít lần phản nản nhưng người kia không hề có ý sửa đổi.

Sáng sớm, Viên Thái Bách đã rời khỏi biệt thự vì phải đến văn phòng giải quyết chuyện của Bắc Triệt và một số các văn kiện quan trọng của ngày hôm nay. Còn về phía Chân Mạt, cô còn chưa làm xong vệ sinh cá nhân đã nhận được điện thoại của Thiệu Cẩm Noãn, cô ta nói muốn hẹn cô ra ngoài nói chuyện.

Chân Mạt đương nhiên nhận lời. Mấy ngày hôm nay vì chuyện của Bắc Triệt mà tâm trạng cô rất căng thẳng, Thiệu Cẩm Noãn hẹn cô ra ngoài không phải muốn cô xem tấu hài miễn phí sao?

Đúng chín giờ sáng, Chân Mạt đang ngồi trong quán cà phê.

“ Cô hẹn ra đây không phải là lại muốn mua Viên Thái Bách chứ? “.

Chân Mạt không ngần đầu nhìn cô ta, ánh mắt rơi trên menu, cực kỳ khinh bỉ lên tiếng.

“ Tôi cho cô một cơ hội cuối cùng cô có rời xa anh ấy hay không? “.

Chân Mạt đưa menu cho nhân viên phục vụ, thấp giọng nói.

“ Một bánh ngọt, một cà phê sữa “.

Nhân viên phục vụ rời đi, Chân Mạt mới xoay người nhìn Thiệu Cẩm Noãn, nhìn chú chăm cực kỳ như thể đang muốn quan sát não bộ cô ta rồi cuộc vận hành như thế nào?

“ Cô cảm thấy tôi đồng ý à? Thiệu Cẩm Noãn, cô nói chuyện với ai cũng đều để não trong túi xách sao? “.

“ Cô... “.

Thiệu Cẩm Noãn tức giận, hôm qua cô ta bị Viên Thái Bách nói xoáy là ngu ngốc, nay lại bị

Chân Mạt chửi, hai người đã như thế đừng trách cô ta vô tình.

Thiệu Cẩm Noãn ra hiệu cho nhân viên phục vụ, người kia hiểu chuyện, đem cà phê cùng bánh ngọt của Chân Mạt đến, nhưng đến khi đặt tách cà phê lên mặt bàn không cẩn thận làm đổ lên người Chân Mạt.

“ Xin lỗi xin lỗi, tiểu thư thật xin lỗi cô “.

Nhân viên kia cuống quýt xin lỗi, vội lấy giấy lau sạch cà phê rớt trên người Chân Mạt.

“ Không sao, tôi vào nhà vệ sinh đã “.

Thiệu Cẩm Noãn nhìn bóng lưng Chân Mạt rời đi, khoé môi cong lên nụ cười hững hờ.

Chân Mạt vừa đến trước cửa nhà vệ sinh đã bị một lực kéo mạnh, áp sát cô lên tường.

“ Đã lâu không gặp “.

“ Bắc Triệt, anh... “.

Ngũ quan của người đàn ông trước mặt trở nên rõ rệt, Chân Mạt hoảng sợ, theo phản xạ ra sức vùng vẫy.

“ Nhớ tôi không? Còn tôi thì nhớ cô đến chết rồi “.

“ Cô nói xem Viên Thái Bách tại sao lại yêu cô nhỉ? Vì gương mặt xinh đẹp này ư? “.

Bắc Triệt lấy trong túi một con dao nhỏ, một tay giữ chặt lấy mặt Chân Mạt, nhìn biểu hiện sợ hãi của cô tâm trạng hân hoan cực kỳ hưng phấn.

Người phụ nữ này hân hận đến mức chỉ muốn lột da róc xương cô. Hắn vốn còn đang tìm cơ hội trả thù, ai ngờ hôm qua Thiệu Cẩm Noãn gọi điện muốn hắn hợp tác, hắn nhờ người tra rõ mới biết Thiệu Cẩm Noãn là công chúa của nước M, mà nước M lại bị chính tay Viên Thái Bách hủy hoại.

“ Anh muốn làm gì? “.

“ Muốn cô đau khổ “.

Bắc Triệt tàn nhẫn bóp mạnh cằm Chân Mạt, dùng con dao đang cầm trên tay rạch một đường lớn trên gương mặt cô.

45. Chương 45

Màn đêm phủ xuống cả thành phố A, khu rừng nằm ở ngoại ô thành phố lại càng trở nên yên tĩnh.

Bắc Triệt nhìn người con gái đã ngất đi, trên gương mặt xinh đẹp còn lưu lại một vết máu tươi, nhất thời trái tim tưởng chừng như nổ tung.

Hắn đã từng nói, chỉ cần cô lựa chọn rời xa Viên Thái Bách, chỉ cần cô ở bên cạnh hắn. Bắc Triệt này nhất định sẽ không bạc đãi cô, thời gian lâu ngày chưa biết chừng còn đem lòng yêu Chân Mạt. Chỉ là người phụ nữ kia quá cố chấp, một lòng một dạ chung thủy với Viên Thái Bách. Cô khiến cảm giác hứng thú hắn dành cho cô, chốc lát liền biến thành thù hận.

Trời bỗng nổi gió, chiếc xe hơi sang trọng màu đen dừng lại trước mặt hắn. Âm thanh của cành cây tán lá va vào nhau càng khiến không gian trở nên quỷ dị. Cửa xe mở ra, thân ảnh cao lớn của Viên Thái Bách dần dần xuất hiện.

“ Đến rồi à? “.

Bắc Triệt ngồi trên một khúc gỗ, dùng chân đạp tỉnh Chân Mạt, người cần đến cũng đến rồi, cuộc vui hiện tại sẽ bắt đầu.

Chân Mạt lơ mơ tỉnh giấc, ánh mắt vừa chạm vào ánh mắt Viên Thái Bách, cơ thể nhất thời cứng đờ, vết thương trên gương mặt vì hoảng hốt mà không cảm thấy đau.

Viên Thái Bách cũng nhìn thấy cô, anh nhìn thấy trên gương mặt quen thuộc kia có một vết do dao để lại khá dài, trái tim quặn thắt. Con dao tựa như sóng biển không ngừng dâng cao.

Một khắc kia, Mặt Mạt của anh có lẽ cảm thấy đau đến mức chết đi sống lại. Cô đau mười phần, anh đau trăm phần, dù cho vết thương kia không ở trên người anh.

“ Mà muốn gì mới thả cô ấy? “.

Viên Thái Bách không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề.

“ Thả? Thả thế nào? Mà hại Tranh Nguyệt, tao hại Chân Mạt, như vậy không phải là hoà rồi sao? “.

Nụ cười của Bắc Triệt ẩn chứa tia bi thương khó diễn tả. Hai chữ Tranh Nguyệt như một cây búa lớn gõ mạnh vào trái tim hắn. Cô mất đã nhiều năm, hắn chưa từng quên cô.

“ Tao nói rồi Tranh Nguyệt không phải do tao hại chết, người hại chết cô ấy là mày! “.

“ Đừng nói nhảm. Cô ấy sau khi đến gặp mày liền xảy ra tai nạn, mày nói xem lời của mày sẽ khiến tao tin? Thái Bách, cô ấy yêu mày, mày có phải đã nhấn tâm từ chối cô ấy mới khiến cô ấy nghĩ không thông? Có đúng không? “.

Bắc Triệt gần như hét lên, chuyện xảy ra nhiều năm, hắn cũng ôm hận đã nhiều năm, hôm nay một lần giải quyết cho hết, dù có thể nào hắn cũng phải khiến nợ máu trả bằng máu.

“ Hôm ấy cô ấy đúng là đến tìm tao. Nhưng tao nói cho mày biết, Tranh Nguyệt chưa từng yêu tao và tao cũng chưa từng yêu cô ấy. Mày chơi trò mất tích, cô ấy tìm không được mày liền chạy đến chỗ tao, rồi Tranh Nguyệt nhận được tin mày gặp tai nạn, vội chạy đến bệnh viện trên đường đi liền xảy ra chuyện. Mày nói xem, ai hại chết cô ấy? “.

Viên Thái Bách âm thầm tiến một bước. Từ khi đến đây anh dùng ánh mắt ra hiệu cho Chân Mạt dừng lên tiếng, tránh kích động đến Bắc Triệt.

“ Không... Không. Cô ấy thích mày vì thế mùa đông nào cũng đan khăn cho mày “.

“ Cái khăn ấy không phải cũng thuộc về mày sao? “.

“ Cô ấy nói mày không thích nên mới đem cho tao... “.

Bắc Triệt đột nhiên hiểu rõ, hắn cười lớn. Người con gái tên Tranh Nguyệt này có phải ngu ngốc không? Vì sao thích hắn lại không chịu nói ra? Vì sao nhất quyết phải gián tiếp quan tâm hắn?

Tất cả là tại Viên Thái Bách, nếu anh chịu nói ra sự thật, hắn sẽ không để lỡ Tranh Nguyệt, cũng sẽ không rời vào bước đường cùng như bây giờ.

Bắc Triệt ôm chặt lấy Chân Mạt, đưa con dao kề lên cổ cô, lùi về sau vài bước, khoảng cách hiện tại của hắn chỉ cách bờ vực có hai bước chân.

“ Viên Thái Bách, mày tháo hết áo chống đạn trên người mày xuống, dùng súng bắn mười phát kết liễu chính mình, khi ấy tao thả cô ta ra “.

Lưỡi dao trong tay Bắc Triệt lại một lần lướt lên gương mặt Chân Mạt, rồi dừng lên trên gò má của cô rạch thêm một đường lớn, máu tươi chảy xuống, Chân Mạt kinh hãi.

“ Đừng “.

“ Thái Bách, đừng nghe anh ta “.

Viên Thái Bách nhìn cô, rồi lại nhìn bờ vực sâu thẳm phía sau lưng hai người cõi lòng lạnh lẽo như có một dòng nước lạnh chảy qua. Nếu như rơi xuống đấy, ắt sẽ thịt nát xương tan.

“ Tao đếm đến ba nếu mày không chịu, tao liền đẩy cô ta xuống “.

“ Hôm nay đến đây vội không mặc áo chống đạn “.

Anh nghe tin Chân Mạt bị Bắc Triệt liền chạy nhanh đến nơi này, đến thời gian chuẩn bị súng cùng áo chống đạn làm gì có.

“ Bắt đầu đi “.

Bắc Triệt ném khẩu súng qua bên Viên Thái Bách, hứng phần xem trò vui.

“ Thái Bách, đừng... Xin anh... Đừng làm thế “.

“ Mạt Mạt, anh sinh ra để bảo vệ em, chết cũng vì bảo vệ em “.

Viên Thái Bách nhận lấy súng, bắn viên đạn đầu tiên.

Chân Mạt đứng ở bên kia trơ mắt nhìn anh bắn ra ba viên đạn, cuối cùng nhìn không nổi nữa, cô dùng toàn bộ sức lực vùng vẫy, khiến bản thân và Bắc Triệt đều ngã xuống vực.

46. Chương 46

“ Mạt Mạt! “.

Viên Thái Bách sững sờ, nhất thời không ngờ Chân Mạt sẽ dùng cách này để bảo vệ anh, khẩu súng trong tay cũng chẳng biết từ bao giờ đã rơi xuống đất.

Vết thương trên cơ thể Viên Thái Bách càng lúc càng chảy nhiều máu. Anh loạng choạng bước đi, trái tim đau đến mức gần như thổ không nổi.

Người con gái ngốc nghếch này vì muốn bảo vệ anh mà lại cùng Bắc Triệt rơi xuống vực. Cô làm như thế anh biết phải làm sao đây? Thà rằng Chân Mạt đối với anh lạnh nhạt như trước có như vậy khoảnh khắc này cô mới không làm chuyện ngu ngốc.

Viên Thái Bách bước được một bước, cả cơ thể đã chịu không nổi mà ngã đi.

Khi thư ký Lý đưa cảnh sát đến nơi này chỉ thấy Viên Thái Bách nằm dưới nền đất, gương mặt dính không ít cát bụi, còn những người khác thì không chút tung tích.

[...]

Hai ngày sau Viên Thái Bách tỉnh lại, bác sĩ nói ba viên đạn kia không nằm ở vị trí nguy hiểm nhưng lại mất khá nhiều máu, vì vậy cần phải tĩnh dưỡng một thời gian.

“ Tổng thống, anh không sao chứ? “.

Thư ký Lý thấy anh tỉnh lại, vội đến hỏi thăm. Mấy ngày nay, việc phu nhân tổng thống bị người ta bắt cóc bị đám phóng viên đánh hơi, Viên Thái Bách còn nằm trong bệnh viện, thư ký Lý chỉ có thể thay anh giải quyết việc này. Nhưng tin tức phát tán đặc biệt nhanh, không sao khống chế nổi.

“ Có tìm thấy cô ấy không? “.

Trước khi được đẩy vào phòng phẫu thuật, Viên Thái Bách vẫn còn một chút ít ý thức, anh viên lấy tay thư ký Lý viết lên một chữ Mạt ý bảo cậu đi tìm cô.

“ Tôi đã cho người lục soát dưới vách núi nhưng vẫn không thấy người đâu, dưới đó chỉ có xác của phó tổng thống “.

“ Tìm, tiếp tục tìm “.

Viên Thái Bách khó khăn nói. Nếu như không thấy xác, tức là còn sống, dù có phải dùng đến thủ đoạn, anh nhất quyết tìm được cô

Một tháng sau, Viên Thái Bách gần như cho người lục tung cả thế giới nhưng vẫn không tìm thấy được một chút thông tin của Chân Mạt.

[...]

“ Em tỉnh rồi “.

Lộ Chí Tiêu đỡ Chân Mạt ngồi dậy, đưa cho cô một cốc nước ấm.

Ngày hôm ấy, hần nhận được tin tức từ Thiệu Cẩm Noãn nói rằng Chân Mạt bị Bắc Triệt bắt đi, hần liền cho người thu xếp ổn thoả, cũng may Chân Mạt hiện giờ không sao.

“ Anh là ai? “.

Chân Mạt theo phản xạ nhìn xung quanh, căn phòng này không giống phòng ngủ của Viên Thái Bách, người đàn ông trước mặt dường như có chút quen mắt.

“ Uống một cốc nước, nghỉ ngơi một chút, anh sẽ cho đưa em đi gặp một người, khi ấy anh là ai em sẽ rõ “.

Lộ Chí Tiêu đặt cốc nước vào tay cô rồi rời khỏi phòng. Chân Mạt nhìn bóng lưng của hần, càng nhìn lại càng cảm thấy quen mắt, bóng lưng này hình như đã từng nhìn thấy ở đâu. Chân Mạt đột nhiên bình tĩnh, bóng lưng này với người thuê cô giết Viên Thái Bách hoàn toàn giống nhau. Trừ phi...

Lộ Chí Tiêu vừa đi, nữ giúp việc liền để cô ngồi lên xe lăn, sau đó đẩy cô đến thư phòng.

“ Tiểu Mạt, con cuối cùng đã về “

Người đàn ông khoảng gần sáu mươi tuổi vừa nhìn thấy cô, tâm trạng cực kỳ vui vẻ.

“ Ông là ai? “.

“ Ta là ba ruột của con “.

“ Ông là ba của tôi? “.

Chân Mạt nghi hoặc, ba cô không phải đã mất rồi sao? Sao bây giờ tự dưng lại xuất hiện một người tự nhận là ba cô?

“ Nếu con đã trở về vậy thì kết hôn với Tiểu Tiêu đi “.

“ Tôi có chồng rồi “.

“ Con không thể lấy Viên Thái Bách? “.

“ Lý do? “.

“ Con là người của tổ chức khủng bố “.

47. Chương 47

“ Thứ nhất, tôi không phải là con gái ông, thứ hai, tôi không phải là người của tổ chức khủng bố, thứ ba tôi là phu nhân tổng thống, vợ của Viên Thái Bách “.

Một khắc ông ta nói cô là người của tổ chức khủng bố, Chân Mạt cảm thấy cõi lòng như muốn nổi tung, rõ ràng bên trong như sóng biển cuộn trào nhưng bên ngoài vẫn phải tỏ vẻ bình tĩnh để qua mắt đối phương.

“ Năm xưa khi mẹ con phát hiện thân phận của tôi đã ôm con tháo chạy, khi ấy con mới hai tháng tuổi. Còn em trai con là em cùng mẹ khác cha. Đây là bản xét nghiệm chứng minh lời ta nói “.

Phong Thế Kiệt vẫn giữ thái độ ôn hoà, ông ngừng đầu uống một hớp trà, vị trà hoa cúc tan vào trong miệng thấm nhuần vào giọng nói. Ông hơi cúi người, đưa bản xét nghiệm cho Chân Mạt.

“ Ông nói dối, tôi không phải con gái ông, Chân Bắc là em trai ruột của tôi, bản xét nghiệm không phải cũng có thể làm giả? “.

Cơ thể Chân Mạt cứng đờ, đương nhiên không dám tin lời ông ta nói. Mẹ cô, chưa từng đề cập đến vấn đề này, sống chung bao năm nay bà cũng chỉ nói với cô, người đàn ông họ Chân kia là cha ruột của cô, Chân Bắc là em trai cô. Nhưng những lời hôm nay của Phong Thế Kiệt là hoàn toàn khác.

“ Tiểu Mạt, ta có thể cung cấp tất cả bằng chứng để chứng minh. Con là con của ta, trong người chảy dòng máu của Phong Thế Kiệt này, tương lai của tổ chức này phù thuộc vào con. Mạt Mạt, Lộ Chí Tiêu là người có năng lực, lấy hắn con nhất định sẽ hạnh phúc “.

Chân Mạt quan sát biểu hiện của ông ta, trong lòng thoáng quặn đau. Phong Thế Kiệt có thể nói dễ dàng như thế, chắc hẳn số bằng chứng trong tay ông ta là thật. Chẳng nhẽ, Chân Mạt cô đích thực chảy trong người dòng máu của sự ác độc sao?

“ Nếu tôi không đồng ý thì sao? “.

Một đời của Chân Mạt này chỉ có thể là vợ của Viên Thái Bách, những người khác tuyệt đối không thể có khả năng.

Phong Thế Kiệt xoay máy tính, thấp giọng.

“ Đây là camera đặt trong văn phòng tổng thống, nếu như con không đồng ý quả bom đặt dưới lọ hoa sẽ tự động phát nổ “.

Chân Mạt của lúc này hoàn toàn tuyệt vọng. Nhìn Viên Thái Bách đang chăm chú duyệt văn kiện, trái tim cô tưởng chừng như bị người ta bóp nát, đau đến thở không nổi.

“ Tôi muốn suy nghĩ “.

“ Được, ta cho con thời gian hai ngày “.

[...]

Biệt thự Chân Mạt đang ở còn có một mật thất ẩn sâu dưới lòng đất, nơi đó để giam giữ những người có ý định phản bội tổ chức, các vị quan chức cấp cao nhất nhất trung thành với Viên Thái Bách.

Người giữ ngục vừa nhìn thấy Lộ Chí Tiêu đến, liền tự động mở khoá.

“ Thế nào, một tháng sống ở dưới này rất tốt phải không? “.

Thiệu Cẩm Noãn vừa nhìn thấy người đến, lập tức chạy đến quỳ xuống, vội vàng cầu xin.

“ Xin tha mạng, xin tha mạng “.

Lộ Chí Tiêu nhếch khoé môi khinh bỉ, dùng chân đạp mạnh cô ta ra.

“ Thiệu Cẩm Noãn, tôi bảo cô đối phó với Viên Thái Bách mà cô dám thuê người bắt cóc Chân Mạt, hại gương mặt cô ấy dính hai nhát dao, cũng may chữa kịp thời mới thoát khỏi huỷ dung “.

“ Không phải. Tôi cũng không ngờ Bắc Triệt lại ác độc thế này, xin anh bỏ qua cho tôi, tôi hứa... không động đến cô ta nữa “.

“ Vậy sao? “.

Lộ Chí Tiêu lấy khẩu súng từ trong tay người cai ngục, nhắm vào cô ta mà nã đạn liên hồi. Kẻ làm tổn thương đến Chân Mạt, hắn nhất quyết chặt đứt đường sống của kẻ đó.

[...]

Màn đêm buông xuống, Chân Mạt ngồi trên giường lấy không sao ngủ được. Tâm trí cùng trái tim đều hướng về phía Viên Thái Bách. Cô không biết anh có khoẻ không, không biết anh có ăn uống đầy đủ hay không, không biết anh có vì lo cho cô mà mất ngủ hay không.

Chân Mạt thần thờ đến cửa phòng bị Lộ Chí Tiêu mở ra cô cũng không biết. Hắn nhú mày, đi về phía cô.

“ Mạt Mạt, kết hôn với anh em sẽ hạnh phúc “.

Chân Mạt giật mình, ngược lên nhìn hắn nhưng lại chẳng đáp lại.

“ Anh hiện tại là chủ thượng của tổ chức nhưng vẫn không thoát khỏi sự khống chế của cha em, nếu em và anh kết hôn sự khống chế ấy mới được gỡ bỏ. Khi ấy anh sẽ tha cho Viên Thái Bách một mạng “.

“ Thật không? “.

Chân Mạt ngờ vực hỏi. Cô biết tổ chức này lập ra vì lý do gì, là để chống lại toàn bộ quan chức cấp cao, chống lại Viên Thái Bách. Dựa vào tình hình bây giờ, mạng sống của Viên Thái Bách có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Nếu như anh chết, cô cũng sống không nổi.

“ Thật “.

Lộ Chí Tiêu nhìn ra sự mong chờ dưới ánh mắt của cô, cõi lòng đau đớn không sao tả xiết. Mười mấy năm về trước, hắn đã gặp cô khi ấy cô mới học lớp ba, hắn học lớp năm. Cô thường xuyên bị bạn học bắt nạt, hắn thường xuyên bảo vệ cô. Rõ ràng là Lộ Chí Tiêu này gặp cô chưa nhưng vì sao trái tim cô lại ở bên cạnh kẻ đến sau là Viên Thái Bách?

“ Được, vậy chúng ta kết hôn “.

Lộ Chí Tiêu đột nhiên để Chân Mạt dưới thân hắn, bàn tay mở cúc áo trên người Chân Mạt.

“ Nếu đã đồng ý kết hôn vậy thì cơ thể này cho anh nhé? “.

Nước mắt rơi xuống gò má Chân Mạt, cô trả lời giống như một con robot được lập trình sẵn.

“ Được “.

48. Chương 48

Lộ Chí Tiêu đột nhiên dừng tay, hắn rời khỏi người cô, trước khi đi còn đặc biệt ném chăn lên phủ kín cơ thể Chân Mạt.

“ Nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ cử hành tổ chức hôn lễ “.

Khoảng khắc nhìn thấy Chân Mạt rơi nước mắt hắn không có cách nào tiếp tục hành động kia. Hắn biết cô vì an toàn của Viên Thái Bách mới mặc hắn làm bừa. Hắn càng rõ ràng trong lòng cô chỉ có Viên Thái Bách.

Nhưng hắn hoàn toàn không can tâm. Người gặp cô trước là hắn, người bảo vệ cô trước cũng là hắn, nhưng tại sao trong trái tim cô lại chưa từng có hắn? Ngày ấy, đôi mắt không một tiêu cự của bé gái học lớp ba đã in sâu vào lòng hắn, khắc vào tâm can Lộ Chí Tiêu này, hắn từng hứa cả đời này kẻ nào làm tổn thương cô hắn đều sẽ tận tay giết chết.

Hắn toàn tâm toàn ý bảo vệ cô, nhưng đổi lại hắn được thứ gì? Được những giọt nước mắt như con dao ghim sâu vào trái tim hắn ư? Mạt Mạt, em vì sao đối với anh nhẫn tâm?

Bóng lưng Lộ Chí Tiêu càng ngày càng trở nên nhạt nhòa, Chân Mạt bỗng khóc lớn. Hắn rời đi, có phải đã chán ghét cô rồi không? Hắn rời đi, có phải Viên Thái Bách sẽ gặp nguy hiểm không?

Lộ Chí Tiêu nói ngày mai sẽ tiến hành hôn lễ, thời gian gấp gáp như vậy, cô lấy thứ gì báo tin cho anh đây. Chân Mạt lúc này tựa như một con thú nhỏ bé rơi xuống vực sâu, hoàn toàn không có cách nào trốn thoát. Sự tuyệt vọng bủa vây lấy cơ thể cô, không gian khắp nơi đâu đâu cũng phảng phất sự bi thương khó diễn tả.

[...]

Đúng như lời Lộ Chí Tiêu nói ngày mai sẽ là ngày cô và hắn kết hôn. Chân Mạt ngồi trước bàn trang điểm, ngắm nhìn mình trong gương. Cô từng ước được mặc bộ váy cưới lộng lẫy, nhưng bây giờ được mặc rồi, tâm trạng lại chẳng thể vui vẻ nổi.

“Tiểu thư, sắp đến giờ cử hành hôn lễ, cô xem có cần chỉnh trang lại thứ gì không, nếu như không tôi dẫn cô ra hội trường”.

Nữ hầu trẻ tuổi vui vẻ nói. Cô ta không thể hiểu nổi tại sao cô gái này lại không vui. Biết bao nhiêu người muốn được lấy Lộ Chí Tiêu, cô gái này vì sao có được lại không biết trân trọng.

Hôn lễ được tổ chức ngay tại biệt thự Chân Mạt bị giam giữ. Không thể không thừa nhận kiến trúc của ngôi biệt thự này rất đẹp, từng chỗ từng chỗ đều được thiết kế rất tinh xảo.

Chân Mạt được Phong Thế Kiệt dẫn đến trước mặt Lộ Chí Tiêu, phía dưới không ngừng vỗ tay chúc phúc hai người. Bao nhiêu lời chúc phúc kia cũng không đổi lấy nụ cười trên môi Chân Mạt.

“Ta giao con bé lại cho con, nhớ phải chăm sóc nó thật tốt”.

Lộ Chí Tiêu nắm chặt lấy bàn tay Chân Mạt, kéo cô về phía mình, hài lòng đáp.

“Con biết”.

Người chủ trì hôn lễ:

“Hiện giờ hai người đã chính thức là vợ chồng. Nào trao nhẫn cưới đi”.

Trong đám đông, Viên Thái Bách lẳng lặng đứng nhìn cô, trái tim tựa như bị người ta bóp nát, đau đến mức hít thở không thông.

“Mạt Mạt...”.

49. Chương 49

Trong đám đông vang lên giọng nói quen thuộc, cơ thể Chân Mạt bắt giác căng cứng, trái tim tựa như bị treo giữa không trung. Viên Thái Bách lần này đến đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao? Đây là địa bàn của tổ chức khủng bố, họ muốn giết anh thực sự quá dễ dàng.

“Mạt Mạt, theo anh về”.

Viên Thái Bách tiến lên trên, thấp giọng nói. Vô số ánh nhìn đều đổ dồn về phía anh và Chân Mạt. Họ đương nhiên không thể không biết người đàn ông này là tổng thống, thân phận cao quý hơn người, rốt cuộc anh với con gái của cựu chủ thượng - Phong Thế Kiệt có quan hệ gì?

Phong Thế Kiệt nhìn thấy người đến là Viên Thái Bách, hai tay âm thầm siết lại toan hạ lệnh cho người tới bắt sống anh, nhưng Lộ Chí Tiêu ở bên trên lại thầm truyền tin không được manh động. Phong Thế Kiệt ngẫm nghĩ một hồi cuối cùng vẫn làm theo lời Lộ Chí Tiêu an bài, nếu như ra tay vào thời điểm này chưa biết chừng đã là tốt, Viên Thái Bách dám đến đây hẳn là đã có chuẩn bị.

Lộ Chí Tiêu không để tâm đến Viên Thái Bách, hắn cúi đầu ghé vào tai Chân Mạt, nói nhỏ.

“Nếu như em không muốn anh ta chết vậy thì bảo anh ta đi ngay, bằng không anh sẽ hạ lệnh giết anh ta tại chỗ”.

Sống lưng Chân Mạt lạnh buốt, lời nói của Lộ Chí Tiêu như cục đá lớn đè nặng lên trái tim cô. Cô biết, hẳn nói được là làm được, giống như hôm qua nói kết hôn thì chính là kết hôn. Cô trước giờ không cầu nhiều, chỉ cầu anh bình an.

“ Thái Bách, anh đi đi, về đi! “

“ Mạt Mạt, em sao thế? Đi theo anh đi, trừ khi em không yêu anh nữa “.

Cơ thể Chân Mạt không ngừng run rẩy, cô gắt gao đè nén cái cảm giác muốn khóc. Hiện tại, cô không thể để Viên Thái Bách thấy cô khóc, nếu không anh nhất quyết không chịu rời đi.

“ Phải, em không yêu anh nữa. Thời gian này Chí Tiêu chăm sóc em, em... động lòng rồi “.

Viên Thái Bách thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh đã mỉm cười. Anh hiểu Chân Mạt nhất, cô nói lời này không phải là vì muốn bảo vệ anh ư? Chân Mạt, em thật ngu ngốc.

“ Hôm nay anh sẽ đưa em đi. Chúng ta xa nhau như vậy đủ rồi “.

Chân Mạt luống cuống, vớ lấy ly rượu vang từ phục vụ, dùng lực bóp vỡ, sau đó nhặt mảnh thủy tinh đem đặt lên cổ.

“ Anh muốn ép em chết, anh mới chịu đi phải không? Viên Thái Bách, anh còn không rời khỏi đây, em chết cho anh xem! Và anh cũng nghe cho rõ, Chân Mạt này chưa từng yêu anh “.

Chân Mạt cắn một vết lên cổ, chất lỏng màu đỏ chảy xuống, chảy xuống cả chiếc váy cô dâu trắng tinh. Một loạt động tác kia của Chân Mạt đều thực hiện rất nhanh chóng khiến Viên Thái Bách và Lộ Chí Tiêu đều không kịp phản ứng.

Lộ Chí Tiêu đứng bên cạnh cô khẽ nhíu mày, sắc mặt càng lúc càng sẫm xuống, hắn rút khẩu súng nhắm vào Viên Thái Bách.

Đoàng! Âm thanh của sự chết chóc vang lên, cả hội trường đều trở nên tĩnh lặng. Người của Viên Thái Bách đứng bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền chạy vào, đồng loạt chia súng về Lộ Chí Tiêu.

“ Còn không mong đưa Viên tổng thống rời đi “.

Chân Mạt hoảng hốt hét lên, viên đạn kia của Lộ Chí Tiêu không lấy đi sinh mạng anh nhưng viên đạn sau không biết có may mắn như thế này không.

Đám người kia vẫn không động đậy.

“ Các người muốn nhìn thấy anh ấy chết ở đây sao? Lập tức mang người rời đi cho tôi “.

Lúc này, vệ sĩ của Viên Thái Bách mới đem anh ra ngoài. Lộ Chí Tiêu hài lòng mỉm cười.

“ Tiểu Tiêu, sau ban nãy không giết chết anh ta luôn? “.

Phong Thế Kiệt đi đến hỏi.

“ Hôm nay là hôn lễ của con và Mạt Mạt, nếu như nổi súng giết người ắt sẽ gặp vận đen, con không muốn Mạt Mạt dính thứ này “.

“ Vẫn là con nghĩ thấu đáo. Máy bay đến rồi, hai đứa mau lên đường thưởng thức tuần trăng mật đi “.

“ Vâng, chúng con đi đây “.

[...]

Máy bay tư nhân.

Lộ Chí Tiêu vừa lên máy bay tư nhân liền vội lấy vớ lấy hộp tẩy trang. Lớp phấn vừa được lau đi, một gương mặt khác liền xuất hiện. Chân Mạt kinh ngạc.

“ Thái Bách “.

Viên Thái Bách khẽ cười. Trước khi tổ chức hôn lễ, anh đã mai phục bắt Lộ Chí Tiêu, đem hắc nhốt vào nhà giam của biệt thự. Còn về ‘Viên Thái Bách’ vừa dính đạn kia, chẳng qua là thư ký Lý phối hợp cùng anh diễn kịch.

Viên Thái Bách ôm lấy cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô. Bao lâu mới gặp lại, anh thực sự nhớ cô đến phát điên.

“ Đừng sợ, anh ở đây “.

50. Chương 50

Viên Thái Bách ôm lấy Chân Mạt, đưa tay vỗ nhẹ lưng cô để trấn an, xua đi nỗi sợ hãi cùng sự lo âu trong lòng cô.

“ Anh... Làm sao lại làm được thế này? “.

Chân Mạt kinh ngạc đến mức nói năng không rõ ràng, từng câu từng chữ đều bị đứt đoạn. Ban nãy tại hiện trường hôn lễ, cô lo lắng, sợ hãi bao nhiêu, nhưng giờ thì sao? Tất cả chỉ đơn thuần là vở kịch ư?

“ Bọn họ có nội gián, bên anh đương nhiên cũng có. Cái đêm trước ngày tổ chức hôn lễ, anh đã cho người mai phục tại biệt thự, bắt lấy Lộ Chí Tiêu nhốt dưới nhà giam, anh và thư ký Lý sử dụng thuật dịch dung để hoàn thành màn kịch này “.

Để cứu cô về, anh không thể không mạo hiểm một lần. Viên Thái Bách anh biết, thuật dịch dung có những người không thể qua mắt, càng là lão hồ ly như Phong Thế Kiệt tất nhiên sẽ không dễ dàng, cũng may ông trời giúp anh, thành công qua được một ải.

Chân Mạt cuối cùng cũng hiểu, cô ôm chặt lấy Viên Thái Bách, một khắc cũng không dám buông lỏng, chỉ sợ một khi buông ra anh và cô sẽ đánh mất nhau.

“ Thư ký Lý không sao chứ? “.

“ Cậu ta không chết được, mặc mấy lớp áo chống đạn rồi “.

“ Thái Bách, hiện giờ chúng ta đi đâu? “.

“ Về biệt thự, đây là máy bay do anh sắp xếp, còn máy bay do Lộ Chí Tiêu an bài đã sớm bay đến nơi hưởng tuần trăng mật rồi “.

Tâm trạng Chân Mạt dường như vẫn chưa thể buông lỏng, sắc mặt cô bây giờ vẫn trắng bệch vì sợ hãi. Cô kéo lấy tay áo anh, thấp giọng hỏi.

“ Anh đi nước cờ này, không sợ họ sẽ trả thù sao? “.

“ Đừng lo lắng, anh vẫn sẽ luôn ở bên cạnh em “.

Kỳ thực anh đã tính toán rõ ràng mọi thứ, dù cho trận chiến này anh có thua mất chức vị tổng thống, anh cũng không sợ không nuôi nổi cô. Viên Thái Bách anh thông minh lại đa tài, không làm tổng thống cũng chẳng sao, anh có thể đi làm ảnh đế.

[...]

Vừa về đến biệt thự, Viên Thái Bách đã xung phong vào bếp nói muốn làm canh cho cô uống, hơn nữa còn là món anh mất ăn mất ngủ cả tuần trời để học được.

Chân Mạt trong phòng khách vừa ôm chú chó nhỏ mang tên Viên Thái Bách, vừa xem tin tức liên quan đến chính trị. Việc cô bị bắt cóc không rõ tung tích giờ vẫn là chủ đề nóng để bàn dân thiên hạ tranh luận. Chân Mạt bùi bùi một cái, đúng là làm vợ của người có chức có quyền thật không thoải mái.

Năm phút sau, Viên Thái Bách vui vẻ mang bát canh lên cho cô mà Chân Mạt vừa nhìn xong hân không thể ngồi máy bay quay về ngôi biệt thự mình bị giam giữ.

“ Anh nấu món này thế nào? “.

“ Đặt hai quả trứng vào bát, sau đó cho ít thịt miếng được thái nhỏ, một ít hành, thêm chút muối cuối cùng đổ nước lọc vào là xong”.

“ ... “.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-thong-bien-thai>